

KRISTUS

KALNA SVĒTRUNA

PRIEKŠVārds

Kalna svētruna ir debesu svētību vēlējums zemei — balss no Dieva troņa. Tā dota cilvēcei kā pienākumu likums un debesu gaisma, kā cerība un mierinājums izmisumā, kā ieprieca un atvieglojums, visās dzīves maiņās un gaitās. Lielais sludinātāju Ķēniņš, visgudrākais Skolotājs, šeit runā vārdus, ko Viņam devis Tēvs.

Šie svētību vārdi ir Kristus sveiciens ne tikai ticīgajiem, bet visai cilvēcei. Liekas, Viņš uz mirkli aizmirsis, ka atrodas nevis Debesīs, bet pasaulē, un lieto gaismas valsts sveicienus. No Viņa lūpām plūst svētības, kas, ilgi aizmirstas, tagad izlauzušās bagātās dzīvības straumēs.

Kristus neatstāj mūs šaubās attiecībā uz rakstura īpašībām, kuras Viņš atzīst un vienmēr svētīs. No godkāriņģajiem pasaules favorītiem Viņš pievēršas tādiem, kurus tie neatzīst, un nosauc par svētīgiem tos, kas pieņem Viņa gaismu un dzīvību. Garā nabagiem, lēnprātīgiem, pazemīgiem, bēdīgiem, nicinātiem, un vajātiem Viņš izstiep pretī savas sargājošās rokas, un saka: "Nāciet pie Manis visi (..). Es jūs gribu atvieglināt." (Mat. 11:28).

Uz šīs pasaules postu Kristus var noskatīties bez jebkādas nožēlas par to, ka Viņš radījis cilvēku. Viņš cilvēka sirdī redz kaut ko vairāk nekā grēku un postu. Savā nebeidzamajā gudrībā un mīlestībā Kristus saskata iespējas, kas cilvēkam atver augstumus, kurus tas var sasniegt. Viņš kā Radītājs zina, ka, lai gan cilvēki Viņa žēlastību ir nelietīgi izlietojuši un Dieva doto cieņu minūši kājām, tomēr, atpestot viņus, Viņš var tikt pagodināts.

Svētību kalnā sacītie Kristus vārdi saglabā savu spēku visos laikos. Katrs teikums ir dārgakmens no patiesības mantu krātuvēm. Sajā runā izteiktie pamatlūkumi derīgi visiem laikmetiem un visām ļaustu šķirām. Ar dievišķu spēku Kristus izteica ticību un cerību, izceļot vienu cilvēku grupu pēc otras kā svētīgas tādēļ, ka tās izveidojušas pareizu raksturu. Dzīvojot dzīvības devēja dzīvi ticībā uz Viņu, katrs var sasniegt Viņa vārdos atklāto dzīves paraugu.

E. Vaita

KALNA PAKĀJĒ

[1] Vairāk nekā četrpadsmit gadsimtus pirms Jēzus dzimšanas Betlēmē Izraēla bērni pulcējās skaistajā Sihemas ielejā, un no kalniem ielejas abās pusēs bija dzirdamas priesteru balsis, kas pasludināja svētības un lāstus: "Svētību, ja jūs klausīsiet tā Kunga, sava Dieva, baušļiem, (..) lāstu turpretī, ja jūs neklausīsiet(..)" (5. Mozus 11:27,28). Tā kalnu, no kura atskanēja svētību vārdi, pazina kā Svētību kalnu. Bet ne no Garicima kalna atskanēja vārdi, kas nāca par svētību grēka un bēdu pasaulei. Izraēls nerasniedza tam izvirzīto augsto ideālu. Ne Jozuam, bet kādam Citam bija jāvada Viņa ļaudis pie patiesā ticības miera. Turpmāk Svētību kalns nav vairs Garicima kalns, bet kāds vārdā neminēts kalns pie Ģenacaretas ezera, no kura Jēzus runāja svētību vārdus uz mācekļiem un ļaudīm.

Iztēlē pabūsim ar mācekļiem kalna nogāzē, iedziļinoties domās un izjūtās, kas pildīja viņu sirdis. Izprotot, ko Jēzus vārdi nozīmēja toreizējiem klausītājiem, mēs spēsim tajos saskatīt jaunu dzīvību un skaistumu, kā arī satvert to dziļāko nozīmi priekš sevis.

Kad Pestītājs iesāka savu atklāto kalpošanu, vispārējais priekšstats par Mesiju un Viņa darbu bija tāds, ka tauta nespēja uzņemt Viņu. [2] Īstas dievbijības gars bija zudis tradīcijās un ceremoniālismā, un pravietojumus izskaidroja atbilstoši lepno un pasaulīgumu mīlošo siržu prasībām. Jūdi gaidīja Vienu, kas nāks ne kā Glābējs no grēka, bet gan kā liels valdnieks, un pakļaus visas tautas Jūda cilts Lauvas virsvarai. Velti Jānis Kristītājs ar senajiem praviešiem raksturīgo sirdi ietekmējošo spēku aicināja tos uz grēku nožēlu. Velti viņš pie Jardānas norādīja uz Jēzu kā uz Dieva Jēru, kas nes pasaules grēku. Dievs tiecās viņu prātus pievērst Jesajas pravietojumiem par Glābēju — Cietēju, bet

viņi negribēja to dzirdēt.

Ja Izraēla mācītāji un vadoņi būtu ļāvušies Viņa pārveidojošajai žēlastībai, Jēzus tos darītu par saviem vēstnešiem starp cilvēkiem. Debess valstības nākšanu vispirms pasludināja Jūdejā, un tur atskanēja aicinājums atgriezties no grēkiem. Izdzenot no Jeruzalemes dievnama tirgotājus un pārdevējus, Jēzus paziņoja, ka ir Mesija, kas dvēseli šķīsta no grēka traipiem un savu tautu dara par svētu dievnamu. Bet jūdu vadoņi nevēlējās pazemoties un pieņemt vienkāršo Nācetes Mācītāju. Jēzus otrā Jeruzalemes apmeklējuma laikā To apsūdzēja augstajā tiesā — Sanhedrinā, un tikai bailes no ļaudīm atturēja šos augstā stāvokļa vīrus no centieniem Viņam atņemt dzīvību. Tad Viņš, atstādams Jūdeju, uzsāka savu kalpošanas darbu Galilejā.

Viņš tur jau bija darbojies kādus mēnešus pirms kalna svētrunas. Vēsts: "Debesu valstība tuvu klāt pienākusi" (Mat. 4:17), kuru Viņš pasludināja visā zemē, piesaistīja visu ļaužu šķiru uzmanību un vēl vairāk iekvēlināja godkārīgās cerības. [3] Jaunā Skolotāja slava bija izplatījusies aiz Palestīnas robežām, un, neskatoties uz augstākās varaš aprindu nostāju, plaši izplatījās noskaņojums, ka Viņš varētu būt ilgi gaidītais Atbrīvotājs. Lielī ļaužu pulki drūzmējās Jēzus ceļā, un vispārējā sajūsma bija liela.

Bija pienācis laiks mācekļiem kuri atradās vistuvākā saistībā ar Kristu, vēl tiešāk savienoties ar Viņu Tā darbā, lai daudzie ļaudis nepaliktu bez aprūpes kā avis bez gana. Daži no šiem mācekļiem bija Kristum pievienojušies Viņa atklātās darbības sākumā, un gandrīz visi divpadsmit savā starpā jutās savienoti kā Jēzus ģimenes locekļi. Tomēr arī viņi, rabīnu mācību maldināti, gaidīja laicīgo valstību. Viņi nespēja saprast Jēzus rīcību. Tie jutās samulsuši un satraukti, ka Viņš necenšas nostiprināt savas pozīcijas, gūstot priesteru un rabīnu atbalstu; ka Viņš nekā nedarīja, lai veidotu savu laicīga valdnieka autoritāti. Liels darbs bija jāpadara mācekļu labā, lai tie būtu sagatavoti viņu svētajam uzdevumam pēc Jēzus debesbraukšanas. Tomēr viņi atsaucās Kristus mīlestībai, un, lai gan bija ticībā kūtri, Jēzus viņos saskatīja tos, kurus Viņš varētu sagatavot lielajam darbam. Tagad, kad tie pietiekami ilgi bija bijuši kopā ar Viņu, lai pamatotu savu ticību Viņa misijas dievišķajam raksturam, un arī ļaudis bija saņēmuši Viņa spēka pierādījumus, kurus tie nevarēja apšaubīt, bija sagatavots ceļš Viņa valstības principu pasludināšanai, kas palīdzētu viņiem saprast tās īsto raksturu. [4]

Uz kalna, netālu no Galilejas jūras, Jēzus vienatnē pavadīja nakti lūgšanā par mācekļiem. Rītausmā Viņš pieaicināja tos klāt, un lūgšanā lika savas svētījošās rokas uz viņu galvām, nošķirot tos Evaņģēlija darbam. Tad Viņš ar tiem devās uz jūras krastmalu, kur rīta agrumā jau pulcējās liels ļaužu daudzums.

Bez tiem, kas parasti sanāca no Galilejas pilsētām, tur bija daudzi no Jūdejas un no pašas Jeruzalemes, no Berejas un jaukto tautību iedzīvotāji no Dekapoles, no Idumejas Jūdejas dienvidos un no fenīkiešu Vidusjūras krasta pilsētām Tīras un Sidonas. "Dzirdējuši, kādas lielas lietas Viņš dara", tie "bija sanākuši Viņu klausīties un likties dziedināties no savām slimībām (..) Un (..) spēks izgāja no Viņa, un Viņš visus darīja veselus." (Marka 3:8; Lūkas 6:17-19).

Tā kā šaurajā krastmalā nepietika pat vietas, kur stāvēt, lai visi, kas vēlējās Viņu klausīties, varētu sadzirdēt Viņa balsi, Jēzus devās atpakaļ uz kalna nogāzi. Nonācis vietā, kas bija piemērota lielajam ļaužu pulkam, Viņš pats atsēdās zālējā, un Viņa mācekļi un ļaudis sekoja Viņa piemēram.

Juzdami, ka var notikt kaut kas neparasts, mācekļi spiedās ap savu Kungu. Rīta agrumā piedzīvotais apstiprināja viņu pārliecību, ka tiks paziņots kaut kas īpašs attiecībā uz valstību, kuru, kā viņi lēticīgi cerēja, Viņš drīz uzcelš. [5] Gaidu pilnas sajūtas bija pārņēmušas arī ļaudis, un viņu saspringtās sejas liecināja par dziļo interesi.

Kad tie bija sasēdušies zaļajā kalna nogāzē, gaidot dievišķā Skolotāja vārdus, viņu sirdis pildījās ar domām par nākotnes godību. Seit bija rakstu mācītāji un farizeji, kas gaidīja dienu, kad viņiem būs vara pār ienīstajiem romiešiem un tiem piederēs pasaules lielas impērijas bagātības un spožums. Nabadzīgie zemnieki un zvejnieki cerēja dzirdēt apgalvojumu, ka viņu nožēlojamās būdas, trūcīgais uzturs, smagā darba dzīve un bailes no trūkuma tiks apmainīti pret bagātiem mājokļiem un vieglām dienām. Viņi cerēja, ka šī viena raupjā drēbes gabala vietā, kas dienā bija apģērbs, bet naktī — sega, Kristus dos iekarotāju greznās un dārgās drēbes.

Visu sirdīs viņoja lepna cerība, ka Izraēls drīz tiks pagodināts tautu priekšā kā Kunga izredzētā tauta un Jeruzaleme paaugstināta par universālās lielvalsts galvaspilsētu.

[6] SVĒTĪBAS

„Svētīgi garā nabagi, jo tiem pieder debesu valstība” (Mat. 5:2,3)

Kā kaut kas savāds un jauns šie vārdi atskan pārsteigtā ļaužu pūļa ausīm. Šāda mācība ir pretstats tam, ko ļaudis jebkad ir dzirdējuši no priesteriem un rabinājiem. Tur nav nekā, kas glaimotu viņu lepnumam vai atbalstītu to godkārigās cerības. Tomēr šo jauno Skolotāju apņem spēks, kas tos saista un pārsteidz. Dievišķās mīlestības jaukums izplūst no Viņa kā smarža no zieda. Viņa vārdi krīt "kā lietūs uz nopļautām pļavām, kā lietūs gāze, kas zemi slacina" (Ps. 72:6). Visi instinktīvi jūt, ka šeit atrodas Viens, kas lasa dvēseles noslēpumus un tomēr tuvojas tiem dziļā līdzjūtībā. Ļaudis atver sirdis Viņam, un kad tie klausās, Svētais Gars paver viņiem tās mācības nozīmi, kas cilvēcei visos laikos tik ļoti vajadzīga.

Kristus zemes dzīves laikā tautas reliģiskie vadoņi jutās garīgi bagāti. Farizeja lūgšana: "Es tev pateicos, Dievs, ka es neesmu kā citi cilvēki," (Lūkas 18:11) liecina par viņa šķiras un lielā mērā par visas tautas noskaņojumu. Bet ļaužu pūlī ap Jēzu bija kādi, kas apzinājās savu garīgo nabadzību. Kad Kristus dievišķais spēks atklājās brīnumainajā zivju lomā, Pēteris krita pie Pestītāja kājām, izsaucoties: "Kungs, aizej no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks." (Lūkas 5:8). [7] Tā arī ļaužu pulkā, kas bija sapulcējies kalna nogāzē, atradās dvēseles, kuras Kristus skaidrības tuvumā jutās "nabagas, nelaimīgas, aklas un ķailas" (Atkl. 3:17) un ilgojās pēc "žēlastības, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem" (Tit. 2:11). Šādām dvēselēm Kristus sveiciena vārdi iedvesa cerību. Tās redzēja, ka viņu dzīves ir Dieva svētības.

Jēzus piedāvāja svētību ķausu tiem, kas jutās bagāti bagātīgi un kam nebija nekāda trūkuma (Atkl. 3:17), bet viņi ar nicināšanu novērsās no šīs dārgās žēlastības dāvanas. Tie, kuri sevi uzskata par pilnīgiem, pietiekami labiem un ir apmierināti ar savu stāvokli, necenšas kļūt par Kristus taisnības un žēlastības līdzdalībniekiem. Lepnība neizjūt nekādu vajadzību un tādēļ aizslēdz sirdi Kristum un neizmērojamām svētībām, kuras Viņš nāca sniegt. Šādās sirdīs Jēzum nav vietas. Kas pats savās acīs ir bagāts un godājams, tas nelūdz ticībā un nesaņem Dieva svētības. Viņi jūtas piepildīti, un tādēļ aiziet tukšā. Bet tie, kas apzinās, ka nevar paši sevi izglābt vai arī veikt kaut vienu taisnības darbu, vērtē Kristus sniegto palīdzību. Sie ir garā nabagie, kurus Viņš sauc par svētīgiem.

Par garā nabagiem Kristus saka: "Tiem pieder debesu valstība." Bet šī valstība nav, kā Kristus to valstība. Kristus cilvēkiem atvēra savas mīlestības, žēlastības un taisnības garīgo valstību. Mūsu līdzība Cilvēka Dēlam ir zīme, ka Kristus valda mūsos. Viņa pavalstnieki ir garā nabagie, pazemīgie un taisnības dēļ vajātie. Tiem pieder debesu valstība. Kaut arī šis darbs nav pabeigts pilnīgi, tad tomēr tas ir viņos iesākts un darīs tos "cienīgus dabūt savu tiesu pie svēto mantojuma gaismā" (Kol. 1:12).

Visi, kuri apzinās savas dvēseles lielo nabadzību un jūt, ka viņos nav nekā laba, uzlūkojot Kristu, var atrast atjaunošanu, taisnību un stiprinājumu. Viņš saka: "Nāciet pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi." (Māt. 11:28). Viņš lūdz apmainīt mūsu nabadzību pret Viņa žēlastības bagātībām. [9] Mēs neesam Dieva mīlestības cienīgi, bet Kristus, mūsu Aizstāvis, ir cienīgs un spēj izglābt ikkatru, kas nāk pie Viņa. Lai cik bēdīga būtu mūsu pagātne un mazvērtīgs tagadnes stāvoklis, ja nākam pie Jēzus, kādi esam — vāji, bezspēcīgi un nelaimīgi —, žēlsirdīgais Pestītājs jau steidzas mums pretī, apskauj ar savām mīlestības rokām, aplāj ar savas taisnības drēbēm, ved pie Tēva un saka: "Es esmu ieņēmis šī grēcinieka vietu, neuzlūko nomaldījušos bērnu, bet Mani." Kaut arī sātans uzstājīgi pieprasa mūsu dvēseles kā savu laupījumu, apsūdzēdams mūs un uzrādīdams grēkus, tomēr Kristus asinis runā spēcīgāk.

"Vienīgi tai Kungā (..) ir mana pilnvērtīga taisnība un spēks (..). Viss Izraēla dzimums atradis taisnību pie tā Kunga un leposies ar to." (Jes. 45:24,25).

„Svētīgi tie, kam bēdas, jo tie tiks iepriecināti” (Mat. 5:4)

Šeit minētās bēdas ir patiesas sirds skumjas par grēku. Jēzus saka: "Kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie sevis." (Jāņa 12:32). Tas, kurš jūt pamudinājumu uzlūkot pie krusta paaugstināto Jēzu, saskata cilvēces grēcīgumu. Viņš redz, ka grēks ir tas, kas šautis un krustā sitis godības Kungu. Viņš redz, ka ir milēts ar neizsakāmu mīlestību jau tad, kad viņa dzīve bijusi nepārtrauktas nepateicības un pretestības pārpilna. Viņš ir atmetis savu vislabāko Draugu un rupji noraidījis visvērtīgāko debesu dāvanu. [10] Viņš pats pie sevis no jauna krustā sitis Dieva Dēlu un atkal sāpinājis ievainoto sirdi. Plats, tumšs un dziļš grēka bezdibenis viņu atšķir no Dieva, un sirds izmisumā tas skumst un bēdājas.

Tā apbēdinātie "tiks iepriecināti". Dievs atklāj mums mūsu vainas, lai mēs steigtos pie Kristus un caur Viņu tiktu atbrīvoti no grēka varas un priecātos Dieva bērnu brīvībā. Patiesā satriektībā mēs varam

nākt krusta pakājē un tur atstāt savas nastas.

Pestītāja vārdos ir iepriecās vēsts arī tiem, kas piedzīvo nelaimes vai smagus zaudējumus. Mūsu bēdas neizplaukst no zemes (Ījaba 5:6, Glika tulk.). Dievam "nav tieša prieka mocīt un apbēdināt cilvēka bērnus" (Raudu dz. 3:33). Viņš pieļauj pārbaudījumus un ciešanas, "lai nāktu tas mums par labu, lai mēs kļūtu Viņa svētuma dalībnieki" (Ebr. 12:10). Ticībā izturēts pārbaudījums, kas šķiet tik rūgts un grūti panesams, izrādīsies par svētību. Nežēlīgs sitiens, kas izdzēs priekus, kļūs līdzeklis, ka paceļam acis uz debesīm. Cik gan daudzi nekad nebūtu atzinuši Jēzu, ja bēdas tos nebūtu vadījušas meklēt iepriecu Viņā.

Dzīves pārbaudījumi ir Dieva meistari, kuri dara mūsu raksturus brīvus no piemaisījumiem un asumiem. Cirtieni, pieslīpēšana, kaļšana, pulēšana un spodrināšana ir sāpīgs process. Ir grūti tikt slīpētam kā akmenim. Bet tā akmeni padara derīgu ieņemt vietu debesu dievnamā. Nēderīgam materiālam Meistars neveltī tik rūpīgu un pamatīgu darbu. Tikai Viņa dārgakmeņi tiek spodrināti, lai "būtu kā izcirsti stūra stabi skaisti veidotajās piļu celtnēs" (Ps. 144:12).

Kungs darbosies visu to labā, kas paļaujas uz Viņu. [11] Skaistas uzvaras, vērtīgas mācības un brīnišķīgi piedzīvojumi būs uzticīgo ieguvums.

Mūsu debesu Tēvs nekad nav nevērīgs pret tiem, kurus piemeklējušas bēdas. Kad Dāvids kāpa Eļļas kalnā, "kalnup iedams, viņš raudāja, un savu galvu viņš bija ietinis, un viņš gāja basām kājām" (2. Sam. 15:30). Kungs viņu līdzcietīgi uzlūkoja. Dāvids bija apvilcis sēru drēbes, un to mocīja sirdsapziņas pārmetumi. Ārējās pazemošanās zīmes liecināja par viņa satriektību. Ar asarām sirds izmisumā viņš savu problēmu uzticēja Dievam, un Kungs neatstāja savu kalpu. Nekad Dāvids nebija dārgāks Mūžīgās Mīlestības Sirdij kā tad, kad, sirdsapziņas mocīts, dzīvības briesmās bēga no ienaidniekiem, kurus uz sacelšanos bija vadījis paša dēls. Kungs saka: "Ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu, tad nu iekārsies un atgriezies!" (Atkl. 3:19). Kristus stiprina satriekto sirdi un cēlina skumstošo dvēseli, līdz tā kļūst par Viņa mājvietu.

Bet kad mūs piemeklē nelaimes, cik gan daudzi no mums līdzinās Jēkabam! Mēs domājam, ka tā ir ienaidnieka roka, un tumsā aklī cīnāmies līdz spēku izsīkumam, tomēr mēs neatrodam ne atvieglotumu, ne glābšanu. Dievišķais pieskāriens rīta agrumā Jēkabam atklāja, ka viņš cīnās ar Derības Eņģeli. Tad Jēkabs raudādams bezpalīdzīgi pieklāvās bezgalīgās mīlestības krūtīm, lai saņemtu svētības, pēc kurām ilgojās viņa dvēsele. Mums arī jāmacās atzīt, ka pārbaudījumi nes svētību, un nenicināt Kunga pārmācību, un nepagurt, kad Viņš mūs norāj. [12]

"Svētīgs tas cilvēks, kuru Dievs pārmāca (...). Viņš gan ievaino, bet arī pārsien, ja Viņš ko sasiņ, tad Viņa roka atkal dziedina. Sešos grūtumos Viņš tevi paglābs, bet septītajā vairs bēdas tevi neskars." (Ījaba 5:17-19). Pie katra sasistā Jēzus nāk ar dziedināšanu. Viņa klātbūtnes brīnišķā atklāšanās var apgaismot zaudējumu, sāpju un ciešanu dzīvi.

Dievs negrib, ka paliekam bēdu nospiestībā ar smeldzošām un salauztām sirdīm. Viņš vēlas, lai paceļam skatienu un uzlūkojam Viņa mīlestībā starojošo vaigu. Pestītājs stāv līdzās daudziem, kuru acis ir tā asaru aizmiglotas, ka tie nepamana Viņu. Viņš ilgojas satvert mūsu rokas un vēlas, lai mēs uz To raudzītos vienkāršā ticībā, ļaujoties Viņa vadībai. Jēzus sirds ir atvērta mūsu nelaimēm, bēdām un pārbaudījumiem. Viņš mūs ir mīlējis ar mūžīgu mīlestību un iekļāvis savā lielajā žēlastībā. Mēs varam savas sirdis nodot Viņam un nepārtraukti domāt par Viņa laipnību un mīlestību. Viņš pacels dvēseli pāri ikdienas bēdām un raizēm miera valstībā.

Domājiet par to, ciešanu un sāpju bērni, un teiciet "sevi laimīgus cerībā" (Rom. 5:3). "Šī ir tā uzvara, kas uzvarējusi pasauli — mūsu ticība." (1. Jāņa 5:4).

Švētīgi ir arī tie, kas kopā ar Jēzu raud līdzjūtībā par pasaules bēdām un nožēlā par tās grēkiem. Šāda noskumšana ir brīva no patmīlības. Jēzus bija "vīrs, kam sāpes nebija svešas" (Jes. 53:3), un Viņš izcietā neapprakstāms sirds mokas. Viņa garu plosīja un satrieca cilvēku pārkāpumi. [13] Pašaiždzīvīgā dedzībā Viņš pūlējās atvieglot cilvēces ciešanas un postu, bet Viņa sirdi nomāca skumjas, redzot, ka ļaužu vairākums atsacījās nākt pie Viņa, lai gūtu dzīvību. Visi, kas ir Kristus sekotāji, piedzīvos to pašu. Tā kā viņi atsaucas Kristus mīlestībai, tad tie savienojas ar Viņu Viņa pūlēs glābt pazudušos. Tie līdzdala Kristus ciešanas, un viņiem būs daļa godībā, kas reiz atspīdēs (Rom. 8:18). Vienoti darbā ar Viņu, dzerot Viņa ciešanu biķeri, tie būs arī Viņa prieka dalībnieki.

Tieši caur ciešanām Jēzus ieguva iepriecās ķalpošanu. Visām cilvēces bēdām Viņš bēdājās līdzī un "tāpēc, ka viņš pats kārdināts un cietis, viņš var palīdzēt tiem, kas tiek kārdināti" (Jes. 63:9; Ebr. 2:18). Katra dvēsele, kas saglabā sadraudzību ar Viņu Viņa ciešanās, ir pagodināta piedalīties šai

kalpošanas darbā. "Kā Kristus ciešanas spēcīgi nāk pār mums, tāpat spēcīgi darbojas mūsu ieprieca caur Kristu." (2. Kor. 1:5). Kungam ir īpaša žēlastība tiem, kas bēdājas, un tās spēks atkausē sirdis un manto dvēseles. Viņa mīlestība atrod pieeju ievainotai un satriektai dvēselei un ir dziedinošs balzams noskumušajiem. "Žēlastības Tēvs un iepriecināšanas Dievs (..) mūs iepriecina visās mūsu bēdās, ka mēs tos, kam ir kādas bēdas, varam iepriecināt ar to iepriecu, ko paši no Dieva saņēmuši." (2. Kor. 1:3,4).

„Svētīgi lēnprātīgie” (Mat. 5:5)

Izsekojot izteiktajām svētībām, mēs atrodam progresu kristīgos piedzīvojumos. Kas izjutis vajadzību pēc Kristus, nesis bēdas grēka dēļ un ar Kristu izgājis sāpju skolu, tas no dievišķā Skolotāja mācīsies arī lēnprātību. [14]

Kā pagāni, tā jūdi augstu vērtēja pacietību un lēnprātību, ciešot netaisnību. Svētā Gara iespaidā izteiktais apgalvojums, ka Mozus bija lēnprātīgākais cilvēks virs zemes (4. Mozus 12:3), neizpelnījās viņa laika biedru atzinību, drīzāk gan modināja līdzjūtību vai pat naidu. Bet Jēzus pieskaita lēnprātību tikumiem, kas mūs dara derīgus debesu valstībai. Šī krāšņā tikuma dievišķais skaistums ir atklāts Viņa paša personīgajā dzīvē un raksturā.

Jēzus, Tēva godības atspīdums, "neturēja par laupījumu (ieguvumu - red.) līdzināties Dievam, bet pats sevi iztukšoja, pieņemdamas kalpa veidu" (Filip. 2:6,7). Viņš pazemojās līdz pat zemes dzīvei, atrazdamies starp cilvēku bērniem ne kā ķēniņš, kuru pienākas godināt, bet kā tāds, kura dzīves uzdevums ir kalpot citiem. Viņa būtne nebija ne svētulības, ne aukstas stingrības. Pasaules Pestītājam bija cēlāka daba nekā eņģeļiem, tomēr ar Viņa dievišķo majestāti bija savienota lēnprātība un pazemība, kas pievilka visus cilvēkus.

Jēzus iztukšoja sevi, un nekur Viņa darbībā neparādījās paša "es". Viņš visu nodeva Dieva gribai. Kad Kristus darbs zemes virsū bija jau gandrīz pabeigts, Viņš varēja sacīt: "Es Tevi (Tēvs) esmu paaugstinājis virs zemes, pabeigdamas to darbu, ko darīt Tu man esi uzdevis." (Jāņa 17:4). Un mums Viņš pavēl: "Mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs." (Māt. 11:29). "Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegt." (Mat. 16:24). Gāziet savu paša "es" no troņa un neļaujiet tam ilgāk valdīt jūsu dvēselēs. [15]

Kas vēro Kristus pašizliedzību, lēnprātību un pazemību, tam līdz ar Daniēlu, kad viņš redzēja vienu Cilvēka Dēlam līdzīgu, jāsaka: "Man izzuda visi spēki, mans vaigs pazaudēja savu krāsu līdz nepazīšanai." (Dan. 10:8). Neatkarība un patvaldība, ar kuru mēs tik labprāt izceļamies, tad mums atspīd pareizā gaismā — kā sātana varas zīme. Cilvēcīgā daba vienmēr ir gatava ar citiem strīdēties, bet kas no Kristus mācījies, tas ir brīvs no paša "es", no lepības un valdīšanas kāres, viņa dvēselē ir miers, jo viņš savu "es" ir nodevis Svētajam Garam. Tad mēs nebūsim norūpējušies par augstākas vietas iegūšanu, mēs nevēlēsimies vērst citu uzmanību uz sevi, bet sapratīsim, ka mūsu augstākā vieta ir pie Pestītāja kājām. Mēs skatāmies uz Jēzu, gaidām, lai Viņa roka mūs vada, un klausām Viņa balsij. Apustulis Pāvils to bija piedzīvojis, jo viņš saka: "Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet mani dzīvo Kristus; bet cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevis par mani." (Gal. 2:20).

Kad mēs uzņemam Kristu kā paliekošu viesi, tad Dieva miers, kas augstāks par visu saprašanu, mūsu sirdi un prātu paglabās Kristū Jēzū. Pestītāja dzīve virs zemes, lai gan pavadīta cīņu karstumā, tomēr bija miera dzīve. Kamēr saniknotie ienaidnieki Viņu nemitīgi vajāja, Viņš teica: "Kas Mani sūtījis, ir ar Mani. Viņš Mani nav atstājis vienu, jo, kas Viņam patīk, to Es daru vienmēr." (Jāņa 8:29). [16] Neviens cilvēcīgu vai sātanisku dusmu uzplūdums nespēja iztraucēt Viņa mieru un pilnīgu sadraudzību ar Dievu. Viņš saka mums: "Mieru Es jums atstāju, savu mieru Es jums dodu." (Jāņa 14:27). "Nemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm." (Mal. 11:29). Nesiet kopā ar Mani kalpošanas jūgu Dieva godam un cilvēces pacelšanai, un jūs redzēsiet, ka jūgs ir maigs un nasta viegla.

Patmīlība traucē mūsu mieru. Kad dzīvs ir paša "es", mēs vienmēr esam gatavi to pasargāt no katra sarūgtinājuma, no katra apvainojuma, bet kad esam miruši un mūsu dzīvība ar Kristu ir aplēpta Dievā, nevērība un nicināšana vairs sāpes nedara. Mēs būsim kurli pret pārmetumiem, akli pret nievāšanām un apvainojumiem: "Mīlestība ir lēnprātīga, mīlestība ir laipna, tā neskauž, mīlestība nelielās, tā nav uzpūtīga. Tā nezturas piedauzīgi, tā nemeklē savu labumu, tā neskaistas, tā nepiemin jaunu. Tā nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību. Tā aplāj visu, tā tic visu, tā cer visu, tā panes visu." (1. Kor. 13:4-8).

Laime, kas plūst no zemes avotiem, ir tikpat mainīga kā apstākļi, kas to izsauc, bet Kristus miers ir

pastāvīgs. Tas nav atkarīgs ne no dzīves apstākļiem, ne no pasaules bagātības apmēriem, ne arī no draugu skaita. Kristus ir dzīvs ūdens Avots, un laime, ko Viņš sniedz, nebeidzas.

Ja mājās valda Kristus lēnprātība, tad iedzīvotāji ir laimīgi. Lēnprātība neceļ strīdu un nesniedz atbildei jaunu vārdu, bet klusina nemierīgo prātus un izplata laipnību, kas iespaido arī pārējos ģimenes locekļus. [17] Piekopjot lēnprātību, šīs zemes ģimenes kļūst par lielās debesu ģimenes sastāvdaļu.

Mums daudz labāk būtu paciest nepatīkus apvainojumus, nekā uzņemties atbildības slogu par saviem ienaidniekiem. Nāids un atbaidības gars nāk no sātana, un cilvēks, kas to kopj, nes tikai zaudējumus. Sirds pazemība, īsta lēnprātība — auglis, gūts savienībā ar Kristu, ir patiesās svētības noslēpums. "Viņš pagodina bēdīgos ar pestīšanu." (Ps. 149:4, Glika tulk.).

Lēnprātīgie "zemi iemantos". Grēks nāca pasaulē ar tieksmi paaugstināties, un mūsu pirmie vecāki pazaudēja savas valstības — šīs skaistās zemes — pārvaldību. Ar pašaieliedzību Kristus glāba pazudušos, un Viņš saka, ka mums jāuzvar tā, kā Viņš uzvarējis (Atkl. 3:21). Ar pazemību un pašaieliedzību varam kļūt Viņa līdzmantineki, kad "lēnprātīgie iemantos zemi un baudīs mieru pilnām" (Ps. 37:11). Lēnprātīgiem apsolītā zeme nelīdzināsies šai grēka un nāves zemei. "Bet mēs gaidām pēc Viņa apsolījuma jaunas debesīs un jaunu zemi, kur taisnība mājō." (2. Pēt. 3:13). "Nekas tur nebūs vairs nolādēts. Tur stāvēs Dieva un Viņa Jēra tronis, un Viņa kalpi tam kalpos." (Atkl. 22:3).

Tur nav nekādas vilšanās, bēdu vai grēka un neviens nesačis: "Es esmu slimis." Tur nav ne sēru gājienu, ne skumju, ne nāves, ne šķiršanās, ne salauztu sirdi, bet tur ir Jēzus un miers. [18] "Tie neizsalks un neizslāps, tos nespiedīs ne karstums, ne saules svelme, jo viņu apžēlotājs tos vadīs, tos vedīs pie ūdens avotiem un atspirdzinās." (Jes. 49:10).

„Svētīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības, jo tie tiks paēdināti” (Mat. 5:6)

Taisnība ir svētums, līdzība Dievam, jo "Dievs ir mīlestība" (1. Jāņa 4:16). Tā ir saskaņa ar Dieva baušļiem, "jo visi Tavi baušļi ir taisnība" (Ps. 119:172) un "bauslības piepildījums ir — mīlestība" (Rom. 13:10). Taisnība ir mīlestība, un mīlestība ir Dieva gaisma un dzīvība. Sī taisnība ir iemiesota Kristū, un mēs to iegūstam, tiklīdz Viņu pieņemam.

Taisnība nav iegūstama ar sevišķu piespiešanos vai centīgiem darbiem, ar dāvanām vai upuriem, bet tā ir brīva dāvana, kas tiek pasniegta katrai izsalkušai un izslāpušai dvēselei. "Visi izslāpušie, nāciet pie ūdens, un, kam nav naudas, nāciet, pērciet un ēdiet! Nāciet, pērciet maizi bez maksas, par velti, arī vīnu un pienu" (Jes. 55:1). "Vārds, kurā to nosauks, būs — TAS KUNGS MŪSU TAISNĪBA." (Jer. 33:16).

Neviens cilvēcis spēks nespēj apmierināt dvēseles izsalkumu un slāpes. Bet Jēzus saka: "Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kļaudziņu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani." (Atkl. 3:20). "Es esmu dzīvības maize. Kas pie Manis nāk, tam nesalks, un, kas Man tic, tam neslāps nemūžam." (Jāņa 6:35). [19]

Kā mums nepieciešams uzturs miesai, tāpat vajadzīga Kristus debesu maize, lai uzturētu garīgo dzīvību un gūtu spēku. Tāpat kā ķermenis nepārtraukti saņem barības vielas, kas uztur mūsu dzīvību un dod enerģiju, arī dvēselei nepārtraukti jābūt savienotai ar Kristu, lai mēs Viņam varētu pilnīgi pakļauties un būt atkarīgi no Viņa.

Kā noguris ceļinieks tuksnesī meklē ūdens avotus, lai klusinātu dedzinošās slāpes, tā kristietis slāpst pēc skaidrā dzīvības ūdens, kura avots ir Kristus.

Kad mēs iepazīstamies ar Kristus rakstura pilnību, tad mums rodas vēlšanās pilnīgi atjaunoties un pārvērsties Viņa līdzībā un skaidrībā. Jo vairāk mēs mācāmies pazīt Dievu, jo augstāks kļūst rakstura ideāls un nopietnāka mūsu cenšanās līdzināties Viņam. Kad dvēsele slāpst pēc Dieva, dievišķais savienojas ar cilvēcis, un alkstošā sirds saka: "Tiešām, esi klusa mana dvēsele, vērsdamās uz Dievu, jo no Viņa nāk mana cerība!" (Ps. 62:6).

Nepilnības apziņa, izsalkums un slāpes pēc taisnības ir pierādījums, ka Kristus darbojas dvēselē ar nolūku, lai tā meklētu Viņu un ar Svētā Gara palīdzību radītu tajā pārmaiņu, kuru cilvēks pats nav spējīgs īstenot. Mums nav savas dvēseles slāpes jāvēldzē pasaules sekļajos ūdeņos, kad lielais Avots ir tieši mūsu priekšā, no kura pilnības bagātīgi varam dzert, lai ietu uz priekšu ticības ceļā. [20]

Dieva Vārds ir dzīvības ūdens avots, un kas šo dzīvības avotu meklē, to Svētais Gars vadīs savienībā ar Kristu. Pazīstamās patiesības tādām cilvēkam atklāsies jaunā gaismā, Bībeles rakstu vietas pēkšņi atvērsies jaunā izpratnē, kļūs redzama sakarība starp gūtajām patiesībām un atpestīšanas darbu, un viņš zinās, ka Kristus kā dievišķīgs skolotājs stāv blakus un to vada.

Jēzus saka: "Ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvei." (Jāņa 4:14). Kam Svētais Gars atklāj patiesību, tas gūs brīnišķus piedzīvojumus, viņš ilgosies par šīm iepriecinošām lietām runāt ar citiem. Viņš jutīsies spiests runāt ar visiem par Kristus žēlastību un Viņa žēlsirdīgo mīlestību gan ar tiem, kas Viņu mīl, gan ar tiem, kas Viņu vēl nemīl. "Dodiet, tad jums taps dots" (Lūkas 6:38), jo Dieva Vārds ir "kā dārza avots, dzīvo ūdeņu izteka un kā strauti, kuri plūst no Libanona kalniem" (Augstā dz. 4:15). Sirds, kas reiz baudījusi Kristus mīlestību, ilgosies arvien pēc dziļākām atklāsmēm, un jo vairāk tā līdzdala, jo vairāk saņem. Katra Dieva atklāsmē pavairo dvēseļu spēju pazīt un mīlēt. Sādas dvēseles nemitīgas ilgas ir: "Vairāk no Tevis", un Gars atbild: "Daudz vairāk", jo Dievs "spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai domājam" (Efez. 3:20). [21] Kristus, kas kritušās cilvēces svētīšanas dēļ aizliedza Sevi, saņēma Svēto Garu bez mēra, un katrs Viņa sekotājs, kas Viņam nododas tik pilnīgi, ka Kristus var mājot viņa sirdī, piedzīvos to pašu. Mūsu Kungs mums pavēlēja: "Topiet Garā pilni." (Efēz. 5:18). Un šī pavēle ir arī apsoliņums, kas nes piepildījumu. Tēva labais prāts bija, ka "Viņā mājo visa Dievības pilnība" (Kol. 2:9). "Un Viņā arī jūs esat kļuvuši pilnīgi." (Kol. 2:10).

Dievs savu mīlestību izlējis neierobežotā daudzumā kā lietusgāzi, kas atspirdzina zemi. Viņš saka: "Lieciet mirgot, jūs debesis, no augšas svētībai, un mākoņi lai liek tai līdzī ar taisnību izlieties pār zemi veselām straumēm! Lai zeme atver savu klēpi, lai uzplaukst svētība, un lai zeme liek tai pašā laikā dzīt asnus arī taisnīgumam un labklājībai!" (Jes. 45:8). "Cietēji un nabagi meklē ūdeni un neatrod, viņu mēle ir izslāpusi un iztvīkusi; Es, tas Kungs, tos paklausīšu, Es, Izraēla Dievs, tos neatstāšu. Es likšu upēm iztecēt no kailiem kalniem un atvērsu strautus klajumos; Es darišu tuksnesi par ūdens ezeru un sausu zemi par ūdens avotiem." (Jes. 41:17,18).

"No Viņa pilnības mēs visi esam dabūjuši žēlastību un atkal žēlastību." (Jāņa 1:16).

„Svētīgi žēlsirdīgie, jo tie dabūs žēlastību” (Mat. 5:7)

Cilvēcīgā sirds no dabas ir auksta, tumša, bez žēlastības, un mīlestības. Kad atklājas žēlastības un piedošanas garš, tas nenotiek viņa paša, bet gan Dieva Gara darbības dēļ, kas viņā ieplūst. [22] "Mīlēsīm, jo Viņš ir mūs pirmais mīlētājs." (1. Jāņa 4:19).

Dievs ir visas žēlastības Avots. "Viņa Vārds ir žēlastīgs un žēlīgs." (2. Mozus 34:6, vācu tulk.). Viņš neizturas pret mums pēc mūsu nopelna, Viņš nejautā, vai esam Viņa mīlestības vērti, bet izlej pār mums savas mīlestības bagātību un tādā veidā dara mūs cienīgus. Viņš nav atriebības kārs, un Viņš negrib sodīt, bet atpestīt, pat paredzētā bardzība ir tikai kritušo pestīšanai. Viņš karsti ilgojas remdēt cilvēces ciešanas un liet balzamu viņas vātīs. Tā ir patiesība, ka Dievs nevienu vainīgo neatstāj nesodītu (2. Mozus 34:7), bet Viņš grib deldēt grēkus.

Žēlsirdīgie ir dievišķās dabas līdzdalībnieki, un Dieva mīlestība izplūst caur viņiem. To sirdis ir saskaņā ar nebeidzamo mīlestību, tādēļ viņi cenšas glābt, bet ne pazudināt. Kunga iemājošana sirdī ir līdzīga neizsīkstošam avotam — kur Viņš iemājo, tur sirdis pārplūst labdarībā.

Ja kristietim palīdzību lūdz nelaimīgie, kārdinātie, grēka un neticības upuri, tad viņš nejautā: "Vai esat tā vērti?" — bet gan: "Kā es varu viņiem palīdzēt?" Visnelaimīgākajā un atstumtākajā cilvēkā viņš redz dvēseli, par kuru Kristus miris un par kuru Dievs liek rūpēties saviem bērniem.

Žēlsirdīgi ir tie, kuri ir līdzjūtīgi pret nabagiem, cietējiem un nospiestiem. [23] Ījabs saka: "Es izglābu nabago, kas kļūda pēc palīdzības, ir bārenīti, kā arī to, kas bija bez dzīves padoma. Svētības vārdi no tā mutē, kas šķita pazudis esam, atskanēja man pretī, un atraitnes sirdī es atkal atjaunoju līksmi. Es tērpos taisnībā, un šis tērps bija manas goda drānas; kā goda mētelis un goda galvas sega mani pušķoja mans taisnīgums. Aklam es biju acis, un kājas es biju klibajam. Apspiestajam es biju tēvs, un es uzklausīju sūdzības no tādiem, kurus es nemaz nepazīnu, un centos viņiem pēc sirdsapziņas palīdzēt." (Ījaba 29:12-16).

Daudziem dzīve ir grūta cīņa. Viņi sajūt savu nepilnību, ir noskumuši un neticīgi un nekad neatrod, par ko vajadzētu sajusties pateicīgiem. Tādiem laipns vārds, līdzjūtīgs skatiens vai līdzjūtības izpausme bieži ir kā auksta ūdens malks izslāpušam. Parādītā līdzjūtība un laipnība atvieglos nastu, kas tik smagi guļ uz viņu nogurušajiem pleciem. Katrs vārds, katrs darbs, kurā izpaužas nesavtīga mīlestība, ir Kristus mīlestības izpausme kritušajai cilvēcei.

Žēlsirdīgie "dabūs žēlastību". "Dvēsele, kas bagātīgi svētī citus, taps stiprināta, un kas bagātīgi veldzē citus, kļūs arī pats veldzēts." (Sal. pam. 11:25). Salds miers mājo līdzjūtīgā dvēselē un kluss apmierinājums to dzīvē, kas, citiem labu darot, aizmirst sevi. Svētais Gars, kas mājo dvēselē un parādās darbos, mīkstina cietās sirdis un modina pretmīlestību un maigumu. Ko sējam, to pļaujam. „Svētīgs, kas rūpējas par grūtdieni! Tas Kungs viņu izglābs ļaunā dienā. [24] Tas Kungs to pasargās un uzturēs pie dzīvības, lai viņam labi klātos viņa zemē un to nenodotu viņa ienaidnieku ļaunajam prātam." (Ps. 41:2,3).

Cilvēks, kas savu dzīvi nodevis Dievam, kalpojot Viņa bērniem, ir saistīts ar To, kura rīcībā ir visi pasaules līdzekļi. Negrozāmi apsoliņumi kā zelta ķēde viņa dzīvi saista ar Dievu. Kungs viņu neatstās nelaimē un bēdu stundā. "Mans Dievs apmierinās katru jūsu vajadzību pēc savas godības pilnās bagātības Kristu Jēzū." (Filip. 4:19). Pēdējā bēdu stundā žēlsirdīgie atradīs patvērumu līdzjūtīgā Pestītāja žēlastībā un tiks uzņemti mūžīgajos mājokļos.

„Svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs” (Mat. 5:8)

Jūdi bija tik stingri attiecībā uz ceremoniālo šķīstību, ka sekošana viņu priekšrakstiem bija ļoti apgrūtināta. To prātus pildīja likumi, ierobežojumi un bailes no ārīgās nešķīstības, bet viņi neveltīja vērtību traipiem, kurus dvēselē izsauca nešķīstas domas, savtīgums un naidis.

Jēzus nepiemin šo ceremoniālo šķīstību kā priekšnoteikumu ieiešanai Debesu valstībā, bet norāda uz sirds šķīstības nepieciešamību. "Tā gudrība, kas nāk no augšienes, ir vispirms šķīsta." (Jēk. 3:17). Dieva pilsētā nešķīstie nenāks; visiem tās iedzīvotājiem jābūt sirdīs šķīstiem. Tam, kas no Kristus mācās, zudīs patīka uz nolaidīgu uzvedību, nepiemērotiem izteicieniem un netīrām domām. [25] Ja Kristus mājās sirdī, tad tur būs šķīstība, cēlas domas un tikumi.

Bet Jēzus vārdiem "svētīgi sirdsšķīstie" ir dziļāka nozīme nekā tā, ko pasaule saprot ar vārdu "šķīstība": brīvs no visa miesīgā, tīrs no visām izpriecām, — bet uzticīgs apslēptos dvēseles nodomos, brīvs no lepnuma un patmīlības, pazemīgs, nesavtīgs, bērnam līdzīgs.

Tikai līdzīgs var līdzīgu cienīt. Tas nozīmē, ka mums savā personīgajā dzīvē jāpilda pašizliedzīgās mīlestības pamatlikumi, kuri ir arī Dieva rakstura pamatlikumi, jo citādi mēs Viņu nevaram atzīt. Sirds, kuru sātans apkrāpis, Dievu uzskata par nežēlīgu un tirānisku būtni, cilvēka patmīlīgo raksturu, pat sātana raksturu pierakstot mīlestības pilnajam Radītājam. "Tu domā, ka Es esmu tāds pats kā tu." (Ps. 50:22). Dieva iekārtojumi tiek attēloti kā despotiskās, atreibības kārās dabas izpausmes. Tā tas notiek arī ar Bībeli — Viņa žēlastības bagātības krātuvi. Tās krāšņās patiesības, kas ir tik augstas kā debesis, kas pārsniedz mūžību, tiek atstātas neievērotas. Vairākumam cilvēku Kristus ir sakne izkaltušā zemē, un tie Viņā neredz nekāda skaistuma, kas viņiem būtu patīcis (Jes. 53:2). Kad Jēzus, Dievs, atklājies miesā, staigāja zemes virsū, rakstu mācītāji un farizeji par Viņu sacīja: "Tu esi samarietis un tevī ir velns." (Jāņa 8:48). Pat Viņa mācekļi, savu patmīlīgo siržu mulšināti, nespēja saprast To, kas bija nācis viņiem atklāt Tēva mīlestību. Tādēļ arī Jēzus bija vientuļš cilvēku vidū, vienīgi debesis Viņu pilnīgi saprata. [26]

Kad Kristus nāks godībā, bezdievīgie nespēs izturēt šo skatu. Viņa klātbūtnes spožums, kas tiem, kas Viņu mīl, ir dzīvība — bezdievjiem būs nāve. Viņa atnākšanas gaidīšana tiem ir "briesmīga tiesas gaidīšana un uguns karstums" (Ebr. 10:27). Kad parādīsies Jēzus, kas mira par mums, lai pestītu, tie lūgsies, lai tiktu paslēpti no Viņa vaiga.

Bet sirdis, kuras tajās mītošais Svētais Gars ir šķīstījis, ir pilnīgi pārvērstas. Tās pazīst Dievu. Mozus bija paslēpies alā klintī, kad Dievs atklāja savu godību. Tā arī mēs, kad esam paslēpti Kristū, redzam Dieva mīlestību.

"Kam ir šķīsta sirds, tas mīl to Kungu, un kura lūpas mīlīgi runā, tam ķēniņš ir draugs." (Sal. pam. 22:11). Tīcībā mēs Viņu skatām jau šodien. Mūsu ikdienišķajos piedzīvojumos mēs saskatām Viņa rīcību, laipnību un līdzjūtību. Mēs Viņu saskatām Viņa Dēla raksturā. Sv. Gars atklāj mūsu prātam un sirdij patiesību par Dievu un Viņa Sūtīto. Kam šķīsta sirds, tie skata Dievu jaunā gaismā — kā Glābēju, un, redzot Viņa šķīsto un cēlo raksturu, tie ilgojas atspoguļot Viņa līdzību. Tie redz Dievu kā Tēvu, kas gatavs apskaut atgriezušos dēlu, un viņu sirdis pildās ar neizsakāmu prieku un godību. [27]

Kam šķīsta sirds, tas redz Radītāju Viņa spēcīgajā roku darbā. Viņa rakstītajā Vārdā tie skaidri izlasa Viņa žēlastības, laipnības un labvēlības atklāsmi. Patiesības, kuras apslēptas gudriem un prātotājiem, atklātas bērniem. Patiesības skaistums un krāšņums, ko pasaules gudrie nepazīst, arvien vairāk un

vairāk tiek atklāts tiem, kas bērnišķīgi ilgojas saprast Dieva prātu. Kļūdami par dievišķās dabas līdzdalībniekiem, mēs pazīstam patiesību.

Sirdsšķīstie jau šinī pasaulē dzīvo Dieva tuvumā, un nākamā nemirstīgā stāvoklī tie redzēs Dievu vaigu vaigā kā Ādams, kad viņš Ēdenes dārzā runāja un staigāja ar Dievu. "Mēs tagad visu redzam mīklaini kā spogulī, bet tad vaigu vaigā" (1. Kor. 13:12).

„Svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem” (Mat.5:9)

Kristus ir miera Lielskungs (Jes. 9:5), un Viņa misija ir atdot zemei un debesīm caur grēku zaudēto mieru. "Mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu" (Rom. 5:1). Tas, kas sevī apņemas atsacīt grēkam un atvērt sirdi Kristus mīlestībai, tas kļūst šī debesu miera līdzdalībnieks.

Mieram nav cita pamata kā Kristus. Sirdī uzņemtā Kristus mīlestība izspiež katru ienaidu, klusina strīdu un ķildas un pilda dvēseli ar mīlestību. [28] Kas dzīvo mierā ar Dievu un līdzcilvēkiem, tas nevar būt nelaimīgs. Tādu cilvēku sirdīs nemājo skaudība, tur vietu neatrod jaunas aizdomas un nepastāv naidis. Kas dzīvo saskaņā ar Dievu, tam ir dalība pie debesu miera un viņa svētais iespaids izstaro uz citiem. Miera gars kā rasa veldzē sirdis, kas nogurušas pasaules steigā.

Kristus sekotāji tika sūtīti pasaulē ar miera vēsti. Kas lēnā, klusā, dievbijīgā dzīvē atklāj Kristus mīlestību, kas ar vārdiem vai darbiem panāk, ka kāda dvēsele atsaka grēkam un savu sirdi nodod Dievam, tas ir miera turētājs.

"Svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem." Miers ir liecība viņu kontaktam ar debesīm. Tos apņēma saldā Kristus dvesma. Viņu būtnes labais iespaids un piemīļīgais raksturs atklāj pasaulei, ka tie ir Dieva bērni, un cilvēki atzīst, ka viņi bijuši ar Jēzu. "Kas mīl, ir no Dieva dzimis" (1. Jāņa 4:7). Kam Kristus gara nav, tas Viņam nepieder, bet, "ko vada Dieva Gars, ir Dieva bērni" (Rom. 8:9,14).

"Un pārpalikušie no Jēkaba nama būs citu tautu starpā kā tā Kunga rasa un kā lietus pilieni uz zāles, kas nekā nesagaida no cilvēkiem un nepaļaujas uz cilvēku bērniem" (Mihas 5:6). [29]

„Svētīgi taisnības dēļ vajātie, jo tiem pieder Debesu valstība” (Mat.5:10)

Jēzus saviem sekotājiem nedod nekādu cerību ne uz laicīgo godību vai valstību, ne arī uz dzīvi, brīvu no kārdināšanām, bet gan sniedz viņiem priekštiesību iet kopā ar savu Kungu pašizliegšanās ceļu, panesot zaimus no pasaules, kas Viņu nepazīst.

Viņam, kas bija nācis glābt zudušo pasauli, pretī stāvēja Dieva un cilvēku ienaidnieka apvienotie spēki. Nežēlīgā sazvērestībā jauni cilvēki un eņģeļi nostājās pret miera Lielkungu. Lai gan katrs Viņa vārds un rīcība pauda dievišķu līdzjūtību, tomēr Viņa nelīdzināšanās pasaulei aizdedzināja rūgtāko naidu. Viņš sacēla spēcīgāko ienaida pretestību, tāpēc ka nepadevās nevienai cilvēcīgās dabas tieksmei. Tā klājās visiem, kas grib dzīvot Jēzū Kristū. Starp taisnību un grēku, mīlestību un ienaidu, patiesību un viltu pastāv nepārtraukta cīņa. Kas savā dzīvē atklāj Kristus mīlestību un svētuma skaistumu, tas sātānam atņem viņa pavalstniekus, un tādēļ jaunuma lielkungs saceļas pret to. Zaimus un vajāšanas sastop visi, kas piepildīti ar Kristus Garu. Vajāšanu veids ar laiku var mainīties, bet to pamats un būtība ir tā pati, kas, sākot no Ābela dienām, nonāvēja Dieva izredzētos.

Tiklīdz cilvēki sāk dzīvot saskaņā ar Dievu, tie redz, ka naidis pret krustu nav mazinājies. [30] Valdības, varas un jaunie gari pastiprināti bruņojas pret visiem, kas pakļaujas debesu likumiem. Tāpēc vajāšanas Kristus mācekļiem sagādā nevis bēdas, bet prieku, jo tas ir pierādījums, ka viņi seko sava Kunga pēdās.

Kungs neapsola savai tautai, ka tā būs brīva no grūtībām un pārbaudījumiem, bet apsola tai daudz ko labāku. Viņš sacīja: "Cik ilgi tu dzīvo, tik ilgi lai tev ir miers!" (5. Mozus 33:25). "Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varenis parādās." (2. Kor. 12:9). Kam Kristus dēļ būs jāiet cauri uguns karstumam, tam Viņš stāvēs klāt kā trim uzticīgajiem jaunekļiem Bābelē. Cilvēks, kas mīl savu Pestītāju, priecāsies par katru izdevību dalīties ar Viņu zaimos un pazemojumos. Mīlestība uz Kungu atvieglo ciešanas Viņa dēļ.

Visos laikos sātāns ir vajājis Dieva ļaudis. Viņš tos ir mocījis un nāvējis, bet mirstot viņi palika uzvarētāji. Nelokāmā uzticībā viņi pierādīja, ka ar tiem ir kāds varenāks par sātānu. Viņš varēja

spīdzināt un nonāvēt miesu, bet nevarēja aizskart dzīvību, kas ar Kristu bija apslēpta Dievā. Viņš varēja tos ieslodzīt cietuma mūros, bet nevarēja saistīt viņu garu. Ieslodzītais, skatoties pāri pašreizējai tumsai uz godību, varēja sacīt: "Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenožīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums." (Rom. 8:18). "Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību." (2. Kor. 4:17).

Bēdās un vajāšanās izredzētajiem atklājas Dieva raksturs un godība. [31] Viņa tauta, pasaules nīsta un vajāta, tiek audzināta Kristus skolā. Tā iet šauru ceļu še, virs zemes, tiek šķīstīta bēdu uguns ceplī, seko Kungam caur smagām cīņām, vingrinās pašizliedzībā un izbauda smagus, rūgtus piedzīvojumus, bet caur visu šo Dieva tauta nāk pie atziņas, cik briesmīgs ir grēks, un mācās būties no tā. Tādēļ, ka tai ir daļa pie Kristus ciešanām, tā ņems dalību pie Kristus godības. Kādā atklāsmē pravietis redzēja Dieva tautas uzvaru. Viņš saka: "Un es redzēju tādu kā kristāla jūru, sajauktu ar uguni; tie, kas bija uzvaru guvuši pār zvēru, viņa tēlu un viņa vārda skaitli, stāvēja pie kristāla jūras ar Dieva koklēm rokās. Tie dziedāja Dieva kalpa Mozus dziesmu un Jēra dziesmu, sacīdami: Lieli un brīnišķīgi ir tavi darbi, Kungs Dievs, visuvaldītāj; taisni un patiesi tavi ceļi, tautu ķēniņ!" (Atkl. 15:2,3). "Sīe ir tie, kas nākuši no lielām bēdām un savas drēbes mazgājuši un tās balinājuši Jēra asinīs. Tāpēc tie ir Dieva goda krēsla priekšā un kalpo Viņam dienām un naktīm Viņa namā, un tas, kas sēd goda krēslā, mājās pie viņiem" (Atkl. 7:14,15).

„Svētīgi jūs esat, ja jūs lamā un vajā Manis dēļ” (Mat. 5:11)

Kopš krišanas sātans vienmēr strādājis pievildams. Kā viņš Dievu attēlojis nepareizā gaismā, tā viņš arī ar savu kalpu palīdzību Dieva bērnus attēlo nepareizi. Pestītājs saka: "Tavu zaimotāju zaimi ir krituši uz Mani." (Ps. 69:10). [32] Līdzīgā kārtā tie skar arī Viņa mācekļus.

Vēl nekad neviens virs zemes nav tik nežēlīgi apmelots kā Cilvēka Dēls. Viņu zaimoja un apsmēja nesatricināmās paklausības dēļ Dieva likumiem. Viņu bez pamata nīda, tomēr Viņš izturējās mierīgi pret saviem ienaidniekiem un paskaidroja tiem, ka zaimi ir Dieva bērnu novēlēta daļa. Viņš ieteica saviem sekotājiem stāvēt pretī ienaidnieka ļaunumam un pavēlēja viņiem pārbaudījumos nekļūt vājiem.

Kaut gan apmelojumi var kaitēt labai slavai, tomēr raksturu tie nevar aptraipīt, to pasargā Dievs. Tik ilgi, kamēr mēs grēkam nepiekrītam, neviena vara — ne cilvēciskā, ne sātana — nevar aptraipīt mūsu dvēseli. Cilvēks, kura sirds paļaujas uz Dievu, lielākajā bēdu stundā un visgrūtākajos apstākļos paliek tāds pats kā labās dienās, kad viņam labi klājas, kad Dieva gaisma un labvēlība dus uz viņu. Tā vārdus, darbības iemeslus un rīcību var nepareizi attēlot, bet viņš to neņem vērā, jo vadās no augstākām interesēm. Viņš pacieš kā Mozus, jo dzīvo "kā neredzamo redzēdams" (Ebr. 11:27) un neņem vērā to, kas ir redzams, bet to, "kas nav redzams, itin kā to redzētu" (2. Kor. 4:18).

Kristus zina visu, ko cilvēki pārprot un nepareizi attēlo. Viņa bērni, lai arī cik ļoti tos ienīstu un nicinātu, var uzticoties mierīgi nogaidīt, jo nekas nav apslēpts, kas netiktu atklāts, un, kas Dievu godā, tos Viņš godās cilvēku un eņģeļu priekšā. [33]

"Kad cilvēki jūs nicina un vajā," - saka Jēzus, - "esiet priecīgi un droši." (Jāņa 6:22) Viņš norāda uz praviešiem, kas runājuši Kunga vārdā, kā ciešanu un pacietības priekšzīmi. Abels, pirmais kristietis no Ādama dēliem, mira mocekļa nāvē. Enoks staigāja ar Dievu, bet pasaule viņu nepazīna. Noa tika apsmiets kā fanātiķis un nemiera cēlājs. "Citi izsmieklu izcietuši un pātagu sitienus, pat arī važas un cietumu (...). Bet citi tika mocīti, nepieņemdami atsvabināšanu, lai iegūtu augšāmcelšanos." (Ebr. 11:36,35).

Visos laikos cilvēki ir nicinājuši un vajājuši Dieva sūtņus, bet tieši caur viņu bēdām izplatījās dievbijība un dievatziņa. Katram Viņa māceklim jāstaigā tādā pašā veidā un jāsekmē tas pats darbs, zinot, ka ienaidnieks neko nevar darīt pret patiesību, bet gan tikai par labu. Dievs grib, lai patiesība izvirzītos ļaunu uzmanības priekšplānā, to pamatīgi pārbaudītu un pārrunātu, pat, ja tas notiktu, to nicinot. Cilvēkiem nepieciešams, lai kāds klauvētu pie to apziņas. Katra cīņa, katrs nicinājums un ticības brīvības ierobežojums ir līdzeklis Dieva rokās, lai modinātu dvēseles, kas citādi snaustu.

Cik gan bieži šis piedzīvojums Dieva sūtņu vēsturē ir apstiprinājies! Kad cēlais, daiļrunīgais Stepiņš ar augstās tiesas lēmumu tika nomētāts akmeņiem, tas nedarīja nekādu zaudējumu Evaņģēlijam. [34] Debesu gaisma, kas apstaroja viņa ceļu un dievišķā līdzjūtība viņa pēdējā lūgšanā bija asas bultas, kas skārā svētulīgās augstās tiesas kalpus, un Sauls — vajātājs farizejs — kļuva par izredzētu ieroci nest Kristus vārdu pagāniem un Izraēla bērniem (Ap. d. 9:15). Vēlāk no apcietinājuma Romā vecais Pāvils rakstīja: "Otri pasludina Kristu, patmīlības dzīti, aiz netīriem nolūkiem, domādami ar to manām važām pievienot bēdas (...). Par katru veidu, kādā Kristus tiek sludināts, vai ar izlikšanos, vai

patiesībā, es priecāšos." (Filip. 1:15,16,18). Pateicoties Pāvila apcietināšanai, Evaņģēlijs gāja plašumā un dvēseles tika mantotas Kristum pat ķeizara pilī. Sātana pūju dēļ, kurš vēlējās viņu iznīcināt, Dieva Vārda "neiznīcīgā sēkla", "kas paliek mūžīgi", tika kaisīta cilvēku sirdīs. Nicinot un vajājot Dieva bērnus, Jēzus vārds tiek pagodināts un dvēseles pestītas.

Liels būs debesīs atalgojums tiem, kas, neskatoties uz vajāšanām un nicināšanu, liecinājuši par Jēzu. Kamēr cilvēki tiecas pēc zemes lietām, Jēzus tiem norāda uz debesu algu. Bet tā nav tikai nākotnes dzīves sastāvdaļa, tā iesākas jau šeit. Pirms Ābrahāms kļuva vecs, Kungs viņam parādījās un sacīja: "Es esmu tev par sargu un vairogu, un tava alga ir ļoti liela." (1. Mozus 15:1). Tas ir visu Kristus sekotāju atalgojums. Jehova, Immanuēls, kurā apslēpta visas gudrības un atziņas bagātība un visa dievības pilnība cilvēku miesā (Kol. 2:3,9), To iepazīt un iemantot, atvērt sirdi, un arvien vairāk un vairāk Tam līdzināties, piedzīvot Viņa mīlestību un spēku, iegūt neizdibināmo Kristus bagātību, pilnīgāk saprast, [35] "kāds ir platums, garums, dziļums un augstums, un izprastu Kristus mīlestību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu, un, ar to piepildīti, iegūtu visu Dieva pilnību" (Efez. 3:18). ""Tas ir tā Kunga kalpu mantojums un Mana svētība, kas tos pavadīs," - saka tas Kungs." (Jes. 54:17).

Šis prieks piepildīja Pāvila un Zīlisa sirdi, kad viņi ap pusnakti Filipos cietumā lūdza un dziedāja slavas dziesmas Dievam. Kristus bija ar tiem, un Viņa klātbūtnes gaišums apgaismoja tumsību ar godību no augšienes. Kad Pāvils redzēja Evaņģēlija izplatīšanos, tad, neskatoties uz savām saitēm, viņš rakstīja no Romas: "Par to es priecājos un priecāšos" (Filip. 1:18).

Kalnā teiktie Kristus vārdi atrada atbalsi Pāvila vēstī Filipu draudzei viņu vajāšanas laikā: "Priecājieties iekš tā Kunga vienmēr, es vēlreiz teikšu, priecājieties" (Filip. 4:4).

„Jūs esat zemes sāls” (Mat. 5:13)

Sāli vērtē tās konservējošo īpašību dēļ, un, nosaucot savus bērnus par sāli, Dievs grib tiem mācīt, ka Viņa žēlastības nolūks ir ar viņu starpniecību glābt citus. Dievs neizredzēja vienu tautu no visas pasaules tikai tādēļ, lai pieņemtu tos kā dēlus un meitas, bet lai caur viņiem visiem cilvēkiem kļūtu zināma Glābēja žēlastība (Tit. 2:11). [36] Kungs neizredzēja Ābrahāmu tādēļ, lai tas būtu sevišķs Dieva draugs, bet lai būtu starpnieks, caur kuru tautas saņemtu tām nolemtās Dieva augstās priekštiesības. Atrodoties mācekļu vidū pirms krustā sišanas, savā pēdējā lūgšanā Jēzus sacīja: "Viņu labā Es pats svētijos ņāvē, lai arī viņi būtu patiesībā svētīti" (Jāņa 17:19). Tā arī patiesībā šķīstītiem kristiešiem būs glābjošas īpašības, kas pasargās pasauli no pilnīgas morālās pagrimšanas.

Sāls jāsamaisa ar uzglabājamo vielu, lai tas iespiežas un pārņem to. Tā arī tikai savstarpējā kontaktā cilvēki var nākt saskarē ar Evaņģēlija glābjošo spēku. Viņi netiek glābti masveidā, bet katrs individuāli. Personiskais iespaids ir spēks, tāpēc mums jātuvojas tiem, kuriem vēlamies palīdzēt.

Sāls derīgums aino kristiešu dzīvības spēku — Jēzus mīlestību sirdī un dzīvi caurstrāvojošo Kristus taisnību. Kristus mīlestība apgardo sirdi, iedvesmo apkārtējos. Ja tā mīt mūsos, tad pārplūdis arī uz citiem. Mums jānāk tuvu cilvēkiem — jādarbojas pie viņiem, līdz mūsu nesavtīgā līdzjūtība un mīlestība sasilda viņu sirdis. Patiesi ticīgie izstaro dzīvojošu spēku, kas iespaido dvēseles, ar kurām tie darbojas. Tas nav pašā cilvēka, bet gan Svētā Gara spēks, kas veic šo darbu.

Jēzus pievieno svinīgu brīdinājumu: "Ja sāls nederīga, ar ko tad sālis? — tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un ļaudīm saminama."

Klausoties Jēzus vārdos, ļaudis varēja redzēt uz kājceļņa spīdam baltu sāli, kas bija zaudējusi savu vērtību. [37] Tas apgaismoja farizeju stāvokli un viņu reliģiskās darbības iespaidu uz ļaudīm. Šis ainojums atspoguļoja arī katras dvēseles stāvokli, no kuras novērsies Dieva spēks, kas kļuvusi auksta un dzīvo bez Kristus. Tādu dvēseli cilvēki un eņģeļi uzskata par nevērtīgu, lai arī cik augsts būtu tās stāvoklis. Par tādu dvēseli Kristus saka: "Kaut jēl tu būtu auksts vai karsts. Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izspļaušu no savas mutes." (Atkl. 3:15,16).

Nav iespējams iespaidot šaubu pilno pasauli bez dzīvas ticības Kristum kā personīgajam Pestītājam. Mēs nevaram sniegt citiem to, kā mums pašiem nav. Mēs varam atstāt svētīgu iespaidu uz līdzcilvēkiem proporcionāli tam, cik lielā mērā mēs paši esam nodevušies Kristum. Kur nav dzīva dievkalpojuma, īstas mīlestības, patiesu piedzīvojumu, tur nav arī spēka palīdzēt, nav kontaktu ar debesīm un dzīvē nav Kristus saldās smaržas. Ja Svētais Gars nevar mūs izlietot kā strādniekus, lai paziņotu pasaulei par patiesību, kāda tā ir Kristū, mēs esam kā sāls, kas zaudējusi savu garšu un ir pilnīgi nederīga. Ja dzīvē neatklājam Kristus žēlastību, tad mēs liecinām pasaulei, ka patiesībai, kurai apliecinām savu ticību, nav nekāda pestījoša spēka; un tādēļ, cik tālu vien sniedzas mūsu iespaids, Dieva Vārdam nav nekāda efekta. "Ja es runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm un man nebūtu

mīlestības, tad es būtu skanošs varš vai šķindošs zvārgulis. [38] Un ja man būtu pravieša dāvanas, un ja es zinātu visus noslēpumus un atziņas dziļumus, un ja man būtu pilnīga ticība, ka varētu kalnus pārceļt, bet nebūtu mīlestības, tad es neesmu nekas. Un ja es visu savu mantu izdalītu nabagiem un nodotu savu miesu, lai mani sadedzina, bet man nebūtu mīlestības, tad tas man nelīdz nenieka"(1. Kor. 13:1-3).

Kad sirdi piepilda mīlestība, tā plūdis arī uz citiem ne tādēļ, ka no tā saņemtu kādu labumu, bet gan tādēļ, ka mīlestība ir darbības pamatprincips. Mīlestība pārveido raksturu, valda impulsus, apspiež ienaīdu un cēlina jūtas. Šī mīlestība ir plaša kā Universs un līdzīga tai, kāda ir eņģeļiem. Mājojot sirdī, tā apskaidro dzīvi un izplata svētības visā apkārtnē. Tāpēc tā ir vienīgā, kas mūs var darīt par zemes sāli.

„Jūs esat pasaules gaišums” (Mat. 5:14)

Kad Jēzus runāja uz ļaudīm, Viņa pamācības bija interesantas un saistīja klausītāju uzmanību ar daudzām viņiem saprotamām ilustrācijām. Tauta bija sapulcējusies jau agri no rīta. Varenā saule, arvien augstāk paceldamās debesīs, izkļiedēja ēnas, kas vēl šur tur bija redzamas ielejās un šaurajās kalnu aizās. Austrumu debess krāšņums vēl nebija zudis. Saules gaisma pārplūdināja zemi ar savu spožumu. Ezera mierīgā virsma atstaroja tās zeltaino mirdzumu un rožainos rīta mākoņus. [39] Katrā pumpurā, ziedā un lapās vizēja rasas pilieni. Putni kokos dziedāja, un visa daba uzsmaidīja jaunās dienas laimē. Pestītājs paskatījās uz sanākušajiem ļaudīm, tad uz austošo sauli un sacīja saviem mācekļiem: "Jūs esat pasaules gaisma." Kā saule uzsāk savu mīlestības gaitu, sašķeļot nakts ēnas un modinot pasauli dzīvei, tā Kristus sekotājiem jāpilda sava misija, izplatot debess gaismu tiem, kas atrodas grēku tumsā un maldos.

Spilgtajā rīta gaismā visas uz apkārtējiem kalniem atrodošās pilsētiņas un ciemati bija skaidri redzami un veidoja pievilcīgu iezīmi kopējā ainavā. Uz to norādījis, Jēzus sacīja: "Pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta." Tālāk Viņš sacīja: "Sveci iededzinājis, neviens to neliek zem pūra, bet lukturī; tad tā spīd visiem, kas ir namā." Jēzus klausītāju lielākais vairākums bija zemnieki un zvejnieki, kuru vienkāršie mājokļi sastāvēja tikai no vienas telpas, kurā vienīgā svece spīdēja visiem, kas atradās namā. „Tāpat”, - sacīja Kristus, - „lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesis.”

Nekāda cita gaisma nekad nav spīdējusi un arī nespīdēs kritušajai cilvēcei par glābšanu kā vienīgi tā, kas nāk no Kristus. Jēzus, Pestītājs, ir vienīgā gaisma, kas var apgaismot tumsā un grēkā esošo pasauli. Par Viņu rakstīts: "Viņš bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma." (Jāņa 1:4). Tikai pieņemot Viņa dzīvi, Tā mācekļi varēja kļūt par gaismas nesējiem. Kristus dzīvība dvēselē un Viņa rakstura atklāsme dzīvē tos darīja par pasaules gaismu. [40]

Cilvēcei pašai sevī nav gaismas. Bez Kristus mēs esam kā neaizdegta svece, kā no saules aizgriezies mēness. Mums nav neviena gaismas stariņa tumšajai pasaulei. Bet kad mēs nākam pie taisnības Saules, kad nonākam savienībā ar Kristu, tad dvēseli apstaro dievišķā gaisma. Kristus sekotājiem ir jābūt kaut kam vairāk nekā tikai gaismai cilvēku vidū. Viņi ir pasaules gaisma. Jēzus saka visiem, kas piesauc Viņa vārdu: "Jūs esat Man nodevušies, un Es esmu jūs pasaulei nodevis kā savus pārstāvjus." Kā Tēvs Viņu sūtījis pasaulē, tā Jēzus saka: "..Arī Es viņus esmu sūtījis pasaulē" (Jāņa 17:18). Kā Kristus ir kanāls, pa kuru atklājas Tēvs, tā mums ir jābūt kanāliem, pa kuriem atklāties Kristum. Kamēr mūsu Glābējs ir lielais gaismas Avots, neaizmirsti, kristietī, ka Viņš tiek atklāts caur cilvēci. Dieva svētības tiks sniegtas ar cilvēcīgu darbarīku palīdzību. Kristus pats nāca kā Cilvēka Dēls. Ļaudīm, kas savienoti ar dievišķo dabu, ir jāaizsniedz cilvēce. Kristus draudzē katrs mācekļis personiski ir debesu nozīmēts darbarīks atklāt cilvēkiem Dievu. Godības eņģeļi gaida, lai caur tevi sniegtu Debesu gaismu un spēku bojā ejošajām dvēselēm. Vai cilvēciskais darbības biedrs neizpildīs tam nozīmēto pienākumu? Tad arī tik lielā mērā pasaulei tiks laupīts apsolītais Svētā Gara iespaids!

[41] Jēzus saviem mācekļiem nepavēl: "Centieties darīt tā, lai jūsu gaisma spīd!" Viņš teica: "Lai tā spīd!" Ja Kristus mājo sirdī, tad nav iespējams apslēpt Viņa klātbūtnes gaismu. Ja tie, kas uzdodas par Kristus sekotājiem, nav pasaules gaisma, tad tas ir tādēļ, ka dzīvības spēks tos ir atstājis. Ja viņiem nav gaismas, ko sniegt, tad tādēļ, ka tiem nav kontakta ar gaismas Avotu.

Visos laikos "Kristus Gars viņos" (1. Pēt. 1:11) ir darījis patiesos Dieva bērnus par gaismu savas paaudzes cilvēkiem. Jāzeps bija gaismas nesējs Ēģiptē. Ar savu šķīstību, labdarību un bērnišķīgo mīlestību viņš atklāja Kristu pagānu tautas vidū. Kamēr izraēlieši ceļoja no Ēģiptes uz Apsolīto zemi, patiesi uzticīgie viņu vidū bija gaisma apkārtējām tautām. Caur viņiem Dievs atklājās pasaulei. Caur Daniēlu un viņa biedriem Bābelē, caur Mardakaju Persijā spožā gaisma staroja valdnieku tumšajos galmos. Līdzīgi arī Kristus mācekļi ir nozīmēti par gaismas nesējiem ceļā uz Debesīm. Caur viņiem

Tēva žēlastība un laipnība atklājas nepareizās Dieva izpratnes tumsā tītajai pasaulei. Redzot viņu labos darbos, cilvēki tiek mudināti godāt Tēvu debesīs, jo viņiem atklājas, ka Visumā valda Dievs, kura raksturs ir slavēšanas un līdzināšanās vērts. Sirdīs kvēlojošā dievišķā mīlestība, dzīvē atklātā Kristus līdzība pasaules cilvēkiem ir kā skats Debesīs, lai viņi varētu atzīt un novērtēt tās pārākumu.

[42] Tādā veidā cilvēki tiek vadīti ticēt un atzīt "mīlestību, kas Dievam ir uz mums" (1. Jāņa 4:16). Grēcīgās un samaitātās sirdis tiks šķīstītas un atjaunotas, lai bezvainīgas ar līksmību stātos Dieva vaiga priekšā. Pestītāja vārdi "Jūs esat pasaules gaišums" norāda uz to, ka Viņš saviem sekotājiem ir uzticējies pasaulplašu misiju. Kristus laikā savtīgums, lepnums un aizspriedumi bija uzcēlušī augstu un stipru sienu starp svētuma sargiem un visām pārējām tautām virs zemes. Pestītājs nāca, lai šo stāvokli mainītu. Vārdi no Viņa lūpām skanēja savādāk nekā priesteru un rabīnu mācības. Kristus noārdīja šķīrējsienu, patmīlību, nāciju aizspriedumus un mācīja mīlestību visai cilvēku dzimtai. Viņš pacēla cilvēku no viņa aprobežotā, savtīgā redzes viedokļa, Viņš atcēla visas dažādo zemju robežas un samākslotās atšķirības cilvēku starpā. Viņš nešķiro kaīmiņu no svešā, draugu no ienaidnieka, bet māca katru slāpstošu dvēseli uzskatīt kā mūsu tuvāko un pasauli kā darba lauku.

Kā saules stari aizsniedz zemeslodes vistālākās vietas, tā arī Dievs vēlas, lai Evaņģēlija gaisma sasniegtu katru dvēseli virs zemes. Ja Kristus draudze šo Kunga nodomu īstenotu, tad gaisma apspīdētu visus, kas tagad mīt tumšajā nāves ēnā. Lai nenaslēgtos kopā un neizvairītos no atbildības un krusta, draudzes locekļi tiks izkaisīti visās zemēs, lai Kristus gaisma spīdētu un tie līdzīgi Kristum darbotos dvēseļu glābšanā. [43] Tā Dieva valsts Evaņģēlijs tiks ātri nests pasaulē.

Šādā veidā piepildīsies Dieva nodoms, kam Viņš aicinājis savu tautu no Ābrahāma Mezopotāmijas līdzenumā līdz mums mūsu laikā. Viņš saka: "Es tevi svētīšu (..), un tu būsi par svētību" (1. Mozus 12:2).

Caur Evaņģēlija pravieti dotie Kristas vārdi, kuri atbalsojas kalna svētrunā, ir domāti mums šajā laikā: "Celies, topi apgaismota! Jo tava gaisma nāk, un tā Kunga godība uzlec pār tevi." (Jes. 60:1). Ja pār tavu dvēseli ir uzaususi Dieva godība, ja esi redzējis Viņa skaistumu, kas ir pārāks starp desmit tūkstošiem un ļoti piemīlīgs, ja tava dvēsele mirdz Viņa godības klātbūtnes apgaismota, tad Kungs šos vārdus sūta tev. Vai esi ar Kristu stāvējis uz apskaidrošanas kalna? Apakšā, ielejā atrodas sāтана paverdzinātas dvēseles, tās gaida ticības pilnus vārdus un lūgšanu, kas tās atbrīvotu.

Mums tikai nav jādomā par Kristus godību, bet jārunā par Viņa augstību. Jesaja ne tikai redzēja Dieva godību, bet par to arī runāja. Kamēr Dāvids pārdomāja Dieva mīlestību, viņa sirds iekvēlojās un mēle runāja. Kad viņš pārdomāja par Dieva brīnišķīgo mīlestību, tad nevarēja nerunāt par to, ko redzēja un sajuta. Kas gan var ticībā skatīt brīnišķīgo atpestīšanas plānu, Dieva vienpiedzimušā Dēla godību un nerunāt par to? Kas var gremdēties pārdomās par bezgalīgo mīlestību, kas atklājas Kristus nāvē pie Golgātas krusta, lai mēs nepazustu, bet iegūtu mūžīgo dzīvi, — kas gan var to redzēt un nerast vārdus, lai slavīnātu Pestītāja godību? [44]

"Viņa svētajā namā ikviens uzsauc Viņam: "Gods lai ir tam Kungam!" (Ps. 29:9). Mīlīgais Izraēla dziesminieks slavēja Viņu ar kokli: "Es teikšu Tavas godības diženo varenību un dziedāšu par Taviem brīnuma darbiem. Ļaudis runās par Taviem lieliskajiem darbiem, un es sludināšu Tavu varenību." (Ps. 145:5,6).

Golgātas krustam jāstāv paaugstinātam visu cilvēku priekšā, lai ietekmētu viņu domas un jūtas. Tad visas garīgās spējas tiks uzticētas dievišķajam garam un enerģija ieguldīta patiesā darbā Kungam. Šie strādnieki izstaros gaismu pasaulē kā dzīvi Debesu sabiedrotie, kam jāapgaismo šī zeme.

Kristus priecīgi pieņem katru cilvēcisku darba rīku, kas Viņam pilnīgi nodevies. Viņš savieno cilvēcisko ar dievišķo, lai varētu pasaulei līdzdalīt noslēpumu par miesā nākušo Mīlestību. Runā par to, lūdz par to, dziedī par to, pasludini Viņa godības vēsti citās zemēs un turpini ar to doties rajonos, kas atrodas tavā priekšā.

Pacietībā panesti pārbaudījumi, pateicībā saņemtas svētības, drosmīgi atvairīti kārdinājumi, lēnprātība, draudzība, sirsnīga mīlestība — tie ir gaismas stari, kas apgaismo raksturu pretstatā patmīlīgai siržu tumsai, kurā nekad nav iespīdējusi dzīvības gaisma.

[45] BAUSLĪBAS GARĪGUMS

„Es neesmu nācis tos atmest, bet piepildīt” (Mat. 5:17)

Tas bija Kristus, kurš ar zibeņiem un liesmām bija pasludinājis baušļus Sinajā kalnā. Dieva godība

dusēja kalna virsotnē līdzīgi iznīcinošai ugunij. Viss kalns drebēja no Dieva klātbūtnes, un tauta, godbijībā zemojusies, klausījās svēto likumu priekšrakstus. Kāds pretstats kalna svētrunas ainai! Zem saulaina debess juma, dziļā klusumā, kuru pārtrauca vienīgi putnu dziesmas, Jēzus atklāja savas valstības pamatlikumus. Lai gan šai dienā Kristus mīlestībā runāja uz tautu, Viņš atklāja tai tos pašus bauslības pamatlikumus, kas bija pasludināti Sinaja kalnā.

Kad tika dota bauslība, Izraēlam, notrulinātam ilgajā verdzības periodā Ēģiptē, bija nepieciešams sajst Dieva spēku un majestāti. Tomēr Viņš tiem atklājās arī kā mīlestības Dievs.

"Tas Kungs ir nācis no Sinaja kalna,
Un Viņš no Seīra ir uzausis pār tiem;
Viņš ir parādījis gaismas staros no Pāranas kalniem
Un ir nācis no desmittūkstošiem svēto vidus;
No Viņa labās rokas ir izgājusi viņu labā degoša uguns.
Ak, kā Viņš mīl tautas!
Visi tavi svētie ir, ak, Kungs, Tavā rokā;
Tie pulcēsies Tavās pēdās, un ikviens
Kaut ko gūs no Taviem vārdiem."
(5. Mozus 33:2,3).

[46] Dievs brīnišķos vārdos atklāja Mozum savu godību, kas visiem laikiem bijis kā svarīgs, vērtīgs mantojums: "Tas Kungs, Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlastībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus." (2. Mozus 34:6,7).

Sinaja kalnā dotā bauslība bija mīlestības pamatlikumu izpausme, debesu likumu atklāsme pasaulei. To pasludināja Vidutājs, kura spēkā cilvēka sirds var atrasties saskaņā ar šiem pamatlikumiem. Dievs bija atklājis bauslības mērķi, sakot Izraēlam: "Jums būs būt svētiem ļaudīm Manā priekšā." (2. Mozus 22:30).

Bet Izraēls nebija izpratis bauslības būtību. Pārāk bieži viņa izrādītā paklausība bija tikai paklausība ārējām formām un ceremonijām, nevis sirds nodošana mīlestības augstākajai varai. Tā kā Jēzus savā raksturā un darbībā cilvēkiem atklāja svēto, labsirdīgo un tēvišķo Dieva raksturu un parādīja ceremoniālās paklausības bezvērtību, tad jūdu vadoņi vai nu neuzņēma, vai nesaprata Viņa vārdus. Tie domāja, ka Viņš izturas pret likuma prasībām pārāk pavirši. Un kad Viņš atklāja tiem patiesības, kas bija Dieva norādītās kalpošanas būtība, viņi, raugoties tikai uz ārējo, apvainoja to bauslības pārkāpšanā.

Lai gan mierīgi teikti, Kristus vārdi tomēr bija pildīti ar nopietnību un spēku, kas aizkustināja ļaužu sirdis. [47] Viņi gatavojās izdzirdēt rabīnu nedzīvo tradīciju un prasību atkārtojumu, bet velti. Tie "izbrīnījās par Viņa mācību, jo Viņš tos mācīja kā tāds, kam vara, un ne kā viņu rakstu mācītāji" (Māt. 7:29). Farizeji ievēroja lielo atšķirību starp savu un Jēzus mācību veidu. Viņi redzēja, ka patiesības majestātiskums, skaistums un šķīstums ar savu dziļo un maigo ietekmi uz daudziem atstāja spēcīgu iespaidu. Ļaužu sirdis pievilka Pestītāja dievišķā mīlestība un maigums. Rakstu mācītāji redzēja, ka viss viņu sniegtais mācību saturs tiek uzskatīts par neko. Kristus noārdīja starpsienu, kas bija tik ļoti glaimojusi viņu lepņībai un noslēgtībai. Viņi baidījās, ka, ja to pieļaus, Jēzus drīz no tiem novērsīs visu tautu. Tādēļ viņi Tam sekoja ar neapšaubāmu naidu un cerēja rast apstākļus, lai modinātu tautas naidu pret Viņu, tādā veidā dodot augstajai tiesai iespēju Viņu notiesāt un nonāvēt.

Jēzu uz kalna novēroja spiegi, un, kad Viņš atklāja patiesības pamatlikumus, farizeji izplatīja baumas, ka Viņš māca pretēji Sinajā dotajiem likumiem. Pestītājs nesacīja neko tādu, kas varētu satricināt ticību caur Mozu dotajiem priekšrakstiem, jo katru gaismas staru, ko lielais Izraēla vadonis tiem līdzdalīja, viņš saņēma no Kristus. Kamēr daudzi klusībā pie sevis domā, ka Jēzus ir nācis atcelt likumu, Pestītājs nepārprotamā veidā rāda savu nostāju pret Dieva likumiem. "Nedomājiet", - Viņš teica, - "ka Es esmu atnācis atņemt bauslību un praviešus." [48]

Cilvēku Radītājs, bauslības Devējs, izskaidro, ka Viņa nolūks nav atņemt bauslību un praviešus. Visa daba, sākot no mazākā putekliša saules staros līdz pat pasaulēm tur, Visuma telpā, pakļaujas Viņa likumiem, un šis darbīgās pasaules kārtība un saskaņa ir atkarīga no paklausības Dieva likumiem. Tādi ir arī cēlie taisnības pamatlikumi, kas valda visu saprātīgo būtnu dzīvē, un no saskaņas ar šiem likumiem ir atkarīga visa pasaules labklājība. Dieva likums pastāv, jau kopš šī pasaule tika izsaukta esībā — radīta. Šis likums valda eņģeļu vidū, un, lai zeme ar debesīm būtu saskaņā, arī cilvēkiem padevīgi jāklausa dievišķajām pavēlēm. Kristus iepazīstināja cilvēku ar šo likumu Edenē, "kad rīta zvaigznes kopā priekā dziedāja un visi Dieva dēli gavilēja" (Ījaba 38:7). Kristus nenāca uz šo zemi, lai

atceltu likumu, bet gan lai savā žēlastībā grieztu ļaudis atpakaļ pie paklausības tam.

Mīļotais mācekļi, kas klausījās Jēzus vārdos uz kalna un pēc ilga laika, Svētā Gara iedvesmots, tos uzrakstīja, runā par bauslību kā par nekad nezūdošu saistību. Viņš saka: "Katrs, kas dara grēku, dara arī netaisnību: grēks ir netaisnība." (1. Jāņa 3:4). "Grēks ir bauslības pārkāpšana, un katrs, kas grēko, pārkāpj bauslību." (Angļu tulk.). Viņš skaidri saka, ka bauslis, uz kuru šeit norādīts, ir "vecais bauslis, kas bija no sākuma" (1. Jāņa 2:7). Viņš runā par baušļiem, kas pastāvēja jau pirms pasaules radīšanas un kas Sinajā tika atkārtoti.

Runājot par bauslību, Jēzus saka: "Es neesmu nācis tos atņemt, bet piepildīt." [49] Vārdu "piepildīt" Viņš šeit lieto tai pašā nozīmē, kā atklājot savu nolūku Jānim Kristītājam: "(..) mums vajaga piepildīt visu taisnību." (Mat. 3:15). Tas nozīmē — piepildīt bauslības prasību mēru, rādīt piemēru, kā nonākt pilnīgā saskaņā ar Dieva gribu.

Kristus misija bija "pārveidot bauslību par lielu un diženu" (Jes. 42:21). Viņam bija jāatklāj bauslības būtība, tās tālejošie pienākumi.

Kristus rakstura dievišķais skaistums, par kuru pat vislabākajiem un cēlākajiem cilvēkiem ir tikai vāja nojauta, par kuru Salamans, Svētā Gara iedvesmots, saka: "Viņš izceļas starp tūkstošiem (..). Visā savā būtībā Viņš ir ārkārtīgi pievilcīgs" (Augstā dz. 5:10-16), un arī Dāvids, skatot to pravietiskā redzējumā, rakstīja: "Tu esi skaistākais starp cilvēku bērniem." (Ps. 45:3). Jēzus, Tēva pilnīgā līdzība, Viņa godības atspīdums, Glābējs, kas visā šīs zemes mīlestības svētceļojuma laikā pats sevi aizliedza, bija Dieva bauslības rakstura dzīvs attēls. Ar savu dzīvi Viņš atklāja, ka mūžīgās taisnošanās pamatā ir likta debesu mīlestība un Kristus principi.

Jēzus saka: "Tiekāms debess un zeme zudīs, nezudīs neviena ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības, tiekams viss notiek." (Mat. 5:18). Ar paklausību Dieva baušļiem Viņš apliecināja to nemainīgo raksturu un pierādīja, ka Viņa žēlastībā ikviens Ādama dēls un meita var piepildīt bauslību. Uz kalna Viņš sacīja, ka nezudīs pat vismazākā Rakstu zīmīte no bauslības, līdz viss tiks piepildīts, — viss, kas attiecas uz cilvēku dzimtu, viss, kas saistīts ar pestīšanas plānu. [50] Jēzus nemāca, ka bauslība kādreiz tiks anulēta, bet, gara skatā redzēdams cilvēces vēstures noslēguma robežu, apstiprina, ka bauslībai būs autoritāte, kamēr šis punkts nebūs sasniegts. Tāpēc arī neviens nevar pieņemt, ka Viņa uzdevums būtu bijis atcelt bauslību. Cik ilgi debess un zeme pastāvēs, pastāvēs arī svēto Dieva baušļu pamatlūkumi. "Tava taisnība stāv tāpat kā Dieva kalni," (Ps. 36:7) un būs svētību Avots, kas izverd straumes, lai spirdzinātu zemi.

Tā kā Dieva baušļi ir pilnīgi un tādēļ arī nemainīgi, grēcīgiem cilvēkiem pašiem nav iespējams izpildīt to prasības. Bet tieši tāpēc Jēzus nāca kā mūsu Pestītājs. Padarot cilvēkus par dievišķās dabas līdzmantiniekiem, Viņa misija bija saskaņot ļaužu prātus un sirdis ar debesu likumu principiem. Bauslība tiek pagodināta, kad nožēlojam savus grēkus un pieņemam Kristu kā savu Pestītāju. Pāvils jautā: "Vai tad nu ar šo ticību atceļam Dieva likumu? Nekādā ziņā ne, mēs Dieva likumu nostiprinām." (Rom. 3:31).

Jaunās Derības apsolījums skan: "Savus likumus Es došu viņu sirdīs un rakstīšu tos viņu prātā." (Ebr. 10:16). Ar Kristus nāvi izbeidzās priekšstatī, kas norādīja uz Kristu kā uz Dieva Jēru, kam bija jānoņem pasaules grēki, bet taisnošanas pamatlūkums, kas ielikts desmit baušļos, ir negrozāms kā Dieva tronis. Neviens bauslis nav anulēts, neviens burts, zilbe vai vārds nav pārgrozīti. Šie pamatlūkumi, kas cilvēkam doti Paradīzē, pastāvēs nepārgrozīti. Tie kā dzīves likums arī atjaunotajā Paradīzē pastāvēs nemainīti. [51] Kad uz zemes atkal būs Ēdene, tad Dieva mīlestības likumiem paklausies visa dzīvā radība zem šīs saules.

"Tavs Vārds, Kungs, stāv nelokāmi debesīs uz mūžīgiem laikiem!" (Ps. 119:89). "Negrozāmi ir visi Viņa baušļi; nodrošināti mūžīgi mūžam, tie pamatoti uzticībā un godīgumā." (Ps. 111:7,8) "Jau sen no Tavām liecībām man ir zināms, ka Tu tās esi devis uz mūžīgiem laikiem." (Ps. 119:152).

„Tāpēc, ja kas atmet kādu no šiem vismazākajiem baušļiem un tā māca ļaudis, tas būs vismazākais Debesu valstībā” (Mat. 5:19)

Tas nozīmē, ka tādām nebūs vietas Dieva valstībā, jo, kas apzināti pārkāpj vienu bausli, tas garā un patiesībā nepilda nevienu no tiem. "Jo, kas visu bauslību pildītu, bet grēkotu pret vienu bausli, tas ir noziedzies pret visiem." (Jēk. 2:10).

Ne jau nepaklausības lieluma pakāpe nosaka grēku, bet gan pats fakts par novirzīšanos vismazākajā

lietā no Dieva izteiktās gribas, jo tas atklāj pastāvošo saikni starp dvēseli un grēku. Sirds kalpošana vēl ir dalīta, tajā ir tieksme noliegt Dievu un sacelties pret Viņa likumu un valdību.

Ja cilvēki varētu brīvi izvairīties no Kunga prasībām un paši sev noteikt pienākumu apmērus, tad šie standarti būtu tikpat dažādi, cik dažādi ir cilvēku uzskati, un valdība tiktu pilnīgi izņemta no Kunga rokām. [52] Tad valdošā būtu cilvēka griba, un cēlā, svētā Dieva griba — Viņa mīlestības nodoms pret savu radību — tiktu nicināts un atmests.

Vienmēr, kad cilvēki paši izvēlas savu ceļu, viņi nostājas pret Dievu. Tiem nebūs vieta debesu valstībā, jo viņi ir pretrunā ar Debesu pamatlikumiem, tie sevi nostāda sātanā — Dieva un cilvēku ienaidnieka — pusē. Cilvēks dzīvo ne no viena vai daudziem vārdiem, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes. Lai arī cik tas mums liktos nevajadzīgs, bet mēs nevienu vārdu nevaram atstāt neievērotu un tajā pašā laikā būt glābti. Nav neviena baušļa, kas nenāktu par labu cilvēka laimei un labklājībai kā šajā, tā arī nākamajā dzīvē. Paklausot Dieva likumiem, cilvēks ir apjots kā ar žogu un aizsargāts no ļauna. Bet, kas šo Dieva uzcelto žogu vienā vietā izlauž, tas ir iznīcinājis tā aizsargājošo spēku, jo ir atbrīvojis ceļu ienaidniekam, lai tas varētu iekļūt, postīt un samaitāt.

Uzdrošinoties nicināt Dieva gribu vienā jautājumā, mūsu pirmie vecāki atvēra vārtus, pa kuriem pasaulē ienāca nelaime. Ikviens, kas seko viņu piemēram, sasniegs līdzīgu rezultātu. Katra baušļa pamatā ir Dieva mīlestība, un kas no baušļa atkāpjas, rada priekšnoteikumus pats savai nelaimei un bojāejai. [53]

„Ja jūsu taisnība nav labāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs nenāksiet debesu valstībā” (Mat. 5:20)

Rakstu mācītāji un farizeji ne tikai Kristu, bet arī Viņa mācekļus apsūdzēja par grēciniekiem, jo tie neievēroja rabīnu ceremonijas un ieražas. Mācekļi bieži vien bija apjukuši un uztraukti par to cilvēku apvainojumiem un paļām, kurus bija pieraduši godāt kā reliģiskos skolotājus. Jēzus viņiem atklāja šo vilšanos. Viņš izskaidroja, ka taisnošana, uz kuru farizeji tik ļoti balstījās, ir bezvērtīga. Jūdu nācija bija uzstādījusi prasību būt īpaša, uzticīga tauta, pie kuras Dievam labs prāts, bet Kristus rādīja, ka viņu reliģijai trūkst glābjošas ticības. Visa viņu balstīšanās uz dievbijību, cilvēku izgudrojumi un ceremonijas, pat lielīgā bauslības ārējo formu piepildīšana nevarēja tos svētot. Viņiem nebija ne šķīstas sirdis, ne cēlā, Kristum līdzīgā rakstura.

Burta reliģija nespēj dvēselei dot saskaņu ar Dievu. Farizeju cietā, bargā, tradicionālā kalpošana bez jebkādas pazemības, mīlestības un maiguma grēciniekiem bija tikai piedauzības akmens. Tie bija kā nederīga sāls, jo viņu iespaidam nebija spēka pasargāt pasauli no samaitāšanas. Tikai patiesā ticība, "kas darbojas mīlestībā" (Gal. 5:6), spēj šķīstīt dvēseli. Tā ir kā raugs, kas pārvērš raksturu.

Visas šīs patiesības jūdiem būtu bijis jāamcās no praviešu rakstiem. [54] Jau pirms vairākiem gadsimtiem dvēseles sauciens pēc salīdzināšanās ar Dievu bija atradis atbildi pravieša Mihas vārdos: "Kādā kārtā lai es tuvojos tam Kungam? Vai lai es nometos zemē augstā Dieva priekšā? Vai lai es tuvojos Viņam ar dedzināmiem upuriem, veltījot Viņam gadu vecus telēnus? Vai var iegūt tā Kunga labpatiku ar daudziem tūkstošiem aunu, ar desmit tūkstošiem eļļas straumju? Jeb vai man jādod par manu pārkāpumu mans pirmdzimtais, manas miesas auglis par manas dvēseles grēkiem? Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko tas Kuņģis no tevis prasa, proti — darīt taisnību, īstenot dzīvē mīlestību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!" (Mihas 6:6-8).

Pravietis Hozeja farizeju būtību apzīmēja šādiem vārdiem: "Izraēls bija kā zaļojošs un sastīgojis kupls vīna koks, kas nesa savus augļus. Bet jo vairāk viņam bija augļu, jo vairāk viņam bija sacelts ziedokļu svešiem dieviem, un kur vien zeme bija labāka, tur viņi uzcēla skaistākos pielūgsmes stabus saviem elkiem." (Hoz. 10:1). Pašu iekārtotajā dievkalpojuma viņi patiesībā kalpoja paši sev. Viņu taisnība bija kā rezultāts pašu centieniem turēt bauslību pēc personiskiem ieskatiem, lai apmierinātu savu patmīlību. Tāpēc tā nevarēja būt labāka nekā viņi paši. Pūloties kļūt svēti, viņi mēģināja netīru padarīt par tīru. Dieva likumi ir tikpat svēti un pilnīgi kā pats Dievs. Tie cilvēkiem atklāj Dieva taisnību. Cilvēkam pašam ir neiespējami turēt Dieva likumus, jo cilvēka daba ir samaitāta, izkropļota un nemaz nelīdzinās Dieva raksturam. Patmīlīgas sirds darbi ir nešķīsti, un "visa mūsu taisnība ir kā sārņains tērps" (Jes. 64:6).

Kaut arī bauslība ir svēta, tomēr jūdi nespēja iegūt taisnību, saviem spēkiem pūloties to izpildīt. Kristus mācekļiem, ja viņi vēlas nonākt Dieva valstībā, ir vajadzīga savādāka taisnība nekā farizeju taisnība. [55] Dievs tiem savā Dēlā piedāvā pilnīgu bauslības taisnību. Ja viņi atvērtu savas sirdis un uzņemtu Kristu, tad Dieva dzīvība un Viņa mīlestība iemājotu tur, pārveidojot tos Dieva līdzībā. Tādā

veidā taisnību, ko prasa bauslība, viņi saņemtū kā brīvu Dieva dāvanu. Bet farizeji atmeta Kristu, "aplam saprazdami dievišķo taisnību, viņi centušies celt savējo" (Rom. 10:3). Viņi nepakļāvās Dieva taisnībai.

Jēzus turpināja rādīt saviem klausītājiem, ko nozīmē turēt Dieva baušļus, — ka tā ir Kristus rakstura atspoguļošana, līdzīgi kā Viņā katru dienu atklājās Dievs.

„Kas uz savu brāli dusmo, tas sodāms tiesā” (Mat. 5:22)

Kungs caur Mozu sacīja: "Tev nebūs savu brāli ienīst savā sirdī (...). Tev nebūs atriebties, nedz nemītīgi dusmas turēt pret savas tautas bērniem, bet tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu." (3. Mozus 19:17,18). Kristus izskaidroja tās pašas patiesības, ko pravieši viņiem jau bija mācījuši un kuras neticība, cietsirdība un mīlestība uz grēkiem bija padarījušas neskaidras. Pestītāja vārdi viņiem atklāja patiesību, ka, tiesājot otru kā pārkāpēju, viņi arī paši ir ne mazāk vainīgi, jo sevī lolo skaudību un naidu. [56]

Ezera pretējā pusē, tieši iepretim vietai, kur viņi bija sapulcējušies, atradās Basana — vientulīgs apvidus, kura mežonīgās gravas un mežainie pakalni jau sen bija paslēptuves vietas visāda veida noziedzniekiem. Nostāsti par tur izdarītajām laupīšanām un slepkavībām bija svaigi katra atmiņā, un daudzi dedzīgi apsūdzēja šos ļaudis. Tajā pašā laikā viņi paši bija kaislīgi un ķildīgi, viņi turēja rūgtāko naidu pret saviem romiešu apspiedējiem un sajuta tiesības ienīst arī citas tautas, pat viņu pašu zemes ļaudis, kas nebija vienisprātis ar tiem. Ar to viņi pārkāpa bausli, kas pavēl: "Tev nebūs nokaut."

Naida un atriebības gars pasaulē ienāca ar sātānu, un tas arī lika nodot nāvē Dieva Dēlu. Kas lolo naidu un atriebību, tas piekopj to pašu garu, kura auglis būs nāve. Atriebības domās kā stāds sēklā jau apslēpts dus jaunais darbs. "Katrs, kas savu brāli ienīst, ir slepkava, un jūs zināt, ka neviens slepkava nepatur sevī mūžīgo dzīvību." (1. Jāņa 3:15).

"Kas saka uz savu brāli: ģeķis! tas sodāms augstā tiesā." Dievs, nododams savu Dēlu mūsu glābšanai, ir parādījis, cik augstu vērtē katru cilvēku, un Viņš nevienam neatļauj nicinoši runāt par otru. Mēs gan redzēsīm savu tuvākā kļūdas un vājības, bet Dievs katru dvēseli uzskata par savu īpašumu, par savu — jo Viņš to ir radījis un, otrkārt, atpircis ar Kristus asinīm. [57] Visi cilvēki radīti pēc Viņa līdzības, un pat visdziļāk kritušajam jāveltī uzmanība un sirsnība. Dievs mums prasīs atbildību pat par vienu nicinošu vārdu, kas izteikts par dvēseli, par kuru Kristus atdevis savu dzīvību.

"Jo kas tevi iecēlis pār citiem? Kas tad tev ir, ko tu nebūtu saņēmis? Bet, ja tu esi saņēmis, kāpēc lepojies, it kā nebūtu saņēmis?" (1. Kor. 4:7). "Kas tu tāds esi, ka tu tiesā cita kalpu? Viņš stāv vai krit savam Kungam." (Rom. 14:4).

"Bet, kas saka: bezdievis! — tas sodāms elles ugunī." Vecajā Derībā vārdu "bezdievis" lietoja, apzīmējot pilnīgu atkritēju jeb grēkiem pilnīgi nodevušos cilvēku. Jēzus saka, ka tas, kas savu brāli pazudina kā atkritēju vai Dieva nicinātāju, ar to parāda, ka viņš pelna tādu pašu pazudināšanu.

Pats Kristus, "kad Viņam bija Mozus miesas dēļ vārdu cīņa ar velnu, neiedrošinājās par viņu izteikt zaimu spriedumu" (Jūdas 9). Ja Viņš to būtu darījis, tad Sevi būtu nostādījis līdzīgu sātānam, jo apvainojums ir jaunā ieročis. Rakstos viņš nosaukts: "Mūsu brāļu apsūdzētājs." (Alki, 12:10). Jēzus negribēja lietot sātana ieročus, bet sacīja: "Tas Kungs lai tevi soda." (Jūdas 9).

Tā ir Viņa priekšzīme mums. Kad mēs nonākam konfliktā ar Jēzus ienaidniekiem, mums nevajadzētu tiem atmaksāt līdzīgu ar līdzīgu vai arī kaut ko sacīt, kas var šķist kā apsūdzība. [58] Kas savā dzīvē vadās pēc Dieva Vārda priekšrakstiem, tam nevajadzētu lietot vārdus, kurus pat Debesu Majestāte nekad nelietoja vārdu cīņās ar sātānu. Tiesāšana un pazudināšana mums jāatstāj Dievam.

„Izlīgsti ar savu brāli” (Mat. 5:24)

Dieva mīlestība ir kaut kas vairāk kā tikai "Tev nebūs...". Tā ir darbīgs, pozitīvs spēks, dzīvs avots, kas vienmēr plūst citiem par svētību. Kad mūsos mājos Kristus mīlestība, mēs ne tikai neturēsim naidu pret saviem tuvākiem, bet centīsimies visādā veidā tiem parādīt mīlestību.

Jēzus sacīja: "Tāpēc, kad tu upurē savu dāvanu uz altāra un tur atminies, ka tavam brālim ir kas pret tevi, tad atstāj turpat altāra priekšā savu dāvanu, noej un izlīgsti papriekšu ar savu brāli un tad nāc un upurē savu dāvanu." Upura dāvana atspoguļoja ticību, ka upurētājs caur Kristu kļuvis par Dieva

žēlastības un mīlestības līdzdalībnieku. Bet izrādīt ticību Dieva piedodošajai mīlestībai, kamēr cilvēks lolo bez mīlestības garu, būtu tīrs pārspīlējums.

Kad cilvēks, kas nododas kalpošanai Dievam, nodara netaisnību vai sāpina savu brāli, viņš tam nepareizi attēlo Dieva raksturu. Lai varētu salīdzināties ar Dievu, šī netaisnība ir jāatzīst par grēku. Mūsu brālis var nodarīt mums vēl lielāku netaisnību nekā mēs viņam, bet tas mūsu atbildību nemazina. [59] Kad mēs, nākot Dieva priekšā, atceramies, ka kādam, ir kaut kas pret mums, tad mums jāatstāj sava lūgšanu, pateicības vai brīvprātīgā dāvana, jāiet pie brāļa, ar kuru mums ir nesaskaņas, pazemībā jāatzīst mūsu grēks un jālūdz piedošana.

Ja mēs kaut kādā veidā esam savam brālim ļaunu darījuši vai viņu sāpinājuši, mums jācenšas to izlabot; ja mēs esam neapdomīgi nodevuši nepatiesu liecību, sagrozījuši otra teikto, ja esam kaut kādā veidā sabojājuši viņa labo iespaidu, mums vajadzētu aiziet pie tiem, ar kuriem par brāli esam runājuši, un atsaukt visus aizvainojošos vārdus un izteicienus.

No kāda gan liela ļaunuma mēs izsargātos, ja pārpratumus starp brāļiem un māsām nepārrunātu vis ar citiem, bet gan kristīgā mīlestībā vaļsirdīgi savā starpā! Cik gan daudz rūgtuma sakņu, kas sagandē dzīvi, tiktu izrautas pašā dīģšanas stadijā! Cik gan cieši un sirsniņi tad Kristus sekotāji būtu vienoti Viņa mīlestībā!

**„Ikviens, kas uzskata sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī”
(Mat. 5:28)**

Jūdi bija lepni uz savu morāli un ar riebumu noskatījās uz pagānu juteklīgajām paražām. Romas virsnieku klātbūtne, kuri uz ķeizara pavēli atradās Palestīnā, izsauca jūdus pastāvīgas dusmas, jo līdz ar šiem svešiniekiem zemē bija ienākušas pagāniskas ieražas, izpriecās un izlaidīga dzīve. Romas ierēdņi ar savām izrotātajām mīļākām pastaigājās Kapernaumas ielās, un skaļi prieka saucieni atskanēja no ezera, kad romiešu laivas slīdēja pāri mierīgajiem ūdeņiem. [60] Tauta cerēja no Jēzus izdzirdēt smagu apsūdzību šai ļaunai šķirai, bet cik viņi bija pārsteigti, izdzirdot vārdus, kuri atmaskoja viņu pašu sirds ļaunumu.

Jēzus sacīja, ka tad, kad domas uz ļaunu kaut arī slepeni tiek lolotas un koptas, tas norāda, ka sirdī vēl joprojām valda grēks. Dvēselē vēl ir naida, sarūgtinājuma un ļaunuma valgi. Tie, kam patīk netiklas ainas, kas nododas grēcīgām domām un piedauzīgiem skatiem, var lūkoties atklātā grēkā ar visu tā smago kauna nastu un bēdām, kas salauz sirdi, uz ļaunuma īsto dabu, kuru viņš apslēpis paša dvēseles dziļumos. Kārdināšana, kuras dēļ kāds, iespējams, kriet grēkā, neatklāj tikai ļaunumu, bet ceļ gaismā to, kas ilgi gulējis apslēpts sirdī. "Pāri visam, kas jāsargā, sargi savu sirdi, jo no turienes rosās dzīvība." (Sal. pam. 4:23). "Jo Dievs neskatās tā, kā redz cilvēki; cilvēks redz, kas parādās viņa acīm, bet tas Kungs uzlūko sirdi." (1. Sam. 16:7).

„Ja tava labā roka tevi apgrēcina, tad nocērt to un met prom” (Mat. 5:30)

Lai aizkavētu slimības izplatīšanos visā organismā un dzīvības zaudēšanu, ikviens atļaus noņemt pat labo roku. Cik gan vairāk vajadzētu atļaut atteikties no tā, kas apdraud dvēseles dzīvību! Kritušām un sātana vārdzinātām dvēselēm ar Evaņģēlija palīdzību jāklūst atbrīvotām, lai iegūtu krāšņo Dieva bērnu brīvību. [61] Dieva nodoms nav tikai izglābt tos no bēdām, kas nāk kā neizbēgamās grēka sekas, bet gan no paša grēka. Netiklām, grēka samaitātām dvēselēm jātiek šķīstītām un pārveidotām, lai tās varētu tērties Dieva godībā un līdzinātos Viņa Dēlam. "Ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl." (1. Kor. 2:9). Vienīgi mūžība spēj atklāt brīnišķīgo dzīvi, kādu sasniegs Kristus līdzībā pārvērtais cilvēks. Lai sasniegtu šo augsto stāvokli, ir jāupurē viss, kas dvēseli kavē to darīt. Grēka vara pār mums ir atkarīga no mūsu gribas. Mūsu gribas nodošana tiek pielīdzināta acs izraušanai vai rokas nociršanai. Bieži vien mums liekas, ka pakļauties Dieva gribai nozīmē piekrist iet caur dzīvi mēmiem un kropliem. Bet Kristus saka, ka mums ir labāk būt mēmiem, savainotiem un sakropļotiem, ja tikai mēs varam ieiet dzīvībā. Tas, ko parasti uzskata par nelaimi, ir pieeja lielākai laimei. Dievs ir dzīvības Avots, un mēs iegūstam dzīvību tikai tad, kad esam vienoti ar Viņu. Atdalītiem no Dieva, mūsu eksistence īsu brīdī var piederēt mums, bet mums nepieder dzīvība. "Bet kas dzīvo izlaidīgu dzīvi, tā, dzīva būdama, ir mirusi." (1. Tīm. 5:6). Tikai pilnīgi nododot gribu Dievam, Viņam ir iespējams mums dāvināt dzīvību. Tikai nododot sevi Dievam un saņemot Viņa dzīvību, mēs spējam uzvarēt minētos apslēptos grēkus. [62] Ir gan iespējams tos apslēpt sirdī no citu cilvēku acīm, bet kā mēs pastāvēsim Dieva priekšā? Kad cilvēks pieķeras savam "es" un liedzas gribu nodot Dievam, tad viņš izvēlas nāvi, jo grēkam, kāds tas arī būtu, Dievs ir iznīcinoša uguns. Kas izvēlas grēku un negrib no tā šķirties, to iznīcinās Dieva klātbūtne, kas iznīcina grēku. Nododot Dievam prasīs upurus, bet šī upuru būtība ir

upurēt zemāko, lai iegūtu augstāko, upurēt pasaulīgo, lai iegūtu garīgo, upurēt pārejošo, lai iegūtu mūžīgo. Dievs nevēlas iznīcināt mūsu gribu, jo, lietojot savu gribu, mēs varam darīt to, ko Dievs no mums sagaida. Mums jānodod griba Dievam, lai to varētu saņemt atpakaļ apskaidrotu, šķīstītu un līdzjūtībā tik cieši savienotu ar dievišķo gribu, ka caur mums varētu izplūst Viņa mīlestības un spēka straumes. Lai arī cik rūgta un sāpīga ietiepīgām un stūrgalvīgām sirdīm liktos šī nodošanās, tomēr: "Tas tev ir labāki." Nekad agrāk Jēkabs nebija pazinis uzvarošas ticības cīņu, kamēr viņš, bezpalīdzīgs un klibs, nebija pakritis pie Derības Eņģeļa krūtīm un nosaukts par Dieva cīnītāju. Ēzava bruņotais pulks stāvēja kluss Jēkaba priekšā, kad viņš "kliboja savas gūžas dēļ" (1. Mozus. 32:32), un faraons, lepnais ķēnišķīgais mantinieks, zemojās un lūdza tā svētību. Tā arī "pienācās Viņu, pestīšanas iesācēju, ciešanās padarīt pilnīgu" (Ebr. 2:10), un ticības bērni, "pārvarējuši nespēku, karā stipri kļuvuši, svešus kara pulkus piespieduši bēgt" (Ebr. 11:34). [63] Tā arī "tizlie iegūs lielu daudzumu salaupītā" (Jes. 33:23), un nespēcīgie kļūs "kā Dāvids, un Dāvida nams, kā tā Kunga eņģelis viņu priekšā" (Cak. 12:8).

„Vai ir atļauts šķirties no savas sievas?”(Mat. 19:3)

Jūdiem bija atļauts pat vismazākā iemesla dēļ šķirties no sievas, un sievietei tad bija atļauts precēties. Šis paradums noveda pie lielām bēdām un grēka. Kalna svētrunā Jēzus ietekmīgi izskaidroja, ka nav pamats šķirt laulības saites, izņemot uzticības laušanu. Viņš sacīja: "Kas no savas sievas šķiras, ja ne nešķīstības dēļ, un precē citu, tas pārkāpj laulību." (Mat. 19:9). Kad farizeji vēlāk jautāja Viņam, vai ir atļauts šķirties, Jēzus uzsvēra, ka laulība ir iesvētīta jau pie radīšanas. Viņš teica: "Mozus jums atļāva šķirties no savām sievām jūsu cietsirdības dēļ, bet no iesākuma tas tā nav bijis." (Mat. 19:8). Viņš tiem atgādināja svētību pilnās dienas Ēdenē, kad Dievs teica: "Viss ir ļoti labs." Se ir laulības un Sabata pirmsākuma iekārtojumi, kas paredzēti Dieva godam un cilvēku labklājībai. Tad, kad Radītājs lika svētā pāra rokas vienu otrā, sakot: "Tādēļ vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu" (1. Mozus 2:24), [64] Viņš paziņoja laulības likumu visiem Ādama bērniem līdz laika beigām. Tas, ko Debesu Tēvs atzinis par labu, bija cilvēku attīstības un lielāko svētību likums.

Kā katru cilvēkam uzticētu Dieva dāvanu arī laulību grēks ir sagrozījis, bet Evaņģēlija mērķis ir atkal tai atdot pirmatnējo šķīstību un skaistumu. Kā Vecajā, tā Jaunajā Derībā laulības attiecības rāda maigo un svēto saistību starp Kristu un Viņa atbrīvotajiem ļaudīm, kurus Viņš atpircis par Golgātas cenu. "Nebīsties!" - Viņš saka. - "Jo tavs laulāts vīrs ir tavs Radītājs, tas Kungs Cebaots ir Viņa vārds. Un tavs Pestītājs ir Izraēla Svētais." (Jes. 54:4,5). "Atgriezieties, jūs, atkritēji bērni! — tā saka tas Kungs, — jo jūs esat mans īpašums." (Jer. 3:14). Augstajā dziesmā mēs dzirdam līgavas balsi: "Mans draugs ir mans, un es esmu viņa draudzene." Un Viņš, kas "izceļas starp tūkstošiem", saka savai izredzētajai: "Lai no kurienes tevi uzskatītu, tu arvienu esi skaista, mana draudzene, un tev nekur nav nekādas vainas!" (Augstā dz. 2:16; 5:10; 4:7).

Vēlāk apustulis Pāvils, rakstīdams Efezas kristiešiem, paziņo, ka Kungs iecēlis vīru par sievas galvu, lai būtu viņas aizstāvis un saistītu kopā visus ģimenes locekļus, kā Kristus ir draudzes galva un Glābējs. Tādēļ Viņš saka: "Bet kā draudze ir paklausīga Kristum, tāpat arī sievas saviem vīriem visās lietās. Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis savu draudzi, pats nododamies viņas labā, lai to šķīstītu un tā darītu svētu ar ūdens kristību teikto vārdu, sev savu draudzi sagatavodams cienīgu, [65] bez traipa, bez krunkas vai cita tamlīdzīga trūkuma, lai tā būtu svēta un bez vainas. Tā arī vīriem pienākas savas sievas mīlēt kā savu miesu." (Efez. 5:24-28).

Tikai Kristus žēlastība vien var laulību darīt par to, par ko Dievs to iecerējis — par līdzekli cilvēces svētošanai un izdaiļošanai. Tad ģimene zemes virsū savā vienotībā, mierā un mīlestībā ainos Debesu ģimeni.

Tagad tāpat kā Kristus dienās sabiedrības stāvoklis rāda šo svēto attiecību Debess ideāla skumju pretstatu. Tomēr Kristus Evaņģēlijs sola mierinājumu tiem, kas cerētās draudzības un laimes vietā sastapuši vilšanos un rūgtumu. Kristus Gara dāvinātā pacietība un lēnprātība saldinās viņu rūgto likteni. Sirds, kurā mājō Kristus, būs ar Viņa mīlestību tā piepildīta un apmierināta, ka to nemicīs ilgas pievērst sev citu uzmanību un līdzjūtību. Nododot dvēseli Dievam, Viņa gudrība var sniegt to, ko cilvēku gudrība nespēj. Viņa žēlastības atklāsmē sirdis, kas bija atsvešinājušās un kļuvušas vienaldzīgas, var kļūt savienotas ar daudz stiprākām un ilgstošākām saitēm par tām, kas ir pasaulē, — ar mīlestības zelta saitēm, kas izturēs pārbaudījumus. [66]

„Es jums saku, ka jums nepavisam nebūs zvērēt” (Mat. 5:34)

Jēzus mums uzrāda šīs pavēles iemeslu — mēs nedrīkstam zvērēt "ne pie debesīm, jo tās ir Dieva

goda krēsls, nedz pie zemes, jo tā Viņa kāju pamesls, nedz pie Jeruzalemes, jo tā ir lielā ķēniņa pilsēta. Tev arī nebūs zvērēt pie savas galvas, jo tu nespēji padarīt ne vienu vienīgu matu ne baltu, ne melnu." Visas lietas nāk no Dieva. Mums nav nekā, ko nebūtu saņēmuši, un vēl vairāk — mums nav nekā, ko Kristus savām asinīm nebūtu priekš mums atpircis. Visam, kas mums pieder, virsū ir uzspiests krusta zīmogs, tas ir atpirkts ar asinīm, kas dārgākas par visu, jo tās ir Dieva dzīvība. Tāpēc arī, apstiprinot savus vārdus, nevaram likt kaut ko ķīlā, it kā tas būtu mūsu personisks īpašums. Jūdi gan saprata, ka trešais bauslis aizliedz Dieva Vārdu nelietīgi valkāt, tomēr viņi piesavinājās lietot citus zvērestus. Zvērēšana viņiem bija parasta lieta. Caur Mozu tiem bija aizliegts nepatiesi zvērēt, bet viņiem bija daudz paņēmienu, lai atbrīvotos no zvēresta uzliktajām prasībām. Viņi nebaidījās no tiešas bezdievības un neatturējās no nepatiesa zvēresta tik ilgi, cik ilgi tas bija apslēpts ar gudru likuma apiešanu. Jēzus nosodīja viņu ieradumus, izskaidrojot, ka šāda zvērēšana ir Dieva baušļu pārkāpšana. Tomēr mūsu Pestītājs neaizliedz tiesas zvērestu, kur godbijībā piesauc Dievu kā liecinieku, ka sacītais ir vistīrākā patiesība. Jēzus pats neatsacījās zem zvēresta liecināt augstās tiesas priekšā. [67] Kad augstais priesteris uz Viņu sacīja: "Pie dzīvā Dieva es Tevi zvērinu, saki mums: vai Tu esi Kristus, Dieva Dēls?" Jēzus uz to atbildēja: "Tu to teici." (Māt. 26:63,64). Ja Jēzus kalna svētrunā būtu tiesas zvērestu nosodījis, tad pratināšanas laikā Viņš to būtu pārmetis arī augstajam priesterim, tā uzspiezdams savu apgalvojumu par labu mācekļiem. Ir daudzi, kas nebaidās piekrāpt savus līdzilvēkus, un tomēr tie ir pamācīti un Dieva Gara pārliecināti, ka melot savām Radītājam ir briesmīgi. Zvērot viņiem rodas sajūta, ka tie liecina ne tikai cilvēku, bet arī Dieva priekšā, un, ja viņi nodod nepatiesu liecību, tad Dievs redz sirdi un īsto patiesību. Zinot šāda grēka briesmīgo tiesas spriedumu, viņi atturas no tā. Tikai kristietis zvērot var patiesi liecināt. Viņš pastāvīgi dzīvo Dieva klātbūtnē, apzinoties, ka katra doma ir atklāta Viņa acīm. Ja tam likumīgi jānodod zvērests, tad ir pareizi, ja viņš piesauc Dievu par liecinieku, ka viss teiktais ir skaidra patiesība. Vēl Kungs noteica principu, kas zvērestu padara nevajadzīgu. Viņš māca, ka patiesības teikšanai jābūt mūsu valodas pamatlikumam. "Bet jūsu vārdi lai ir jā! jā!, nē! nē!, kas pāri par to, tas ir no ļauna." (Mat. 5:37). [68] Sie vārdi atmet katru nenožīmīgu izteicienu un vārdu birumu, kas ir tuvu nelietīgu vārdu robežai. Tie izslēdz viltīgus komplimentus, novēršanos no patiesības, glaimus, pārspilējumus, viltus darījumus, kas ir raksturīgi tirdzniecībā un sabiedriskajā dzīvē. Tie māca, ka neviens, kas cenšas izrādīties par to, kas viņš nav, jeb kura vārdi neizsaka viņa patiesās sirds jūtas, nevar tikt nosaukts par patiesu. Ja ievērotu šos Kristus vārdus, tad izpaliktu ļaunas domas un nedraudzīga kritika, jo kurš gan var būt pārliecināts, ka runā taisnību, komentējot otra darbus un motīvus? Cik gan bieži sniegto iesaīdu iekrāso lepnums, kaisle un personiskās izjūtas! Viens skatiens, vārds, pat balss noskaņa var runāt nepatiesību. Pat faktus var pasniegt tā, ka tie izraisa nepatiesu iesaīdu. Bet viss, "kas pāri par to" — kas pāri par patiesību — "tas ir no ļaunā". Visam, ko kristietis dara, ir jābūt tik tīram kā saules gaismai. Patiesība ir no Dieva, bet krāpšana katrā tās izpausmē — no sātana, un, kas kaut kur kaut kādā veidā novirzās no patiesības taisnās līnijas, tas nododas ļaunā varai. Ne vienmēr ir viegli runāt skaidru patiesību. Mēs nevaram runāt patiesību, ja to nezinām. Cik gan bieži aizspriedumi, garīga vienpusība, nepilnīgas zināšanas un nepareizi spriedumi mūs aizkavē pareizi izprast dažādas lietas! Mēs nespējam runāt taisnību, ja mūsu domas pastāvīgi nevada Tas, kurš pats ir patiesība. Kristus caur apustuļi Pāvīlu pavēl: "Jūsu runa lai arvien ir tīkama." (Kol. 4:6). "No jūsu mutes lai nenāk neviens nekrietns vārds, bet tikai krietnas runas, kas draudzi ceļ un nes svētību klausītājiem." [69] (Efez. 4:29). So Rakstu vietu gaismā mēs redzam, ka kalna svētrunā Jēzus notiesā visus jokus, aušību un nesvētu izturēšanos. Šis Rakstu vietas rāda, ka mūsu vārdiem jābūt ne vien patiesiem, bet arī tīriem. Tiem, kas būs mācījušies no Kristus, nebūs daļas pie neauglīgiem tumsas darbiem (Efez. 5:11). Valodā un dzīvē viņi būs vienkārši, atklāti un īsti, jo tie gatavojas svēto sadraudzībai, kuru "mutē nav melu" (Atkl. 14:5).

"Mums nebūs pretī stāvēt ļaunumam: bet, kas tevi šit labajā vaigā, tam pagriez arī otru"
(Mat. 5:39)

Saskaroties ar romiešu kareivjiem, jūdi parasti iesvīla dūsmās. Kareivju daļas atradās dažādos Jūdejas un Galilejas novados, un to klātbūtne atgādināja jūdiem viņu tautas degradēšanos. Ar rūgtumu tie klausījās skaļajās trompetēs un vēroja kareivju grupu pulcēšanos ap romiešu karogu un šī varas simbola godināšanu. Bieži strīdi starp kareivjiem un tautu palielināja vispārējo naidu. Kad kāds romiešu ierēdnis steidzās ar savu sardzi no vienas vietas uz otru, viņš bieži satvēra uz lauka strādājošos zemniekus un spieda viņus nest tā nastas kalnā vai pildīt kādu citu uzdevumu. [70] Tas bija romiešu likums un paraža, bet izvairīšanās no šāda pakalpojuma izsauca nicināšanu un vardarbību. Ilgas nomest romiešu jūgu kļuva ar katru dienu jo stiprākas, un sevišķi spilgti šis sacelšanās gars parādījās starp drosmīgajiem un rupjajiem galiliešiem. Kapernaumā kā robežas pilsētā atradās Romas garnizons, un pat Jēzus sludināšanas laikā karavīru nodaļa modināja izraēliešos rūgtu pazemojuma apziņu. Tauta ar gaidām skatījās uz Kristu, cerot, ka Viņš būs Tas, kuram jāpazemo Romas lepnums.

Jēzus skumji noraugās viņu pārvērstajās sejās. Viņš redz, ka atriebības gars ir tām uzspiedis savu

zīmogu. Viņš zina, cik ļoti tauta kāro pēc varas, lai iznīcinātu apspiedējus. Noskumis Viņš tiem pavēl: "Jums nebūs pretī stāvēt ļaunumam; bet, kas tev sit labajā vaigā, tam pagriez arī kreiso."

Šie vārdi bija Vecās Derības mācības atkārtojums. Taisnība, ka caur Mozu dotajos likumos bija noteikums: "Aci pret aci, zobu pret zobu", bet tas bija civillikums. Nevienam nebija tiesības pašam atriekties, jo Kunga Vārds bija: "Nesaki: Es atriebšu ļaunu." (Sal. pam. 20:22). "Nesaki: "Kā viņš man darījis, tā es gribu viņam atdarīt." (Sal. pam. 24:29). "Nepriecājies, kad tavš ienaidnieks krīt." (Sal. pam. 24:17). "Ja tavš ienaidnieks cieš badu, tad paēdini viņu ar maizi; ja viņam slāpst, tad atspirdzini viņu ar ūdeni, jo ar to tu sakrāsi kvēlošas ogles uz viņa galvas, un tas Kungs tev to atlīdzinās." (Sal. pam. 25:21,22). [71]

Visa Jēzus zemes dzīve bija šī pamatlikuma atklāsmē. Viņš atstāja Debesu mājas, lai nestu dzīvības maizi saviem ienaidniekiem. Lai arī visu laiku no silītes līdz kapam pār Viņu krājās nīcināšana un vajāšanas, tas viss Viņā modināja tikai piedošanu mīlestībā. Caur pravieti Jesaju Viņš saka: "Savu muguru Es pagriezu tiem, kas Mani sita, un savu vaigu tiem, kas raustīja un plēsa Manu bārdu. Savu vaigu Es neapslēpu pašam un spļāvieniem." (Jes. 50:6). "Kad Viņš tika sodīts un spīdzināts, Viņš padēvās un neatdarīja savu muti kā jērs, ko ved nokaušanai, un kā avs, kas paliek klusa savu cirpēju priekšā; tā Viņš apklusā un neatdarīja savu muti." (Jes. 53:7). Cauri laikmetiem no Golgātas krusta atskan lūgšana par Viņa slepkavām un cerības vēsts mirstošajam ļaundarim.

Tēva klātbūtne apņēma Kristu, un ar Viņu notika tikai tas, ko mūžīgā mīlestība atļāva par svētību pasaulei. Tur bija Viņa miera avots, tas ir arī priekš mums. Sitiens, tēmeš cilvēkam, kurš pildīts ar Kristus Garu, skar Pestītāju, kas apņēma viņu ar savu klātbūtni. Viņam nav vajadzības stāties pretī ļaunumam, jo Kristus ir tā aizstāvis. Viņam notiek tikai tas, ko Kungs pieļauj. "Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti." (Rom. 8:28). [72]

"Un kas ar tevi grib tiesāties un ņemt tavus svārkus, tam atdod arī mēteli. Un kas tevi spiež iet vienu jūdzi, ar to paej divas." (Mat. 5:40,41).

Jēzus pavēlēja mācekļiem nevis turēties pretī augstākām varām, bet gan darīt vairāk, nekā tiek prasīts. Cik vien iespējams, tiem vajadzētu izpildīt katru uzlikto saistību, pat ja tas nav valsts likumos prasīts. Mozus dotais likums prasīja lielu uzmanību pret nabagiem. Ja kāds nabadzīgs vīrs deva savu apģērbu kā parāda ķīlu vai drošību, tad saņēmējs nevarēja iet mājās un to saņemt, viņam vajadzēja gaidīt uz ielas, kamēr tas tiek izņemts, un, lai apstākļi būtu, kādi būdami, ķīlu līdz saulrietam vajadzēja atdot (5. Mozus 24:10-13). Kristus dienās šos žēlastības noteikumus maz ievēroja, tomēr Jēzus mācīja saviem mācekļiem padoties tiesas spriedumam, pat ja tas prasītu vairāk, nekā Mozus likumā teikts. Ja arī prasītu daļu no viņu apģērba, to vajadzēja dot. Un vēl vairāk — viņiem vajadzēja apmierināt savus aizdevējus pat tad, ja tie prasītu vairāk, nekā likums atļauj. "Un kas ar tevi grib tiesāties un ņemt tavus svārkus, tam atdod arī mēteli. Un kas tevi spiež iet vienu jūdzi, ar to paej divas."

Jēzus vēl piebilda: "Dod tam, kas tevi lūdz, un neatsakies, ja kas no tevis grib aizņemties." Tāda pati mācība bija dota caur Mozu: "Kad tavā starpā būs kāds nabags vīrs, viens no taviem tautas brāļiem, kādos tavos vārtos tavā zemē, ko tas Kungs, tavš Dievs, tev dos, tad neapcietini savu sirdi un neaizslēdz savu roku sava nabaga brāļa priekšā, bet atvērdams atveri viņam savu roku un aizdodams aizdodi viņam tik, cik viņam vajag trūcībā." (5. Mozus 15:7,8). [73] Šī rakstu vieta izskaidro Glābēja vārdus. Kristus mums nemāca dot visiem bez izņēmuma, kas tikai lūdz palīdzību, bet Viņš saka: "Aizdodi viņam tik, cik viņam vajag trūcībā." Tai gan jābūt vairāk dāvanai nekā aizdevumam, jo mums jāaizdod, atmaksu negaidot (Lūkas 6:35).

„Mīliet savus ienaidniekus” (Mat. 5:44)

Pestītāja mācība — "Jums nebūs pretim stāvēt ļaunumam" — atriebības kārajiem jūdiem bija smaga valoda, un viņi kurnēja savā starpā. Bet tagad Jēzus vēl stingrāk paziņoja: "Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: tev būs savu tuvāku mīlēt un savu ienaidnieku ienīst. Bet Es jums saku: "Mīliet savus ienaidniekus, un lūdziet Dievu par tiem, kas jūs vajā, ka jūs topat sava debesu Tēva bērni."

Tāda bija likuma būtība, kuru rabīni bija pasnieguši kā aukstu un stingru likuma prasību. Viņi sevi turēja labākus par pārējiem cilvēkiem un kā dzimuši izraēlieši ticēja, ka viņiem piešķirta sevišķa žēlastība. [74] Jēzus norādīja uz piedošanas mīlestības garu, kas vienīgais varēja būt pierādījums tam, ka viņi ir augstāku motīvu iedvesmoti nekā muitnieki un grēcinieki, kurus tie nonīcināja.

Viņš norādīja saviem klausītājiem uz vispasaules Valdnieku, kuru Viņš nosauca jaunā vārdā — "Mūsu

Tēvs". Viņš gribēja, lai tie saprastu, cik maigi Dieva sirds ilgojas pēc viņiem. Viņš mācīja, ka Dievs rūpējas par katru zudušu dvēseli, "kā tēvs apžēlojas par bērniem, tā tas Kungs apžēlojas par tiem, kas Viņu bīstas" (Ps. 103:13). Nekad neviena reliģija nav sniegusi tādu Dieva raksturojumu kā Bībele. Pagānisms māca cilvēkiem augstāko būtni uzlūkot kā bailu priekšmetu mīlestības vietā, kā atbiedrogu, upuriem apmierināmu būtni Tēva vietā, kas apveltī savus bērnus mīlestības dāvanām. Paši izraēlieši bija kļuvuši tik akli pret praviešu dārgajām mācībām par Dievu, ka šī tēvišķās mīlestības atklāsmē viņiem likās kā kaut kas jauns, pirmo reizi dots pasaulei.

Jūdi ticēja, ka Dievs mīl tos, kuri kalpo Viņam, — viņu izpratnē tādus, kas uzticīgi pilda rabīnu prasības, mīlestības vietā, — bet visa pārējā pasaule atrodas zem Viņa dusmības un lāsta. Jēzus turpretī sacīja, ka visu pasauli — lašos un ļaunos — apspīd Viņa mīlestības saulstari. So patiesību jau var mācīties, vērojot dabu, "jo Viņš liek savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem" (Mat. 5:45).

Tas nav Zemē mītošs spēks, caur kuru tā gadu no gada izdod savas dāvanas un turpina kustību ap Sauli. [75] Dieva roka vada planētas un tur tās viņu riņķojumā debesu izplatījuma īstajā vietā. Viņa spēks precīzi maina vasaru un ziemu, sējas un plaušanas laiku, dienu un nakti. Viņa vārda spēkā dīgst stādi, plaukst lapas un atveras ziedi. Viss labums, kas mums ir — katrs saules stars, katra lietuss lāse, katrs uztura kumoss un katrs dzīves mirklis, — ir mīlestības dāvana.

Kamēr mēs vēl bijām bez mīlestības un nesaticīgi, "ienīsti un cits citu nīzdami", Debesu Tēvs apžēloja mūs (Titus 3:3-5). "Viņš mūs izglāba nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc savas žēlsirdības." Tā arī Viņa mīlestība, uzņemta sirdī, dara mūs draudzīgus un sirsnīgus ne tikai pret mums patīkamiem cilvēkiem, bet arī pret maldīgiem, vainīgiem un grēciniekiem.

Tie, kuri ir dievišķās dabas dalībnieki, ir Dieva bērni. Ne stāvoklis, ne dzimums, ne tautība, ne reliģiskās priekštiesības nedara mūs par dievišķās ģimenes locekļiem, bet gan mīlestība, — mīlestība, kas apņem visus cilvēkus. Pat grēcinieki, kas vēl nav pilnīgi savu sirdi noslēguši Svētā Gara iespaidam, ir laipni un mīlestībai atbild ar pretmīlestību tāpat kā naidam ar naidu. Vienīgi Dieva Gars naidam pretī raida mīlestību. Būt laipnam pret nepateicīgiem un ļauniem, darīt labu tiem, no kā nekādu atmaksu nevar sagaidīt, — tās ir ķēnišķīgās debesu ģimenes locekļu pazīmes, droši pierādījumi, ar kuriem Visaugstākā bērni atklāj savu stāvokli. [76]

„Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu debesu Tēvs ir pilnīgs” (Mat. 5:48)

Vārds "tāpēc" norāda uz iepriekšējo slēdzienu. Jēzus bija aprakstījis saviem klausītājiem Dieva nebeidzamo mīlestību un žēlsirdību, un tādēļ Viņš tiem pavēlēja būt pilnīgiem. Tāpēc, ka jūsu Debesu Tēvs "laipnīgs pret nepateicīgajiem un ļaunajiem" (Lūkas 6:35), tāpēc ka Viņš sevi pazemoja, lai aizsniegtu tevi, — tāpēc Jēzus sacīja, ka tu vari Viņam līdzināties un bez kļūdām stāvēt cilvēku un eņģeļu klātbūtnē.

Žēlastībā mūžīgās dzīvības noteikumi tagad ir tādi paši, kādi tie bija Ēdenē, — pilnīga taisnība, vienība ar Dievu un saskaņa ar Viņa baušļu pamatlikumiem. Vecajā Derībā tāpat kā Jaunajā mums tiek atklāts tas pats rakstura paraugs. Tas nav standarts, kuru mēs nespējam aizsniegt. Katra baušļa, katra Dieva priekšraksta pamatā likts kāds noteikts apsolījums. Dievs ir atradis veidu, kā mēs varam kļūt Viņam līdzīgi, un Viņš pats visus, kas nepretojas Viņa gribai un nenicina žēlastību, grib vadīt pie šāda stāvokļa.

Dievs mūs ir mīlējis ar neizsakāmu mīlestību, un mūsu sirdis mostas pretmīlestība, kad sākam kaut ko aptvert par šīs mīlestības platumu, garumu, dziļumu un augstumu, kas pārsniedz saprāta robežu. Atklājot pievilcīgo Kristus skaistumu un Viņa mīlestību uz mums, kad mēs vēl bijām grēcinieki, ietiepīgā sirds tiek kausēta un mainās, grēcinieks kļūst debesu ģimenes bērns. [77] Lai izdzēstu grēku no cilvēka sirds, Dievs neizmanto nekādus spaidu līdzekļus — tikai mīlestību. Tādā veidā Viņš pārvērš lepnumu pazemībā, ienaidu un neticību — mīlestībā un ticībā.

Jūdi pašu spēkiem līdz apnikumam bija pūlējušies kļūt pilnīgi, bet tas nebija izdevies. Kristus jau viņiem bija sacījis, ka ar savu taisnību tie nevar ieiet debesu valstībā. Tagad Viņš vērsa viņu uzmanību uz taisnības pilno raksturu, kas būs visiem, kuri ieies debesu valstībā. Visā kalna svētrunas laikā Viņš aprakstīja taisnības augļus un tagad vienā teikumā izcēla tās dabu un Avotu: "Esiet pilnīgi, kā Dievs ir pilnīgs." Šis likums ir Dieva rakstura noraksts. Atzīstiet sava Debesu Tēva pilnīgu pamatlikumu atklāsmi, kas ir Viņa valdīšanas pamats.

Dievs ir mīlestība. No Viņa kā saules stari pār visu radību izplūst mīlestība, gaisma un prieks. Līdzdalīt — tā ir Viņa daba, un visa Viņa dzīve ir nesavtīgas mīlestības izpausme.

Viņš saka, ka mums ir jābūt pilnīgiem tādā pašā veidā, kā Viņš ir pilnīgs. Mums ir jābūt gaismas un svētību centriem apkārtējo cilvēku vidē tāpat kā Viņš Universā. Mums pašiem nav nekā, bet mūs apspīd Viņa mīlestības gaisma, un mums tā jāatstaro. Kamēr ar Viņa aizdoto labumu darām labu, mēs savā vietā varam būt pilnīgi, kā Dievs ir pilnīgs.

Jēzus saka: "Esiet pilnīgi, kā jūsu Tēvs ir pilnīgs." Ja mēs esam Dieva bērni, tad esam arī Viņa dabas līdzmantinieki un mums jābūt Viņam līdzīgiem. [78] Katrs bērns dzīvo caur sava tēva dzīvību. Ja esam Dieva bērni, Viņa Gara apzīmēti, tad dzīvojam caur Dieva dzīvību. "Viņā mājā visa Dievības pilnība redzamā veidā" (Kol. 2:9), un Jēzus dzīvība parādās "mūsu mirstīgajā miesā" (2. Kor. 4:11). Šī dzīvība mūsos atklās to pašu raksturu un darbus, kādi bija Kristum. Tā mēs kļūsim vienoti ar katru Viņa bausli, jo "Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina dvēseli" (Ps. 19:8). Mīlestībā "bauslības taisnības prasība tiks piepildīta mūsu dzīvē, kas nedzīvojam vairs miesai, bet garam" (Rom. 8:4).

[79] DIEVKALPOŠANAS PATIESIE MOTĪVI

„Sargieties, ka jūsu taisnība nav tāda, kas grib spīdēt ļaužu priekšā” (Mat. 6:1)

Vārdi, kurus Jēzus izsacīja kalna svētrunā, bija tās mācības izpausme, kuru Viņš klusi parādīja savā personīgajā dzīvē, bet ko lielākā ļaužu daļa nesaprata. Tie nevarēja saprast, kāpēc Viņš, kam bija tik varena ietekme, neizlietoja to, lai sasniegtu, pēc viņu izpratnes, svarīgākus mērķus. Viņu domas, izpratne, paražas un ierosmes bija pilnīgi pretējas Jēzus domām un rīcībai. Pretendējot uz visstingrāko likumu cienīšanu, viņi patiesībā par savu galveno mērķi padarīja pašpaaugstināšanos. Kristus centās tiem pierādīt, ka katrs, kas mīl savu personīgo "es", ir likuma pārkāpējs.

Taču farizeji dzīvoja pēc tiem pašiem principiem, kas raksturīgi visu laikmetu cilvēkiem. Farizejiskais gars vēl šodien ir cilvēcīgās dabas virzošais spēks, bet tā kā Pestītājs atklāja lielo starpību starp Viņa garu un izturēšanos un rakstu mācītāju garu, tad Viņa mācība vienlaikus attiecas uz visu laikmetu cilvēkiem.

Kristus laikā farizeji vienmēr centās iegūt debesu svētības, lai nodrošinātu sev pasaulīgu labklājību un godu, kuru tie uzskatīja kā labdarības atalgojumu. Vienlaikus tie centās ļaudīm izrādīt savu labdarību, lai pievērstu sev vispārīgu uzmanību un ar liekulību iegūtu svētuma slavu.

[80] Jēzus norāja viņu ārējo dievbijību un paskaidroja tiem, ka Kungs neatzīst tādu kalpošanu un ka tautas glaimi un apbrīna, ko viņi tik dedzīgi vēlas saņemt, būs viņu vienīgā alga, kuru tie jebkad var iegūt.

"Bet kad tu dodī mīlestības dāvanas," Viņš sacīja, "tad tava kreisā roka lai nezina, ko labā dara, tā ka tava dāvana paliek apslēpta; un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, tev to atmaksās." (Mat. 6:3,4).

Ar šiem vārdiem Jēzus nemāca, ka labdarība vienmēr būtu jātur kā noslēpums. Apustulis Pāvils, Svētā Gara vadīts, neslēpa maķedoniešu kristiešu pašai dziedību, bet stāstīja par Kristus žēlastību, kas darbojās viņos un pateicoties kurai arī citi tika piepildīti ar to pašu garu. Viņš rakstīja arī korintiešiem: "Un jūsu rūpība ir pamudinājusi daudzus citus." (2. Kor. 9:2).

Kristus vārdi skaidri runā, lai par labdarības galveno mērķi nekļūst cilvēku uzslava un gods. Patiesā dievbijība necenšas izrādīties cilvēku priekšā. Tie, kas vēlas dzirdēt skaļas uzslavas un glaimus, ir tikai vārda kristieši.

Ar labajiem darbiem Kristus sekotājiem ir jāpagodina ne sevi, bet To, kura žēlastībā un spēkā viņi spēj darīt šos labos darbus. Katrs labs darbs tiek veikts caur Svēto Garu, un Svētais Gars tiek dots, lai pagodinātu Devēju, nevis saņēmēju. Kad Kristus gaisma spīd dvēselē, lūpas pildās ar slavu un pateicību. Tad mūsu domu un sarunu temats nebūs ne mūsu lūgšanas, ne kārtīgi pildītie pienākumi, ne mūsu labdarība, ne sevis aizliegšana, bet mēs paaugstināsim Kristu. Mūsu personīgais "es" atkāpsies, un Jēzus būs viss visā. [81]

Labdarībai jānāk no sirds, līdzcietībā un mīlestībā pret cietējiem, nevis lai citi redzētu mūsu labos darbus. Debesis augstu vērtē ierosmes, kuru pamatā ir patiesi nodomi un sirsnīga līdzjūtība. Dvēseli, kas nedalīti svētojusies un ir patiesa mīlestībā, Dievs vērtē daudz dārgāk par Ofīras zeltu.

Lai gan šādā garā veikti pakalpojumi nepaliks neatalgoti, mums nav jādomā par algu, bet par kalpošanu. "Tavs Tēvs, kas redz slepenībā, tev to atmaksās." Lai gan patiesībā Dievs pats ir lielākais atalgojums, tomēr Viņu uzņemt un par to priecāties var tikai tāds cilvēks, kas raksturā kļūst Viņam

līdzīgs. Tikai līdzīgs var līdzīgu cienīt. Kad mēs sevi nododam Dievam, lai kalpotu cilvēcei, Viņš sevi nodod mums.

Neviens nevar no savas sirds un dzīves izstrāvēt dievišķo svētību straumes uz citiem, nesāņemot Viņu pašu kā bagātīgu atalgojumu. Kraujas un līdzenumi, kas kalpo kā gultnes plūstošajām kalnu upēm, nekad necieš zaudējumu. To, ko tie atdod, viņi simtkārtīgi atgūst. Straumes, kas skalojoties čalodamas plūst pa gultni, kā algu aiz sevis atstāj auglību. So līdzenumu zāle atšķiras ar savu svaigo zaļumu, koki ar kuplo lapu vainagu un ziedi ar spilgtumu, skaitu un dažādību. Kad pļavas kļuvušas kailas un dzeltenas svelmainajā saules karstumā, skaisti zaļās zāles līnijas norāda kalnu upes ceļu. Līdzenums, kas nes uz jūru kalnu [82] bagātības, ir tērpts krāšņā zaļumā kā pierādījums tam atalgojumam, ko Dieva žēlastība līdzdala visiem, kas ļauj sevi izmantot par svētību kanāliem pasaulei.

Šādas svētības saņem tie, kas parāda žēlastību nabagiem. Praviētis Jesaja saka: "Vai ne tā? Kad tu savu maizi lauz izsalkušam un nabagus, kas bez pajumtes, uzņem savā namā; kad tu redzi kailus un tos apģērb un neatraujies no sava tuvāka, tad tava gaišma atmirdzēs kā rīta blāzma (...). Un tas Kungs tevi vienmēr vadīs un paēdinās tavu dvēseli arī tukšās vietās un stiprinās tavus locekļus, ka tu būsi kā auglīgs dārzs un kā ūdens avots, kurā ūdens neizsīkst." (Jesajas 58:7-11).

Labdarība tiek divkārt svētīta, jo tas, kurš dala trūcīgiem, svētījot citus, pats saņem svētības vēl lielākā mērā. Kristus žēlastība attīsta dvēselē tādas rakstura iezīmes, kas ir pretstatā mantkārei, kas dzīvi izdaiļo, dara to cildenu un bagātu. Klusībā veiktie pakalpojumi savieno un tušina sirdis Tam, kas ir žēlastības Avots. Nelieli uzmanības pierādījumi, nelieli mīlestības darbi un pašuzpurēšanās klusi izplata ap sevi smaržu, kas līdzīgi ziedu aromātam dzīvē atnes svētības un laimi. Beidzot atklāsies, ka sevis aizliegšana citu labklājības un laimes labā, lai arī cik nenozīmīga un neievērojama tā šeit liktos, Debesis tiks atzīta par zīmi mūsu savienībai ar Viņu, godības Ķēniņu, kurš, bagāts būdams, mūsu labā kļūva nabags. [83]

Mīlestības darbus var darīt slepenībā, bet to iespaids uz raksturu nepaliks apslēpts. Ja mēs strādājam no visas sirds kā Kristus sekotāji, tad mūsu sirdis līdzjūtībā būs tuvas Dievam, un Dieva Gars, kas darbojas mūsu dvēselēs, vadīs tās svētā saskaņā ar dievišķo prātu.

Viņš, kas dod arvien lielākus talantus tiem, kuri ir gudri izlietojuši iepriekš saņemtās dāvanas, ar labvēlību noraugās uz to pakalpojumiem, kas tic Viņa mīļajam Dēlam, kura žēlastībā un spēkā tie kļuvuši par Dieva bērniem. Ļaudis, kuri, vingrinoties labos darbos, ir centušies attīstīt pilnīgāku kristīgu raksturu, nākamajā dzīvē pļaus to, ko šie sējuši. Vīrs zemes iesāktais darbs tiks pabeigts svētajā — mūžīgajā dzīvē.

„Un kad jūs Dievu lūdzat, nedariet tā kā liekuļi” (Mat. 6:5)

Farizejiem bija noteiktas lūgšanu stundas, un, ja, kā bieži gadījās, viņi šajā laikā atradās uz ielaš vai tirgus laukumos, nemierīgu ļaužu pūļu vidū, tie skaļi teica savas formālās lūgšanas. Šādu dievkalpošanas veidu, kas kalpoja personīgās slavas iegūšanai, Pestītājs nesaudzīgi norāja. Tomēr Viņš nenievāja atklāto lūgšanu un ne vienu reizi vien pats ar saviem mācekļiem lūdza lielu tautas masu klātbūtnē. [84] Viņš mācīja, ka mūsu personīgajai lūgšanai nav jābūt publiskai, bet tai klusā pielūgsmē jāaizsniedz tikai Dieva ausis, kas dzird klusumā izteikto. Šādas lūgšanas nav jādzird nevienai ziņkārīgai ausij.

"Bet kad tu Dievu lūdzi, tad ej savu kambarī." (Mat. 6:5,6). Atrodi sev vietu klusai, apslēptai lūgšanai. Jēzum bija iemīļotās vietas personīgai lūgšanai - sarunai ar Dievu - un tā tam jābūt arī mums. Mums bieži ir nepieciešams aiziet uz kādu vietu, lai arī cik vienkārša tā būtu, kur varētu pabūt vienatnē ar Dievu.

"Pielūdz savu Tēvu slepenībā. " Jēzus vārdā bērna uzticībā mēs varam nākt Dieva tuvumā. Mums nav vajadzīgs nekāds cilvēcis starpnieks. Pateicoties Jēzum, mēs varam atvērt savas sirdis Tēvam, kas mūs pazīst un mīl. Slepenībā, kur bez Dieva neviens cits mūs nedzird, mēs brīvi varam atklāt visas savas apslēptās vēlmes un karstākās ilgas Tēvam, kas bezgalīgā žēlastībā mūs uzklausa. Vienatnē, kad dvēsele paliek klusa Dieva priekšā, uz mūsu sirdīm runā Balss, kas vienmēr ir atbildējusi uz cilvēku vajadzību saucieniem.

"Tas Kungs ir žēlsirdīgs un apžēlotājs." (Jēk. 5:11). Ar nerimstošu mīlestību Viņš ilgojas dzirdēt ietiepīgo ļaužu atzišanos un pieņemt viņu nožēlu. Viņš gaida mūsu pateicību kā māte mīloša bērna atzinīgo smaidu. Viņš vēlas, lai mēs saprastu, cik nopietni un maigi Viņa sirds ilgojas pēc mums. Viņš aicina mūs pie sevis, lai ņemtu daļību mūsu grūtībās, lai mīlestībā atvieglotu mūsu ciešanas, lai

dziedinātu mūsu brūces, lai mēs, kas esam tukši, tiktu piepildīti ar Viņa pilnību. [85] Vēl nekad neviens, kas nācis pie Viņa, nav vilies, jo "uzlūkojiet Viņu un tuvojieties Viņam priecīgi, tad jūs starosit un jūsu sejas nepazīs pazemojuma" (Ps. 34:6).

Tas, kurš meklē Dievu slepenībā, lūdz Viņa palīdzību un atklāj Tam visas savas vajadzības, nesauc veltīgi. "Tavs Tēvs, kas redz slepenībā, atmaksās to tev." Pieņemot Kristu par savas ikdienas Vadoni, mēs jutīsim ap sevi neredzamās pasaules spēkus, un, pastāvīgi raugoties uz Jēzu, mēs kļūsim Viņam līdzīgi. Uzlūkojot mēs pārmaināmies. Raksturs kļūst lēnprātīgs, cēls un piemērots Debesu valstībai. Kā pārliecinošs rezultāts mūsu savienībai ar Kungu būs pieaugšana skaidrībā, svētumā, ticības atzīšanā un saprātīgā lūgšanā. Mēs saņemam dievišķu audzināšanu, kas atklāsies centības un uzticības pilnā dzīvē.

Dvēsele, kas ik dienas vērsas pie Dieva lūgšanā pēc palīdzības, stiprinājuma un spēka, sekos cēliem principiem, iegūs skaidru izpratni par patiesību un pienākumiem, parādīs augstus centienus rīcībā un jutīs pastāvīgas slāpes pēc taisnības. Pateicoties nepārtrauktai savienībai ar Dievu, satiksmē ar citiem mēs liecināsim par gaismu, patiesību un mieru, kas mājo mūsu pašu sirdīs. Spēks, ko saņemam lūgšanās, savienots ar neatlaidīgām pūlēm iemācīties pārdomāt un rūpēties par citiem, sagatavos mūs ikdienas pienākumiem un saglabās sirdīs mieru jebkuros apstākļos.

Kad tuvojamiem Dievam, Viņš pats liks mums mutē vārdus, kas jārunā, lai pagodinātu Viņu. [86] Viņš mācīs mums eņģeļu dziesmas, lai pateiktos Debesu Tēvam. Katrs mūsu dzīves notikums atklās sirdī iemājojošā Pestītāja gaismu un mīlestību. To, kas dzīvo ticībā uz Dieva Dēlu, neaizsniegs apkārtējās bēdas un posts.

„Bet, Dievu lūdzot, nepļāpāriet kā pagāni” (Mat. 6:7)

Pagāni savas lūgšanas uzskatīja par kalpošanu, kas pati par sevi salīdzina grēkus, — jo garāka lūgšana, jo vairāk nopelnu. Ja viņi varētu sevi svētot ar personīgo piepūli, tad viņos būtu jābūt kaut kam, ar ko lepoties un par ko priecāties. Šis uzskats par lūgšanu ir radies, izstrādājot paštaisnošanas principu, kas atrodas visu viltus reliģiju pamatā. Farizeji pieņēma šo pagānisko lūgšanas paradumu, un tas arī šodien valda daudzos mūsdienu kristiešos. Ja sirds neilgojas pēc Dieva, tad vienādu, vispār pieņemtu un pazīstamu frāžu atkārtojums nav nekas cits kā pagānu pļāpāšana. Lūgšana nav grēku izpiršanas veids, pašai par sevi tai nav ne spēka, ne nopelna. Visi mūsu rīcībā esošie skaistie vārdi nav salīdzināmi ar patiesi svētām ilgām. Visdaiļrunīgākās lūgšanas, ja tās neizteic iekšējos sirds pārdzīvojumus, ir tikai tukši vārdi. Lūgšana, kas nāk no tīras sirds un vienkārši izteic skumjas un dvēseles ilgas — kā draugs lūdz draugu pārliecībā, ka lūgums tiks uzklauts, — tādu patiesi var nosaukt par ticības lūgšanu. [87] Kungam nav vajadzīgi mūsu ceremoniālie komplimenti. Tikai salauzta un grēku apziņas novārdzināta sirds vārdos neizteiktais sauciens atradīs ceļu pie visas žēlastības Tēva.

„Un kad jūs gavējat, tad neesiet saīguši kā liekuļi.”(Mat.6:16)

Dieva Vārdā aplūkotais gavēnis ir kaut kas vairāk par vienkāršu formu; tas nozīmē vairāk, nekā kādu laiku atturēties no uztura, ģērbties maisā un bērt pelnus uz galvas. Tas, kurš gavē patiesās skumjās par grēku, nekad nemeklēs izrādīšanos.

Gavēņa mērķis, kuru prasa Dievs, nav vis miesas mocīšana grēka dēļ, bet gan palīdzēt mums atzīt grēka zemo dabu, pazemoties Dieva priekšā un saņemt Viņa piedodošo žēlastību. Viņa vārds Īzraēlam skanēja: "Saplosiet savas sirdis un ne savas drēbes un atgriezieties pie tā Kunga, sava Dieva!" (Joēla 2:13)

Mums neko nepalīdzēs sevišķu nožēlu formu pildīšana, ne arī ciešanas, kuras sagādājam saviem spēkiem, lai nopelnītu svēto mantojumu. Kad Kristum jautāja: "Ko lai darām, lai mums būtu daļa pie Dieva darbiem?" Viņš atbildēja: "Tas ir Dieva darbs, ka jūs ticat tam, ko Viņš sūtījis."(Jāņa 6:28,29). Grēku nožēla ir sevis aizliegšana un pievēršanās Kristum. Ja mēs ticībā ļaujam Kristum dzīvot savu dzīvi mūsos, tad arī izpaudīsies labie darbi.

Jēzus saka: "Bet kad tu gavē, svaidi savu galvu un mazgā savu vaigu, ka tu nerādies ļaudīm kā gavētājs, bet savam Tēvam, kas redz slepenībā." [88] (Mat. 6:17,18). Tas, ko darām Dievam par godu, jādara ar prieku, nevis ar skumjām un īgnumu. Kristus reliģijā nav nekā drūma. Ja kristieši ar savu drūmo izskatu liecina, it kā viņi būtu vīlušies Kristū, tie parāda Viņa raksturu nepareizā gaismā un rada iespēju izplatīties dažādiem Kristus ienaidnieku izdomājumiem. Lai arī vārdos tie var atzīt Dievu par Tēvu, tomēr viņi ar skumjo un nelaimīgo izskatu rada iespaidu, it kā būtu bāreņi.

Kristus vēlas, lai mēs kalpošanu Viņam uzskatītu par tik pievilcīgu, kāda tā patiesībā arī ir. Atklāj savu pašizliegšanos un sirds pārbaudījumus līdzietīgajam Pestītājam! Noliec savas nastas krusta pakājē un turpini ceļu, priecājoties Tā mīlestībā, kas tevi vispirms mīlējis! Cilvēki var nezināt tavas attiecības ar Dievu, bet Svētā Gara iespaids uz sirdi visiem kļūs redzams, jo "Tēvs, kas redz slepenībā, atmaksās to tev".

„Nekrājiet sev mantas virs zemes” (Mat.6:19)

Uz šīs zemes sakrātas mantas nav mūžīgas, tās var zagļi nozagt, kodes un rūsa saēst, vētra un uguns iznīcināt. "Jo, kur tava manta, tur būs arī tava sirds." Zemes bagātības tā aizņem domas, ka debesu lietas arvien vairāk zaudē savu nozīmi.

Jūdu laikā valdošā kaisle bija naudas kāre. [89] Pasaulīgais elements ieņēma dvēselē to vietu, kas piederēja Dievam un reliģijai. Tas pats notiek arī šodien. Patmīlīgas bagātības slāpes atstāj uz dzīvi tik saistošu un burvības pilnu iespaidu, ka noslāpē cilvēkā visu cēlo un humāno un ved to pretī bojā ejai. Kalpošana sātānam sastāv no rūpēm, grūtībām un nogurdinoša darba, un bagātības, ko cilvēks ar grūtībām sakrāj virs zemes, ir īslaicīgas.

Jēzus saka: "Bet krājiet sev mantas debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā, un kur zagļi nerok un nezog. Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds."

Šie vārdi ietver mācību: "Krājiet sev mantas debesīs." Mūsu personīgajās interesēs ir krāt sev bagātības debesīs. No visa tā, kas mums pieder, vienīgi šīs patiesi ir mūsu, jo debesīs sakrātas mantas ir mūžīgas. Ne ūdens, ne uguns tās nevar iznīcināt, neviens zaglis tās nevar nozagt, kodes un rūsa tās nevar samaitāt, jo Kungs tās sargā.

Bagātība, kuru Kristus vērtē augstāk par visu citu, ir Viņa godības bagātība, ko Viņš savējiem liek iemantot (Efez. 1:18). Jēzus mācekļi ir nosaukti par Viņa dārgakmeņiem, par sevišķi vērtīgiem dārgakmeņiem. Viņš saka: "Kā dārgakmeņi pieres rotā viņi mirdzēs Viņa zemē." (Cak. 9:16). "Tā ka augstākas kārtas vīrs būs dārgāks par tīro zeltu un kārtējs cilvēks vērtīgāks par Ofīras zeltu" (Jes. 13:12). Kristus — Visuma centrs, no kura izplatās godība, — uzlūko savu tautu skaidrībā un pilnībā kā atalgojumu par visām savām ciešanām, par pazemojumu un mīlestību un kā savas slavas piepildījumu.

Mums ir atļauts kopā ar Viņu strādāt lielajā pestīšanas darbā un būt tās bagātības līdzmantiniekiem, kas iegūta caur Viņa ciešanām un nāvi. [90] Apustulis Pāvils rakstīja Tesalonikas kristiešiem: "Kas gan cits ir mūsu cerība, prieks un slavas vainags mūsu Kunga Jēzus priekšā Viņa atnākšanas dienā, ja arī ne jūs? Tiešām, jūs esat mūsu gods un prieks!" (1. Tes. 2:19,20). Lūk, bagātība, kuras dēļ Kristus liek mums strādāt! Raksturs ir lielā dzīves plauja. Katrs vārds, kas Kristus žēlastībā iedezina debesu ilgas, katra cenšanās iegūt Kristum līdzīgu raksturu — tā ir mantas krāšana debesīs.

Kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds. Katra cenšanās darīt labu citiem, atnes mums pašiem ieguvu. Tas, kas ziedo laiku un līdzekļus Evaņģēlija izplatīšanai, saistīs arī savas intereses un lūgšanas pie šī darba un dvēselēm, kas caur to tiek gūtas. Viņa laipnība apņems visus, un tāds cilvēks centīsies vairāk svētīties Dievam, lai darītu pēc iespējas vairāk laba.

Pēdējā dienā, kad šīs zemes vērtības aizies bojā, tie, kas sev krājuši mantas debesīs, redzēs savas dzīves ieguvumu. Ja mēs savā dzīvē pievērsām vērību un uzmanību Pestītāja vārdiem, tad, pulcējušies ap lielo balto troni, mēs redzēsīm tos, kuru pestīšanai mēs kalpojām, un zināsim, ka viņi savukārt glābuši citus, un tie atkal citus, mēs kā sava darba rezultātu redzēsīm lielu skaitu, kas sasnieguši mūžīgo miera ostu, lai noliktu savus vainagus pie Jēzus kājām un pagodinātu Viņu mūžu mūžos. [91] Ar kādu prieku Kristus strādnieki noraudzīsies uz šiem atpestītajiem, kas piedalīsies Pestītāja pagodināšanā! Cik skaistas liksies debesis tiem, kas būs bijuši uzticīgi dvēseļu pestīšanas darbā!

"Ja nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad tiecieties pēc tā, kas augšā, kur ir Kristus, kas paaugstināts pie Dieva labās rokas" (Kol. 3:1).

„Ja nu tava acs ir skaidra, tad visa tava miesa būs gaiša” (Mat.6:22)

Patiesi nodomi, nedalīta svētīšanās Dievam — lūk, noteikumi, uz ko norāda Pestītāja vārdi. Tiem, kas patiesi un neatlaidīgi cenšas atzīt patiesību un pakļauties tai, neskatoties ne uz kādiem šķēršļiem, tiek

piešķirta debesu gaisma. Patiesā dziedināšana sākas tad, kad ir pārtraukta jebkura savienība ar grēku. Tad mūsu sirds sacīs līdz ar apustuli Pāvilu: "Aizmirsdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzenos pretim mērķim, goda balvai — Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū (..), kura dēļ es visu to esmu zaudējis un uzskatu to par mēsliem, lai Kristu iegūtu." (Fil. 3:13,14,8).

Tur, kur acis apžilbina pašmīlība, nav nekas vairāk kā tumsa. "Ja tava acs ir nevesela, tad visa tava miesa būs tumša." [92] Sī briesmīgā tumsa ietina jūdus stūrgalvīgajā neticībā un neļāva viņiem atzīt Tā raksturu un misiju, kas nāca, lai viņus atpirktu no grēka.

Padošanās kārdinājumam sākas ar svārstīšanos, nepastāvību pašāvēībā uz Dievu. Ja mēs pilnīgi nenododamies Dievam, tad mēs esam tumsā. Izvirzot dažādus iebildumus, mēs atveram durvis sātanam, kas ar saviem kārdinājumiem mūs var maldināt. Viņš zina, ka, apžilbinot mūsu ticības acis tā, ka vairs neredzam Dievu, viņš nojauc aizsargu pret grēku.

Grēcīgo tieksmju vara liecina par dvēseles aklumu. Katrs šo tieksmju apmierinājums pastiprina nepaklausību Dievam. Ejot pa sātanu izraudzīto ceļu, mūs arvien vairāk apēno ļaunuma vara un katrs solis ved lielākā tumsā un sirds aklumā.

Kā garīgā, tā arī fiziskā pasaulē pastāv viens likums: kas pastāvīgi atrodas tumsā, pakāpeniski zaudē dabiskās redzes spējas un beidzot nonāk necaurredzamā pusnaktis tumsā, — pat visspilgtākais dienvīdus tiem nenesīs gaismu. Viņš "dzīvo tumsā un nezina, kurp tas iet, jo tumsa ir aptumšojusi viņa acis" (1. Jāņa 2:11). Pastāvīgi lolojot grēku, ilgstoši nicinot dievišķo mīlestību, grēcinieks iznīcina visas ilgas pēc labā, slāpes pēc Dieva un katru iespēju pēc debesu gaismas. Žēlastības aicinājums vēl arvien ir mīlestības pilns, gaisma dvēselē spīd tikpat spilgti kā iepriekš, bet balss skan kurlās ausīs, un gaisma krīt aklās acīs.

[93] Dievs neatstās nevienu dvēseli tās maldīgo uzskatu varā, kamēr vēl būs cerība glābšanai. Cilvēks aiziet no Dieva, bet Dievs nekad nenovēršas no cilvēka. Mūsu Debesu Tēvs tik ilgi lūdz, brīdina un pārliecina cilvēku par savu līdzcietību, līdz Viņa žēlastības turpmāka parādīšana kļūst pilnīgi vēltīga. Atbildību par šo laiku pilnībā nes pats grēcinieks.

Pretojoties Dieva Garam šodien, cilvēks sagatavojas iespējai otrreiz atraidīt gaismu, kad tā nāks ar lielāku spēku. Tā viņš pāriet no vienas pretošanās pakāpes uz otru, līdz beidzot nekāda gaisma vairs uz to neatstāj iespaidu, un viņš pilnīgi neievēro Dieva Gara skubinājumus atgriezties. Tad pat tā gaisma, kas jau ir tevī, ir kļuvusi par tumsu. Pat jau atzītā patiesība izliksies tik neskaidra, ka tā vēl tikai palielinās dvēseles aklumu.

„Neviens nevar kalpot diviem kungiem” (Mat.6:24)

Kristus nesaka, ka cilvēks nekalpos diviem kungiem, bet gan — ka viņš nespēj to darīt. Dievišķajām un mamona interesēm nav nekā kopīga. Tieši tur, kur kristieša sirdsapziņa māca ciest, aizliegties un apstāties, pasaulīgais cilvēks pārkāpj robežu un padodas savām baudkārajām iegribām. Robežas vienā pusē atrodas pašai izliedzīgais Kristus sekotājs, otrā pusē — baudkārem padevīgais vieglprātīgais pasaules mīlētājs, kurš dzenas pēc modes un baro sevi ar aizliegtām izpriecām. Kristietis šajā pusē nevar atrasties.

[94] Neviens nevar ieņemt neitrālu stāvokli. Nav tādu cilvēku, kas nemīl Dievu un nekalpo arī taisnības ienaidniekam. Kristum ir jādzīvo savos sekotājos, jāstrādā ar viņu locekļiem un jādarbojas ar viņu spējām. Viņu gribai jātiek pakļautai Jēzus prātam, tiem jādarbojas Viņa Garā, tad vairs nedzīvos viņi, bet Kristus — viņos. Tas, kas nesvētās Dievam pilnīgi, atrodas citas varas iespaidā un paklausa citai balsij, kuras pamācības ir pilnīgi pretēja rakstura. Kalpojot ar pus sirdi, cilvēks nokļūst ienaidnieka pusē kā sekmīgs tumsas kunga sabiedrotais. Ja tie, kas uzdodas par Kristus kareivjiem, noslēdz savienību ar sātanu un atdodas viņa darbam, tad tie kļūst Kristus ienaidnieki. Viņi ir neuzticīgi un nodod svētus pienākumus. Tie veido posmu starp sātanu un uzticīgajiem Kristus sekotājiem un ar viņu palīdzību ienaidnieks pastāvīgi strādā, novēršot no Dieva Kristus kareivju sirdis.

Spēcīgākais grēka cietoksnis uz zemes nav vis grēcinieka vai no sabiedrības izstumta cilvēka noziedzīgā dzīve, bet gan dzīve, kas, izliekoties labdarīga, pieticīga un cēla, slēpj sevī grēku un netikumumu. Šāda dzīve ir spēcīgākais kārdinājums dvēselei, kas klusībā cīnās ar iemīlotu grēku un dreb bezdibeņa malā. Tas, kurš apbalvots ar augstu dzīves izpratni, patiesību un godu un tomēr apzināti pārkāpj vienu no svētajiem Dieva likumiem, saņemtās dāvanas ir pārvērtis par grēka valgu. [95] Spējas, talanti, līdzcietība, paš augstsirdīga rīcība var degradēties par sātanu slazdiem, lai nogrūstu dvēseli bojā ejas bezdibenī šajā un nākamajā dzīvē.

"Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē. Ja kāds mīl pasauli, tad viņā nav Tēva mīlestības; jo viss, kas ir pasaulē — miesas kārums, acu kārums- un dzīves lepnība, — tas nav no Tēva, bet ir no pasaules" (1. Jāņa 2:15,16).

„Nezūdieties...” (Mat. 6:25)

Viņš, kas dāvinājis tev dzīvību, gan zina, ka tev vajadzīgs uzturs arī miesai. Tas, kas veidojis tavu ķermeni, zina arī, ka tev vajadzīgs apģērbs. Vai tas, kas dāvājis tev lielāko dāvanu, nesniegs arī to, kas nepieciešams, lai darītu to pilnīgu?

Jēzus klausītāju uzmanību pievērša putniem, kuru balsis saplūda augstos trilleros, neizrādot ne mazākās rūpju pazīmes, jo "ne tie sēj, ne tie plauj, un tomēr debesu Tēvs par viņiem rūpējas." "Vai tad jūs", - saka Kristus, - "neesat labāki nekā viņi?"

Pakalni un lauki bija rotāti ziediem, un, norādot uz tiem rīta rāsas svaigumā, Jēzus sacīja: "Mācieties no puķēm laukā, kā tās aug." [96] Cilvēki ar savu prašmi var kopēt augu un ziedu graciozās formas un to maigās nokrāsas, bet kāds pieskāriens spēj piešķirt dzīvību kaut vai vienam ziedam vai zāles stiebrīnam? Katrs vismazākais ziediņš ceļmalā saņem dzīvību no tā pašā Spēka, kas radījis zvaigžņu pasauli. Cauri visai radībai plūst viena un tā pati dzīvības strāva, kas nāk no lielā Dieva. Viņš ģērbj lauka ziedus krāšņāk, nekā jebkad tērpušies pasaules valdnieki. "Ja tad Dievs zāli laukā, kas šodien stāv un rītu tiek iemesta krāsni, tā ģērbj, vai tad ne daudz vairāk jūs, jūs, mazticīgie?"

Viņš, kas radījis ziedus un dāvājis putniem balsis, saka: "Mācieties no puķēm laukā! Skatieties uz putniem!" Dabas skaistumā mēs varam mācīties daudz vairāk par dievišķo gudrību, kā par to zina zinātnieki. Uz liliju ziedlapiņām Dievs ir uzrakstījis tev vēsti. Tā rakstīta valodā, kuru saprot vienīgi sirds, kas aizmirsusi neticības mācības, patmīlību un kuru nenospiež rūpes. Kāpēc gan Viņš savā pāri plūstošajā Tēva mīlestībā devis mums dziedātājputnus un skaistus ziedus, lai izdailotu mūsu dzīves ceļu un darītu to pievilcīgāku? Viss, kas nepieciešams mūsu dzīvei, varēja būt arī bez ziediem un putniem, bet Kungs uzskatīja, ka ir par maz dot tikai to, kas vajadzīgs eksistencei. Viņš piepildīja zemi, gaisu un debesis ar skaistumu, lai izteiktu savas mīlestības pilnās domas par mums. Tomēr radītais skaistums ir tikai Viņa godības atmirdzuma ēna. [97] Ja Viņš tik bagāti greznojis dabu, lai mūs iepriecinātu un darītu laimīgus, vai gan mums vēl varētu būt šaubas, ka Viņš mūs neapgādās ar nepieciešamo!

"Mācieties no puķēm laukā!" Katrs ziediņš, kas atver pumpuru saules gaismai, pakļaujas tam pašam lielajam likumam, kas vada debesu spīdekļus, un cik vienkārša, skaista un piemīlīga ir viņa dzīve. Norādot uz ziediem, Kungs vērs mūsu uzmanību uz Kristum līdzīga rakstura skaistumu. Viņš, kurš tērpis puķes tādā skaistumā, vēl daudz vairāk vēlas, lai dvēsele būtu tērpta Kristus rakstura skaistumā.

"Mācieties no puķēm laukā", - saka Jēzus, - "kā tās aug"; kā tās izaug no aukstās zemes, no purva dūņām un klusi izvērs savu skaistumu un aromātu. Kurš gan varētu iedomāties, ka rupjajā, brūnajā puķes sīpolā slēpjas skaistums? Bet kad tajā apslēptā Dieva dzīvība lietus un saules staru ietekmē atsaucas Viņa aicinājumam, tad ļaudis apbrīno tās burvīgo skaistumu. Tieši tādā veidā Dieva dzīvība parādās katrā dvēselē, kas paļaujas uz Viņa žēlastības iedarbību, kura nāk bez maksas kā lietus un saules gaisma, nesot visiem svētību. Dieva Vārds veido ziedus, un šis pats vārds arī tevī veido Viņa Gara skaistumu.

Dieva likums ir mīlestības likums. Viņš apņēma mūs ar visu skaisto, lai mācītu, ka novietojis mūs uz šīs zemes ne tikai tāpēc, lai mēs to priekš sevis uzraktu, apstādītu un izbūvētu, lai strādātu un trauktos, bet lai ar Kristus mīlestību darītu dzīvi gaišu, priecīgu un skaistu kā ziedus, kas ar mīlestības kalpošanu iepriecina citus.

Tēvi un mātes, ļaujiet bērniem mācīties no ziediem! Vediet viņus dārzā, laukā un mežā un māciet tiem dabā lasīt Dieva mīlestības vēsti! [98] Saistiet viņu domas pie Radītāja ar putnu, koku un ziedu palīdzību! Māciet saviem bērniem visā skaistajā un piemīlīgajā saskatīt Dieva mīlestības izpausmi pret viņiem! Izteiciet viņiem savu reliģiju, parādot, kas tajā patīkams, un lai žēlastības likums vienmēr atrodas uz jūsu lūpām!

Māciet saviem bērniem, ka, pateicoties Dieva lielajai mīlestībai, arī viņu raksturs var tikt pārveidots un saskaņots ar dievišķo dabu. Māciet viņiem, ka Kungs vēlas, lai viņi būtu tērpti tādā pašā skaidrībā un daiļumā kā ziedi. Plūcot ziedus, stāstiet viņiem, ka to Radītājs ir skaistāks par visskaistākajiem ziediem. Sādas pamācības atvērs bērnu maigās sirdis Dievam. Tas, kurš ir ārkārtīgi pievilcīgs, kļūs

par viņu ikdienas sarunu biedru, par uzticamu Draugu un pārveidos viņu dzīvi savas skaidrības līdzībā.

„Dzenieties papriekšu pēc Dieva valstības” (Mat. 6:33)

Ļaudis, kas klausījās Pestītāja vārdos, vēl arvien karsti cerēja dzirdēt vēsti par pasaules valsts nodibināšanu. Tai laikā, kad Jēzus tiem atklāja debesu bagātības, viņu domās radās godkārigs jautājums: "Cik daudz mums palīdzēs savienība ar Viņu, lai atjaunotu laicīgo valsti?" Jēzus parādīja tiem, ka, galvenās rūpes pievēršot pasaules priekšmetiem, viņi kļūst līdzīgi apkārtējām pagānu tautām, kas dzīvo bez ticības Dievam, kurš mīlestības pārplīnībā rūpējas par visu radību. [99]

"Visu to meklē pasaules tautas", - saka Kristus, - "jūsu debesu Tēvs zina, ka jums visa tā vajaga. Dzenieties papriekšu pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas." (Lūk. 12:30; Mat. 6:33). Es esmu nācis, lai jums vēstītu par mīlestības, taisnības un miera valsti. Atveriet savas sirdis, lai uzņemtu šo valstību, un centieties tai kalpot! Lai gan pēc savas dabas tā ir garīga valsts, jums tomēr nav jābaidās, ka miesīgās vajadzības būs atstātas bez ievērības. Kad jūs sāksiet kalpot Kungam, Viņš, kam pieder visa vara debesīs un virs zemes, piepildīs visas jūsu vajadzības.

Jēzus neatbrīvoja mūs no piepūles nepieciešamības, bet Viņš māca mūs raudzīties uz Viņu kā uz pirmo un pēdējo, un visaugstāko visās lietās. Mēs nedrīkstam sākt tādu darbu, sekot tādām mērķim vai meklēt kādu laika kavēkli, kas traucētu Dieva taisnībai attīstīties mūsu raksturā un dzīvē. Visu, ko darām, mums jādara kā tam Kungam.

Dzīvojot šie virs zemes, Jēzus apgaismoja dzīvi visos tās sīkumos, vienmēr atklādams ļaudīm sava Debesu Tēva prātu. Sekojot Viņa piemēram, mēs varam būt pārliecināti, ka pēc Viņa apsolījuma viss dzīvē vajadzīgais tiks "piemests". Nabadzība vai bagātība, slimība vai veselība, vientiesība vai gudrība — par visiem apstākļiem Viņš rūpējas savā žēlastības apsolījumā.

Mūžīgā Dieva rokas apņēma katru dvēseli, kas vērsas pie Viņa pēc palīdzības, lai arī cik nespējīga tā būtu. [100] Vērtīgākās kalnu bagātības aizies bojā, bet dvēsele, kas dzīvo Dievam, paliks ar Viņu. "Pasaule iznīkst un viņas kāriņa, bet, kas dara Dieva prātu, paliek mūžīgi." (1. Jāņa 2:17). Dieva pilsēta atvērs vārtus, lai uzņemtu tos, kas jau šeit ciešanu un atsacīšanās pasaulē iemācījās meklēt Dieva vadību un gudrību, mierinājumu un cerību. Eņģeļi sagaida tos ar uzvaras dziesmām un viņiem būs pieejami dzīvības koka augļi. ""Lai arī kalni atkāptos un pakalni sakustētos, bet Mana žēlastība neatkāpsies no tevis un Mana miera derība nešķobīsies," — saka tas Kungs, tavš Apzēlnieks" (Jes. 54:10).

6:34) Tāpēc nezūdieties nākošā rīta dēļ (..), ikvienai dienai pietiek savu pašas bēdu” (Mat.

Ja tu sevi esi nodevis Dievam un Viņa darbam, tad tev nav jā rūpējas par rītdienu. Tas, kam tu kalpo, beigas zina jau iesākumā. Rītdienas notikumi, kas aplēpti tavam skatienam, Viņam, Visvarenajam, ir zināmi.

Ja mēs ar saviem spēkiem darām mums uzticēto darbu un cerības liekam uz savu gudrību, tad mēs uzņemamies nastu, ko Dievs mums nav uzticējis, un cenšamies to nest bez Viņa palīdzības. Mēs uzņemamies Dievam līdzīgu atbildību un tādā veidā nostājamies Viņa vietā. [101] Lai gan mūs var piemeklēt dažādas rūpes, nelaimes un briesmas — tās nekad neizpaliks, — tad tomēr, patiesi ticot, ka Kungs mūs mīl un vēl tikai labu, mēs neatradīsimies pastāvīgās rūpēs par nākotni. Ja mēs pilnīgi uzticamies Dievam, kā bērns uzticas saviem mīļajiem vecākiem, tad izzudīs mūsu rūpes un mokas, jo mūsu griba atradīsies Dieva gribā.

Kristus nav mums sniedzis apsolījumu, ka šodien palīdzēs nest rītdienas nastas. Viņš sacīja: "Tev pietiek ar manu žēlastību." (2. Kor. 12:9). Kā mannu tuksnesī, tā Viņš savu žēlastību ik rītus dod no jauna katras dienas vajadzībām. Līdzīgi tam kā Izraēla ļaudis ceļojuma laikā arī mēs ik rītus varam saņemt debesu maizi ikdienas iztikai. Tikai viena diena — šodienā — pieder mums, un šai dienā mums jādzīvo Dievam. Nešaubīgā kalpošanā šī viena diena mums jānoliek Kristus rokās, visi mērķi un plāni, visas rūpes jāuzliek Viņam, jo Viņš rūpējas par mums. "Jo es zinu, kādas Man domas par jums," — saka tas Kungs, — "miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat." (Jer. 29:11). "Atgriezieties un paliecot mierā, jūs taptu izglābti, mierā un pašāvētibā jūs atrastu spēku." (Jes. 30:15).

Ja tu ik dienas meklēsi Kungu un pievērsīsies Viņam, ja tu pēc savas personīgās izvēles būsi brīvs un priecīgs Dievā, ja tu ar atvieglotu sirdi seko Viņa aicinājumam un uzņem uz sevi Kristus jūgu — paklausības un kalpošanas jūgu, — tad visas vaimanas apklusīs, grūtības attālināsies un sarežģītie jautājumi atrisināsies.

[102] LŪGŠANA

„Tāpēc jums būs tā lūgt” (Mat. 6:9)

Šo lūgšanu Pestītājs izsacīja divas reizes: pirmo reizi ļaužu pūļiem kalna svētrunā un vēlreiz dažus mēnešus vēlāk — tikai mācekļiem. Mācekļi uz kādu neilgu laiku bija atstājuši savu Kungu, kad atgriezušies tie atrada viņu ieģrimušu sarunā ar Dievu. Viņš, šķiet, neievēroja mācekļu atgriešanos un turpināja skaļi lūgt. Glābēja seja bija gaismas apmirdzēta. Likās, ka Viņš atradās Neredzamā klātbūtnē, un Viņa vārdos bija dzīvinošs spēks, raksturīgs Personai, kas sarunājas ar Dievu.

Klausoties to, mācekļi bija dziļi aizkustināti. Tie bija ievērojuši, cik bieži Viņš pavadīja vienatnē garas stundas, sarunājoties ar savu Tēvu. Cauras dienas Viņš pavadīja, kalpojot ļaužu pūļiem, kuri spiedās pie Viņa, un atmaskojot rabīnu nodevīgo sofistiku, un šis nemitīgais darbs Jēzu bieži tik ļoti nogurdināja, ka Viņa māte un brāļi, pat mācekļi bija baidījušies, ka tas Viņu nenovestu kapā pirms laika. Tie ievēroja, ka pēc darba pārpilnas dienas, atgriežoties no vairāku stundu lūgšanas, Viņa sejā dusēja miers, likās, ka Viņa klātbūtni piepilda tāda kā atsvaidzinātības sajūta. Pateicoties šīm kopā ar Dievu pavadītajām stundām, Viņš varēja ik rītus no jauna stāties ļaužu priekšā un nest tiem brīnišķo debesu Gaismu. [103] Mācekļi jau sen bija ievērojuši saķarību starp šīm lūgšanas stundām un Viņa vārdu un darbu spēku. Tagad, klausoties Viņa sirsnīgo lūgšanu, mācekļu sirdis pildījās ar godbijību un pazemību. Kad Pestītājs beidza lūgšanu, mācekļi, pārliecināti par savu nespēku un vajadzībām, izsaucās: "Kungs ,māci mums Dievu lūgt" (Lūkas 11:1).

Jēzus nedeva tiem jaunu lūgšanas formu. Viņš atkārtoja tikai to, ko jau agrāk bija sacījis, it kā sakot, jums jāsaprot tikai tas, ko Es jums esmu sacījis. Tam ir dziļāka nozīme, nekā jūs domājat.

Tomēr Pestītājs neierobežo mūs tikai ar šiem lūgšanu vārdiem. Vienots ar cilvēci, Viņš atklāj savas personīgās lūgšanas ideālu tik vienkāršiem vārdiem, ka tos var saprast mazs bērns, un tomēr tik daudznozīmīgiem, ka dižākie prāti nespēj pilnībā aptvert to svarīgumu. Mēs tiekam mācīti nākt pie Dieva, lai pienestu pateicību, lai atklātu Viņam mūsu vajadzības, lai nožēlotu grēkus, un, balstoties uz Viņa apsolījumiem, lūgtu Viņa žēlastību.

„Kad lūdziet Dievu, tad sakiet: Tēvs!” (Lūkas 11:2)

Jēzus māca mums Viņa tēvu saukt par mūsu Tēvu. Viņš nekaunas mūs saukt par brāļiem. Pestītāja sirds tik ļoti ilgojas mūs apsteikt kā dievišķās ģimenes locekļus, ka jau pirmajos vārdos, ar kuriem mums jātuvojas Dievam, Viņš ieliek mūsu dievišķās radniecības garantiju — "Mūsu Tēvs".

[104] Šeit pasludināta brīnišķīgā iedrošinājuma un mierinājuma pilnā patiesība, ka Dievs mūs mīl tāpat kā savu Dēlu. To Jēzus arī teica pēdējā lūgšanā par saviem mācekļiem: "(..) un viņus esi mīlējis tāpat, kā Tu Mani esi mīlējis." (Jāņa 17:23).

Šo pasauli, kurai arvien vēl sātans uzstāda savas prasības un pār kuru viņš valda ar briesmīgu tirāniju, Dieva Dēls ietvēra savā vislielākajā mīlestības darbā un savienoja atkal ar Jehovas troni. Kad šī uzvara bija sasniegta, ķerubi, seravi un nekritušo eņģeļu pulki dziedāja slavu Dievam un Jēram. Viņi priecājās, ka kritušajai cilvēcei atvērts pestīšanas ceļš un zeme tiks atbrīvota no grēka lāsta. Cik gan lielam vajadzētu būt to priekam, kam šī apbrīnojamā mīlestība tiek veltīta!

Kā mēs vēl varam būt nedroši un šaubīties, un justies kā bāreņi? Jēzus pieņēma cilvēcīgo dabu likuma pārkāpēju dēļ, lai mēs kļūtu mūžīgā miera un drošības dalībnieki. Mums ir Aizstāvis debesis. Tas, kurš Viņu pieņem par savu personīgo Pestītāju, nepaliks bārenis, lai viens nestu savu grēka nastas smagumu. "Ja nu esam bērni, tad arī mantinieki." (Rom. 8:17). "Mīļie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsīm. Mēs zinām, ka, kad tas atklāsies, mēs būsīm Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsīm Viņu, kāds Viņš ir." (1. Jāņa 3:2). "Ja nu esam bērni, tad arī mantinieki, — Dieva mantinieki un Kristus līdzmantinieki; jo tiešām, ja līdz ar Viņu ciešam, mēs līdz ar Viņu tiksīm arī apskaidroti." (Rom. 8:17).

Pirmais solis, tuvojoties Dievam, ir atzīt un ticēt mīlestībai, kāda Dievam ir uz mums, jo dievišķā mīlestība mūs aicina nākt pie Viņa (1. Jāņa 4:16). [105]

Dieva mīlestības atzišana liek mums atteikties no egoisma, jo, saucot Dievu par mūsu Tēvu, mēs atzīstam visus viņa bērnus par saviem brāļiem. Mēs esam lielās cilvēku dzimtas daļa, vienas ģimenes locekļi. Savās lūgšanās mums tāpat kā sevi jāietver arī mūsu kaimiņi. Nevienš nevar patiesi lūgt, lūdzot svētības vienīgi sev.

Mūžīgais Dievs, saka Jēzus, dod mums priekštiesību Viņam tuvoties, nosaucot To par "Tēvu". Padomāsim, ko tas nozīmē. Nekad vēl laicīgie vecāki nav tik nopietni lūguši par savu noklīdušo bērnu, kā mūsu Pestītājs lūdz par grēciniekiem. Nekad vēl neviens nav sekojis neatgriezīgajam ar līdzīgu maigumu, līdzcietību un mīlestības pilnu uzmanību. Kungs ar savu klātbūtni ir katrā mājā, dzird katru runāto vārdu, uzklausa katru lūgšanu, mierina un sniedz palīdzību katrai dvēselei, vēro ģimenes locekļu attiecības pret tēvu, māti, māsu, brāli, draugu un kaimiņu. Viņš rūpējas par mūsu vajadzībām, Viņa žēlastība plūst mūsu vajadzību apmierināšanai.

Nosaucot Dievu par Tēvu, mēs atzīstam sevi par Viņa bērniem, kas ļauj Viņa gudrajai vadībai un ir paklausīgi visās lietās, zinot, ka Viņa mīlestība ir nemainīga. Mēs Viņa plānus pieņemsim kā mūsu, Viņa gods, Viņa raksturs, Viņa ģimene, Viņa darbs būs saistīts ar mūsu kā Dieva bērnu galvenajām interesēm, un tas mūs iepriecinās. Mēs atzīsim un cienīsim savu radniecību ar Dievu un ar katru Viņa ģimenes locekli. [106] Lai arī cik niecīgs tas izliktos, mēs ar prieku darīsim visu, kas kalpo Viņa godam un tuvākā labklājībai.

"Mūsu Tēvs debesīs." Tas, uz kuru Kristus mūs aicina lūkoties kā uz Tēvu, "ir debesīs, ko Viņš grib, to visu Viņš dara" (Ps. 115:3). Zem Viņa apsega mēs varam būt droši, sakot: "Izbaiļu brīžos es paļaujos uz Tevi!" (Ps. 56:4).

„Svētīts, lai top Tavs vārds” (Mat. 6:9)

Dieva vārda svētīšana prasa no mums, lai mēs šo vārdu, kas attiecas uz Visaugstāko Būtni, izrunātu ar pienācīgu bijību. "Svēts un bijājams ir Viņa vārds." (Ps. 111:8). Mēs nekad un nekādā gadījumā nedrīkstam vieglprātīgi lietot vārdus, ar kuriem uzrunājam Dievu. Lūgšanā mēs ieejam Visaugstākā pieņemamajā istabā, tāpēc mums jānāk Viņa priekšā ar cieņu un godbijību. Viņa klātbūtnē eņģeļi aizklāj savas sejas, ķerubi un mirdzošie seravi tuvojas Dieva tronim svinīgā godbijībā. Cik gan vēl lielākā bijībā mums, vājam un grēcīgām būtnēm, jānāk Viņa priekšā!

Svētīt Kunga vārdu nozīmē vēl daudz vairāk. Mēs varam ar savu izturēšanos līdzīgi jūdiem Kristus dienās parādīt vislielāko godbijību Dieva priekšā, un tomēr darīt Viņa vārdam negodu. Tā Kunga vārds ir "tas Kungs, Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus" (2. Mozus 34:5-7). Par Kristus draudzi sacīts: "Vārds, kurā to nosauks, būs: Tas Kungs mūsu taisnība." (Jer. 33:16). [107] So vārdu saņem katrs Kristus sekotājs. Tas ir Dieva bērnu mantojums! Visu ģimeni sauc Tēva vārdā. Praviētis Jeremija, lūdzot Izraēla lielā posta un sodību laikā, saka: "(..) mēs esam nosaukti pēc Tava vārda. Neatstāj mūs!" (Jer. 14:9).

Viņa Vārdu svētī debesu eņģeļi un nekritušo pasaulu iedzīvotāji. Ja tu saki: "Svētīts lai top Tavs vārds", tad tu lūdz, lai tas tiktu svētīts šinī pasaulē un tavā sirdī. Kungs, atzinis tevi par savu bērnu visu eņģeļu un cilvēku priekšā, lūdz, lai tu nedarītu negodu labajam vārdam, "kas par jums saukts" (Jēk. 2:7). Kungs sūta tevi pasaulē kā savu pārstāvi, tādēļ katrā dzīves rīcībā tev jāatklāj dievišķīgā nosaukuma svētums. Šī lūgšana prasa no tevis Pestītāja rakstura iegūšanu. Tu nevari svētīt Viņa vārdu, nevari to atklāt pasaulei, neatklājot savā personīgajā dzīvē un raksturā Dieva dzīvi un raksturu, tas iespējams vienīgi, pieņemot Kristus žēlastību un raksturu.

„Lai nāk Tava valstība” (Mat. 6:10)

Dievs ir mūsu Tēvs, kurš mīl un rūpējas par mums kā par saviem bērniem. Viņš ir arī Universa Kēniņš. Viņa valstības interesēm ir jābūt arī mūsu interesēm, tāpēc mums visur jādarbojas Viņa valstības sekmēšanai.

Kristus mācekļi gaidīja Viņa godības valsts tuvošanos, bet, dodams tiem šo lūgšanu, Jēzus mācīja, ka tas nenotiks tagad, Viņam atrodoties uz šīs zemes. [108] Viņiem vajadzēja lūgt par tās tuvošanos kā par nākotnes notikumu. Šī lūgšana mācekļiem bija arī apsolījums. Tas, ka Jēzus lika viņiem lūgt par to, pierādīja, ka, lai gan savas dzīves laikā mācekļi nepieredzēs šīs valstības nākšanu, tā tomēr nāks Dieva noliktā laikā.

Dieva žēlastības valsts jau tagad tiek uzcelta širdīm, kas bijušas grēka un sacelšanās pilnas, dienu no dienas padodoties Viņa mīlestības varai. Taču Viņa godības valsts visā pilnībā uz šīs zemes tiks uzcelta, Kristus otrreiz atnākot uz šīs zemes. "Tad nodos ķēniņa valstību, varu un virskundzību pār visām valstīm apakš debesīm Visuaugstā svēto tautai" (Dan. 7:27). Viņi iemantos valstību, "kas tiem sataisīta no pasaules iesākuma, un Kristus pats valdīs" (Mat. 25:34).

Debesu vārti atkal atvērsies, un mūsu Pestītājs, desmit tūkstoš reiz desmit tūkstošu un daudzu tūkstošu svēto apņēmts, nāks kā" kungu Kungs un ķēniņu Ķēniņš. Jehova Immanuēls "būs ķēniņš pār visu zemes virsu. Tai dienā tas Kungs vienīgais Dievs, un Viņa vārds arī būs — Vienīgais" (Cak. 14:9). "Dieva mājoklis būs pie cilvēkiem, un Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem" (Atkl. 21:3).

Jēzus atgādina, ka pirms Viņa atnākšanas "šīs valstības Evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām" (Mat. 24:14). [109] Viņa valstība nenāks, pirms prieka vēsts par Dieva žēlastību nebūs atskanējusi visās zemes malās. Tāpēc, svētojoties Dievam un pievedot dvēseles Kristum, mēs paātrinām Viņa valstības atnākšanu. Tikai tie, kas pilnīgi nododas kalpošanai Viņam ar liecību: "Redzi, es esmu še, sūti mani atvērt viņu acis, lai tie atgriezās no tumsas gaismā, no sātana varas pie Dieva, un (...) dabū grēku piedošanu un mantojumu svēto pulkā." (Jes. 6:8; Ap. d. 26:18). Tikai tie sirsnīgi lūgs: "Lai nāk Tava valstība."

„Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes” (Mat. 6:10)

Dieva prāts ir izteikts Viņa svētajos likumos, bet šo likumu pamati ir debesu pamati. Pati augstākā atzišanas pakāpe, kādu sasniedz eņģeļi, ir Dieva prāta atzišana, un augstākā kalpošana ir Dieva prāta izpildīšana.

Tomēr debesīs neviena kalpošana netiek piespiesta ar likumu. Kad sātans sacēlās pret Jehovas likumiem, eņģeļiem pati doma par likumu izlikās jauna; viņi par to nekad nebija domājuši. Tie kalpoja ne kā kalpi, bet kā dēli. Starp viņiem un Radītāju valdīja pilnīga vienprātība un saskaņa. Paklausība viņus neapgrūtināja. Mīlestībā uz Dievu viņi katru kalpošanu izpildīja ar prieku. Tā arī katrā dvēselē, kurā mājā Kristus godības cerība, atbalsojas Viņa vārdi: "Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, mans Dievs, un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi manā sirdī" (Ps. 40:8).

[110] Lūgšanā — "Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes" — mēs lūdzam, lai uz šīs zemes beigtos netaisnības kundzība, lai grēku iznīcinātu uz visiem laikiem un tiktu uzcelta taisnības valstība. Tad virs zemes tāpat kā debesīs piepildīsies pirmatnējā pilnība un godība (2. Tes. 1:11).

„Mūsu dienīško maizi dodi mums šodien” (Mat. 6:11)

Kristus lūgšanas pirmā daļa attiecas uz Dieva vārdu, valstību un prātu — lai vārds top svētīts, lai tuvojās Dieva valsts un lai tiek piepildīts Viņa prāts. Kad Dieva darbs mūsu interesēs ieņem pirmo un galveno vietu, tad droši varam lūgt par savu personīgo vajadzību apmierināšanu. Atsakoties no sava personīgā "es" un pilnīgi nododoties Kristum, mēs kļūstam dievišķās ģimenes locekļi, un tāpēc viss, kas atrodas Tēva namā, pieder arī mums. Visas Kunga bagātības kā šinī, tā nākamajā pasaulē ir arī mūsu īpašums. Eņģeļu kalpošana, Dieva Gara dāvanas — tas viss ir arī priekš mums un mūsu. Pasaule ar visām savām bagātībām pieder arī mums, cik daudz tas kalpo mūsu labklājībai, audzinot mūs debesīm, pat ienaidnieku naidis mums izrādīsies par svētību. Ja "jūs piederat Kristum", tad "viss ir jūsu" (1. Kor. 3:23,21).

Tomēr mēs esam kā bērni, kas vēl nav kļuvuši par sava mantojuma pārvaldniekiem. Kungs vēl nevar uzticēt mūsu bagāto mantojumu, lai sātans ar savu viltību mūs neapmānītu un neatņemtu to kā paradīzē Ievai un Adamam. [111] Tādēļ Kristus to glabā priekš mums drošībā, kur laupītājs nevar tikt klāt. Līdzīgi bērniem mēs ik dienas saņemsim tik daudz, cik mums nepieciešams tās dienas vajadzībām. Mums ik dienas jālūdz: "Mūsu dienīško maizi dodi mums šodien." Nekādā gadījumā nezaudē drosmi, ja šodien nesaņemsi tik daudz, lai pietiktu rītdienai. Mums ir Viņa apsolījuma garantija: "Paliec savā zemē un tu būsi paēdināts." (Ps. 37:3, angļu tulk). Dāvids sacīja: "Es biju jauns un kļuvu vecs, bet nekad es neredzēju taisno atstātu, nedz arī viņa bērnus lūdzam maizi." (Ps. 37:25). Kungs, kas sūtīja kraukli, lai pabarotu Eliju pie Kritas upes, neatstās nevienu Viņam svētījušos dvēseli. Par dievbijīgo sacīts: "Tam būs sava maize, ūdens tam netrūks." (Jes. 33:16). "Tie neiekļūs kaunā jaunā dienā, un bada laikā tie būs paēduši." (Ps. 37:19). "Viņš jau sava paša Dēlu nav saudzējis, bet to par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad Viņš līdz ar to mums nedāvinās visas lietas?" (Rom. 8:32). Viņš, kas atvieglināja savas mātes rūpes un nastas un palīdzēja viņas mazajā Nācaretes saimniecībā, jūt līdzīgi katrai mātei, kas ar grūtībām iegūst iztiku saviem bērniem. Viņš, kurš

iežēlojās par lielo ļaužu pulku, redzot, ka tie bija novārdzināti un atstāti, arī šodien jūt līdzī cietējiem. Viņa svētojošā roka sniedzas tiem pretī, un mācekļiem dotajā lūgšanā Jēzus pamāca neizmirst trūcīgo vajadzības.

Lūdzot: "Mūsu dienišķo maizi dodī mums šodien", mēs lūdzam gan par sevi, gan par citiem. Mēs atzīstam, ka viss, ko Dievs sniedz, nav domāts tikai un vienīgi mums. [112] Kungs uztic mums bagātību, lai mēs varētu pabarot izsalkušos. Savā laipnībā Viņš to sagatavojis trūcīgajiem (Ps. 68:10). Viņš saka: "Kad tu taisī azaidu vai vakariņas, tad neaicini savus draugus, savus brāļus, savus radus vai bagātus kaimiņus (...). Bet kad pie tevis ir viesības, tad aicini nabagus, kropļus, tizlus, akluš; un tu būsi svētīgs, jo viņiem nav ar ko atmaksāt; jo tev būs atmaksa, kad taisnie celsies augšām." (Lūkas 14:12-14).

"Dievs var jums bagātīgi dot visādu žēlastību, ka jums arvienu ir pilnīga iztikšana un vēl pietiekoši paliek pāri labiem darbiem." "Kas sīksti sēj, tas arī sīksti pļaus; un kas sēj uz svētību, tas arī pļaus uz svētību." (2. Kor. 9:8,6).

Lūgšana par dienišķo maizi neattiecas tikai uz uzturu organisma spēku uzturēšanai, bet ietver arī lūgumu pēc garīgās maizes, kas nepieciešama dvēseles mūžīgai dzīvei. Jēzus mūs aicina: "Uzņemiet sevi nevis iznikstošu barību, bet barību, kas paliek mūžīgai dzīvei." Viņš saka: "Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm. Kas ēdīs no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi." (Jāņa 6:51). Mūsu Pestītājs ir Dzīvības maize un, sajūtot Viņa mīlestību, domājot par to sevi, mēs ēdam no debesīm nākušo Maizi.

Mēs pieņemam Kristu caur Vārdu, un, pateicoties mums dotajam Svētajam Garam, Viņa Vārds atklājas mūsu saprašanai un tajā apslēptās patiesības kļūst tuvas sirdij. Lasot Viņa Vārdu katru dienu, jālūdz, lai Dievs sūta Svēto Garu atklāt mums patiesību, kas stiprinātu mūsu dvēseles ikdienas vajadzībās. [113]

Mūsu labā Kungs māca ik dienas lūgt pēc miesīgā un garīgā uztura. Viņš vēlas, lai mēs saprastu savu atkarību no Viņa, tāpēc Dievs ļoti vēlas, lai mēs ar Viņu sarunātos. Pateicoties šiem sakariem ar Kristu gan lūgšanās, gan Viņa Vārda dārgo patiesību izpētē, mēs kā izsalkušas dvēseles tiekam paēdināti un kā izslāpuši veldzējamies pie Dzīvības Avota.

"Un piedodj mums mūsu grēkus, jo arī mēs piedodam katram, kas mums ir parādā" (Lūkas 11:4)

Jēzus māca, ka mēs varam saņemt piedošanu no Dieva tikai tad, ja piedodam citiem. Tā ir Dieva mīlestība, kas mūs velk pie Viņa, un šai mīlestībai, skarot mūsu sirdis, jāmodina tajās mīlestība uz mūsu tuvāko.

Beidzis lūgšanu, Jēzus vēl piebilst: "Jo, kad jūs cilvēkiem viņu noziegumus piedosiet, tad jums jūsu debesu Tēvs arīrdzan piedos. Bet ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad jūsu debesu Tēvs jums jūsu noziegumus arīrdzan nepiedos." (Mat. 6:14,15).

Cilvēks, kas atsakās piedot savam tuvākam, pats sev noslēdz Dieva žēlsirdības Avotu. Mēs nedrīkstam domāt, ka mums tiesības aizturēt piedošanu tiem, kas mūs apvainojuši, tāpēc ka viņi nav mums atvainojušies. Viņiem gan pienācās pazemot savas sirdis nožēlojot un atzīstoties, bet mums jāizturas pret tiem, kas mūs apvainojuši, ar patiesu žēlsirdību, vienalga, vai tie atzinušies savā pārkāpumā vai ne. [114] Lai arī cik dziļi viņi mūs ir ievainojuši, mēs nedrīkstam nodoties skumjām un just sev līdzī, bet, tā kā mēs ceram saņemt piedošanu no Dieva par saviem grēkiem, mums jāpiedod visiem, kas mums darījuši ļaunu.

Tomēr piedošanai ir daudz lielāka nozīme, nekā daudzi domā. Kad Kungs mūs pārlicēina par savu bagātīgo žēlastību, tad, tā kā šis apsolījums daudz augstāks par mūsu saprašanu, Viņš vēl piebilst: "Jo Manas domas nav jūsu domas un jūsu ceļi nav Mani ceļi, — saka tas Kungs. Par cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām." (Jes. 55:8,9). Dieva piedošana nav tiesas akts, ar kuru Kungs atbrīvo mūs no tiesas sprieduma. Viņš ne tikai piedod mums grēkus, bet arī atbrīvo no tiem. Tikai pestījošā mīlestība pārveido sirdi. Dāvids to patiesi izjuta, kad lūdz: "Radi manī, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu!" (Ps. 51:12). Tālāk viņš saka: "Cik tālu ir rīti no vakariem, tik tālu Viņš atliek mūsu pārkāpumus nost no mums." (Ps. 103:12).

Dievs Kristū nodeva sevi par mūsu grēkiem. Viņš cieta nežēlīgo krusta nāvi, uzņēmās mūsu vainas, cieta, taisns būdams, par netaisniem, lai atklātu savu mīlestību un tuvinātu mūs sev. Viņš saka: "Bet esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi; piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedēvis." (Efez.

4:32). [115] Lai Kristus ar savu dievišķo dzīvību mājo jūsos, lai caur jums pasaulei atklājas debesīs dzimusi mīlestība, kura iedvesīs cerību bezcerībā esošajiem un nesīs debesu mieru grēka pārņemtajās sirdīs. Kad nākam pie Dieva, tad, saņemot Viņa žēlastību, mēs nodosim sevi Viņam, lai atklātu šo labvēlību citiem.

Pats galvenais, kas mums nepieciešams, lai varētu saņemt un līdzdalīt citiem Dieva piedodošo mīlestību, ir zināt un ticēt tai mīlestībai, kāda Viņam ir pret mums. (1. Jāņa 4:16). Sātans lieto dažādas viltības, lai mēs neatzītu šo mīlestību. Viņš grib, lai domājam, ka mūsu kļūdas un pārkāpumi ir tik briesmīgi, ka Kungs vairs neuzklausīs mūsu lūgšanas, nesvētīs un neglābs mūs. Sevī mēs redzam tikai vājības, nav nekā, kas dotu mums cerības uz Dieva žēlastību, un sātans čukst mums ausī, ka visas mūsu pūles veltīgas, ka mēs nevaram izlabot rakstura kļūdas. Kad mēs mēģināsim tuvoties Dievam, ienaidnieks čukstēs: "Tev nav vērts lūgt. Vai tad tu nedarīji to ļaunumu? Vai tu negrēkoji pret Dievu un nepretojies savai sirdsapziņai?" Bet mēs varam ienaidniekam sacīt, ka Dieva Dēla "Jēzus Kristus asinis šķīsta mūs no visiem grēkiem" (1. Jāņa 1:7). Tieši tad, kad sajūtam, ka esam grēkojuši un nespējam lūgt, — tieši šis brīdis ir vispiemērotākais lūgšanai! Mēs varam sajust kaunu un būt dziļi satriekti, tomēr mums jālūdz un jātic. "Tas ir patiesi un pilnā mērā atzīstams vārds, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus. Es esmu pirmais viņu starpā." (I. Tim. 1:15). Piedošana un salīdzināšanās ar Dievu nav apbalvojums par mūsu darbiem, nav grēcīgās cilvēces nopelns, [116] bet Kristus neaptraipītās taisnības dāvana.

Mums nevajadzētu mēģināt mīkstināt vainu, meklējot attaisnojumus grēkam. Mums jāpieņem Dieva vērtējums grēkam, kas patiešām ir smags. Vienīgi Golgāta spēj atklāt mums grēka briesmīgo raksturu. Ja mums būtu jānes viss grēka smagums, tad tas mūs nopiestu. Bezgrēcīgais nostājās mūsu vietā un uzņēma uz sevi mūsu vainu. "Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības." (1. Jāņa 1:9). Brīnišķīga patiesība! Dievs atzīst likuma taisnīgumu un tai pašā laikā attaisno visus, kas tic Jēzum! "Kur ir tāds Dievs, kā Tu esi, kas piedod grēkus un neatmaksā savas tautas atlikušajiem viņu noziegumus, kas mūžīgi netur dusmas, jo Tev patīk žēlastība?" (Mihā 7:18).

„Nieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļauna” (Mat. 6:13)

Kārdinājums ir vilinājums grēkot, kas nenāk no Dieva, bet sātana un mūsu pašu sirds ļaunuma. "Ļaunām kārdināšanām Dievs nav pieejams, un pats Viņš nevienu nekārdina." (Jēk. 1:13).

Sātans cenšas mūs ievest kārdināšanā, lai visu eņģeļu un ļaužu priekšā atklātu mūsu rakstura ļaunumu un, pateicoties tam, apgalvotu, ka mēs piederam viņam. [117] Cakarijas simboliskajā pravietojumā sātans stāv Kunga eņģelim pie labās rokas un apvaino augsto priesteri Jozuu, kas ģērbts netīrās drēbēs, pretodamies tam, ko eņģelis nodomājis darīt ar viņu. Tas skaidri attēlo sātana attieksmi pret katru dvēseli, ko Kristus velk pie sevis. Ienaidnieks mūs ievēd grēkā, un pēc tam pats apvaino visa Universa priekšā kā Dieva mīlestības necienīgus. Bet "tas Kunga eņģelis sacīja sātanam: "Tas Kungs lai norāj tevi, sātān! Jā, tiešām, lai liek tev klusēt tas Kungs, kas izredzējis Jeruzalemi! Vai šis vīrs nav no uguns izrauta apdegusi pagale?" Un Jozuam viņš teica: "Redzi, Es atņemu tev tavus grēkus un ietērpju tevi svētku drānās!" (Cak. 3:1-4).

Kungs savā lielajā mīlestībā cenšas attīstīt mūsu sirdīs sava Gara dārgās dāvanas. Viņš pieļauj mums sastapties ar šķēršļiem, paciest grūtības un vajāšanas ne tāpēc, lai tās mums būtu par lāstu, bet gan par svētību. Katrs izturēts pārbaudījums, katra drosmīgi pārvarēta grūtība pavairo mūsu piedzīvojumus un palīdz audzināt raksturu. Dvēsele, kas pretojas kārdināšanai ar dievišķu spēku, atklāj debesīm un zemei Kristus žēlastības darbu.

Kaut arī mēs nedrīkstam baidīties no kārdināšanām, lai cik lielas tās būtu, tomēr mums vajadzētu lūgt, lai Dievs mums neļauj nonākt tādā stāvoklī, kādā mēs varētu nokļūt, sekojot savas sirds ļaunajām vēlmēm. Lūdzot Kristus doto lūgšanu, mēs atdodamies Dieva vadībai un lūdzam Viņu vest mūs pa drošu ceļu. Ir pilnīgi neiespējami pienest Dievam šo lūgšanu un tai pašā laikā izšķirtiņš iet pa pašizvēlētu ceļu. [118] Mēs gaidīsim, lai Viņa roka mūs vada; mēs klausīsim Viņa balsij: "Sis ir tas ceļš, staigājiet pa to!" (Jes. 30:21).

Ir bīstami vilcināties un apsvērt sātana piedāvātos priekšlikumus. Grēks katrai dvēselei, kas ar to ielaižas, atnes nelaimi un negodu, turklāt grēkam ir viltīga un apzīlinoša daba, kas vilina mūs ar glaimojošiem ieteikumiem. Ja mēs dodamies sātana teritorijā, tad mums nav nekādas garantijas tikt pasargātiem no viņa varas. Cik vien iespējams, mums vajadzētu aizvērt kārdinātājam katru pieeju pie mūsu dvēselēm.

Lūgšana "Nieved mūs kārdināšanā" ietver sevī arī apsolījumu. Kad mēs nododamies Dievam, tad

mūsu rīcībā ir apsolījums: "Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest." (I. Kor. 10:13).

Vienīgais aizsargs pret ļaunumu ir Kristus, kuru mēs uzņemam sirdī, ticot Viņa taisnībai. Kārdinājumam ir vara pār mums tādēļ, ka sirdīs mājo patmīlība, bet, kad ieraugām Dieva mīlestību, tad patmīlība mums atklājas savā neglītajā, pretīgajā gaismā, un mēs vēlēsimies to attālināt no savas dvēseles. Kā Svētais Gars apskaidroja Kristu, tā arī mūsu sirdis tiks mīkstinātas, kārdināšanas pazaudēs pār mums savu spēku un Kristus žēlastība pārveidos raksturu.

Kristus nekad neatstās nevienu dvēseli, par kuru Viņš nomira. Cilvēks, kārdināšanu pārvarēts, var aiziet projām no Pestītāja, bet Kristus nekad nenovērsīsies no tiem, par kuriem Viņš maksāja izpirkšanas maksu ar savu dzīvību. [119] Ja mūsu garīgais skatiens būtu asāks, mēs ievērotu dvēseles, kuras ir rūpju apkrautas, būdu sagrauztas, dzīvīvē vīlušās un ilgojas nomirt. Mēs ieraudzītu arī eņģeļus, kas steidzas palīgā šim bezdibeņa malā stāvošajām, kārdinātām dvēselēm. Debesu eņģeļi atspiež atpakaļ ļaunā pūļus, kas ielenc šīs dvēseles, un vada viņu kājas uz drošu pamatu. Cīņa starp šīm divām neredzamajām armijām ir tikpat reāla kā sadursme starp armijām šajā pasaulē, un no šīs garīgās cīņas iznākuma atkarīgs mūžīgais liktenis.

Pēterim sacītie vārdi: "sātanam ļoti iegribējies jūs sijāt kā kviešus, bet Es esmu lūdzis par tevi, lai tava ticība nemītētos" (Lūkas 22:31,32) attiecas arī uz mums. Gods Dievam, mēs neesam atstāti vieni. Tas, kurš "tik ļoti pasauli mīlējis, ka Viņš savu vienpiedzimušo Dēlu devis, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību" (Jāņa 3:16), nav nodomājis mūs atstāt vienus cīņā ar Dieva un cilvēku ienaidnieku. Viņš saka: "Redziet, Es jums esmu devis spēku, ka varat staigāt pāri čūskām un skarpījiem, un katram ienaidnieka spēkam, un viss tas jums nekā nekaitēs." (Lūkas 10:19).

Dzīvojiet vienoti ar dzīvo Dievu, un Viņš jūs stipri turēs pie rokas un neatstās. Atzīstiet un ticiet mīlestībai, kāda Dievam ir uz mums, un jūs būsiet neapdraudēti. Šī mīlestība visiem sātanu plāniem un uzbrukumiem ir neieņemams cietoksnis. "Tā Kunga vārds ir stipra pils; taisnais dodas turp un top pasargāts." (Sal. pam. 18:10). [120]

„Jo Tev pieder valstība, spēks un gods mūžīgi” (Mat.6:13)

Pēdējais lūgšanas teikums līdzīgi pirmajam norāda uz Tēvu, kuram ir visa augstākā vara, autoritāte un vārds, kāds vien nosaukts. Pestītājs redzēja mācekļiem priekšā stāvošos gadus, — ne bagātībā un godā mirdzošus, kā viņi bija sapņojuši, bet gan tītus cilvēku naida un sātanu dusmu tumsā. Nacionālo nemieru un nekārtību vidū mācekļi būs briesmu ielenkti, un viņu sirdis bieži nospiedīs bailu smagums. Viņiem būs jāpieredz Jeruzalemes izpostīšana, līdz zemei nolīdzinātais dievnams, kurā dievkalpošana uz visiem laikiem būs pārtraukta, un Izraēls, kurš līdzīgi sadragāta kuģa gabaliem izkaisīts pa visām zemēm. Jēzus teica: "Jūs dzirdēsiet karus un karu daudzīnāšanu. (..) Tauta celsies pret tautu, valsts pret valsti, un būs bada laiki un zemes trīce dažās vietās. Bet tas viss būs tikai lielo bēdu iesākums." (Mat. 24:6-8). Tomēr Kristus sekotāji šādos brīžos nedrīkst baidīties, ka viņu cerības veltīgas vai ka Dievs jau atstājis zemi. Viņam, kura lielie plāni nepārtraukti tuvojas piepildei, pieder spēks un godība.

Lūgšanā, kurā izteiktas ikdienas vajadzības, Kristus mācekļi tika mudināti raudzīties pāri visa ļaunā spēkam un varai uz Kungu, viņu Dievu, kura valstība „valda pār visiem” (Ps. 103:19) un kas ir viņu Tēvs un mūžīgais Draugs.

Jeruzalemes izpostīšana aino pēdējo postu, kas reiz piemeklēs visu pasauli. Pravietojums, kas daļēji piepildījās Jeruzalemes izpostīšanas laikā, tieši attiecas uz pēdējo laiku. [121] Mēs pašlaik atrodamies uz lielu un svinīgu notikumu sliekšņa, — mūsu priekšā krīze, kādu pasaule vēl nav piedzīvojusi. Tomēr Dieva laipnība šodien, kā reiz mācekļiem, liek mūsu sirdīs ieskanēties pārliecībai, ka Dieva valstība valdīs pār visu un visiem. Gaidāmo notikumu kārtība atrodas Radītāja rokās. Debesu Majestāte personīgi vada kā atsevišķo tautu, tā arī savas draudzes lietas. Dievišķais skolotājs saka katram, kas sadarbojas ar Viņu Dieva plāna īstenošanā, tāpat kā Viņš teica Kīram: "Es tevi apbruņoju, jebšu tu Mani nepazīni." (Jes. 45:5).

Pravietis Ecēhiēls atklāsmē redzēja roku zem ķeruba spārniem. Dieva kalpiem no šī piemēra būtu jāsaprot, ka panākumi ir atkarīgi no Dieva spēka darbības. Tie, kurus Kungs lieto kā vēstnešus, nekad nedrīkst domāt, ka Dieva darbs atkarīgs no viņiem. Mirstīgas būtnes nevar nest atbildību par dievišķo dabu. Dievs, kas neguļ un nesnauž, kas vienmēr pilda savus nodomus, pats vada savu darbu. Viņš atvairīs ļauno cilvēku uzbrukumus un radīs sajukumu tā domās, kas vēl ļaunu Viņa tautai. Viņš, ķēniņu ķēniņš un kungu Kungs, atrodas starp ķerubiem un sargā savus bērnus tautu strīdu un

sajukuma laikā. Mūsu Pestītājs, kas valda Universā, novērš katru kārdināšanu, kas pārsniedz mūsu spēkus, un precīzi izmēra katras dvēseles spēkiem atbilstošu pārbaudes uguni. Kad ap mums sabruks pasaules ķēniņu cietokšņi, kad Viņa dusmu bultas caururbs ienaidniekus, tad Dieva tauta būs droša Viņa roku paēnā. [122]

"Jo Tev, ak, Kungs, pieder augstība un vara, godība, slava un varenība; it viss, kas ir debesīs un virs zemes, tas pieder Tev! (..) un bagātība un gods nāk no Tevis, un Tu esi valdītājs pār visu, un Tavā rokā ir spēks un vara, un Tava roka paaugstina un dara stipru." (1. Laiku 29:11,12).

[123] NETIESĀT, BET PAMĀCĪT

„Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti” (Mat.7:1)

Cilvēka cenšanās nopelnīt mūžīgu dzīvi ar personīgiem darbiem neizbēgami noved pie tā, ka aizsardzībai pret grēku tie izveido cilvēku likumu barjeru. Redzot, ka viņi nespēj izpildīt bauslību, tie ierobežos sevi ar pašu noteikumiem un priekšrakstiem, kas spiež paklausīt. Tas viss novērš domas no Dieva uz paša "es". Dieva mīlestība sirdī izdziest, un līdz ar to iznīkst mīlestība uz līdzcilvēku. Cilvēcīgo iedomu sistēma ar daudzajām prasībām novedīs tās sekotājus pie visu to ļauzu notiesāšanas, kas pārkāpj šos iedibinātos standartus. Egoisma un sīkumainās kritikas atmosfēra noslāpēs cēlās un augstsirdīgās jūtas un novedīs cilvēku patmīlīgā tiesāšanā un sīkumainā izsekošanā.

Farizeji piederēja tieši šai šķirai. Pēc reliģiskās kalpošanas viņi nejutās ne pazemīgi savas nespēcības apziņā, ne arī pateicīgi Dievam par tiem piešķirto augsto privilēģiju.

Tie iznāca pildīti ar garīgo augstprātību, un viņu sarunu tēmas bija — es pats, manas jūtas, manas zināšanas, mani ceļi. Viņu personīgais viedoklis kļuva par mērauklu citu tiesāšanai. Tērpti paštaisnības drēbēs, viņi ieņēma soģa vietu, kritizēja un tiesāja citu rīcību un izturēšanos.

[124] Tauta pa lielākai daļai bija pildīta ar tādu pašu garu, iejaucoties citu sirdsapziņas lietās un tiesājot viens otru attiecībās, kuras pastāv starp dvēseli un Dievu. Ņemot vērā šo valdošo garu un paradumu, Kristus sacīja: "Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti." Tas nozīmē, nelieciet sevi citiem par standartu. Nepadariet savus personīgos uzskatus, domas par pienākumiem un personīgos Svēto Rakstu skaidrojumus par kritēriju citiem un netiesājiet savās sirdīs tos, kas nenasniedz jūsu ideālus. Nekritizējiet citus, iedomājoties viņu motīvus un izsakot savu spriedumu par tiem.

"Tātad netiesājiet priekšlaikā, tiekams tas Kungs atnāks; tas arī cels gaismā, kas bija apslēpts tumsībā, un atklās siržu nodomus, un tad ikvienam būs sava uzslava no Dieva" (1. Kor. 4:5).

Mēs nespējam lasīt to, kas sirdī. Tā kā mēs esam grēcīgi, tad nevaram būt par tiesnešiem citiem. Mirstīgs cilvēks var spriest tikai pēc ārējā izskata. Vienīgi Dievs, kurš zina katras darbības slepenos motīvus un ar neapraktāmu maigumu un līdzjūtību nolūkojas uz ikvienu, var izšķirt katras dvēseles lietu. "Tāpēc tu, cilvēka bērns, ikviens, kas spriedi tiesu, ne ar ko nevari aizbildināties, jo, spriezdams tiesu par otru, tu tiesā pats sevi, jo, tiesnesis būdams, tu dari to pašu." (Rom. 2:1). Tie, kas kritizē un notiesā citus, pasludina par vainīgiem paši sevi, jo dara to pašu. Tiesājot citus, viņi paši par sevi izsaka spriedumu, kuru Dievs atzīst par pareizu. Kungs piekrīt viņu spriedumam par sevi. [125]

„Ko tu redzi skabargu sava brāļa acī” (Mat. 7:3)

Pat spriedums: "Tiesnesis būdams, tu dari to pašu" neizsaka to grēka apjomu, kāds ir cilvēkam, kurš uzdrošinās kritizēt un notiesāt savu brāli. Jēzus teica: "Bet ko tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet balķi savā acī neieraugi?"

Jēzus vārdi šeit attēlo cilvēku, kas ātri atrod citu kļūdas. Domādams, ka atradis traipu sava tuvākā dzīvē vai raksturā, viņš ārkārtīgi dedzīgi cenšas to izcelt. Jēzus paziņoja, ka šādā nekristīgā darbībā attīstītā rakstura iezīme salīdzinājumā ar nokritizētā vainu ir kā balķis pret skabargu. Mīlestības un pačietības trūkuma dēļ mēs no mušas iztaisām ziloni. Tie, kas, nododoties Kristum, nav izjutuši nožēlu par grēku, nevar savā dzīvē atklāt Pestītāja mīlestības mierinošo iespaidu. Viņi redz pazemīgo un mīlestības pilno Eviģēlija garu nepareizā gaismā un ievaino dārgās dvēseles, par kurām Kristus mira. Saskaņā ar Jēzus minēto piemēru, cilvēks, kas parāda tieksmi nepārtraukti tiesāt, ir vainīgs lielākā grēkā nekā tas, kuru viņš apsūdz, jo viņš ir darījis ne tikai līdzīgu grēku, bet vēl papildinājis to ar augstprātību un tieksmi tiesāt.

Kristus ir vienīgais patiesais rakstura ideāls, un tas, kas sevi izvirza citiem par piemēru, ieņem Kristus vietu. "Kopš Tēvs visu tiesu ir nodevis Dēlam" (Jāņa 5:22), katrs, kas atļaujas tiesāt cita rīcības iemeslus, piesavinās tiesības, kas dotas vienīgi Dieva Dēlam. [126] Cilvēki, kas vēlas būt tiesneši un kritiķi, nostājas antikrista pusē, "kas saceļas pret visu, kas saucas Dievs vai svētums, un pat ieņem vietu Dieva templī, pats sevi celdams par Dievu" (2. Tes. 2:4).

Grēks, kuram ir vissliktākās sekas, ir farizejiskumam raksturīgais aukstais, nepiedevības un kritizēšanas pilnais gars. Ja reliģiskajā dzīvē nav mīlestības, tad tur nav arī Kristus un Viņa saules mirdzumam līdzīgās klātbūtnes. Nekāda aktīva darbība vai Kristus garam sveša dedzība nevar aizstāt tās trūkumu. Ir iespējams apgūt apbrīnojamās spējas citu kļūdu atrašanās, bet tiem, kas uztur sevi līdzīgu garu, Jēzus saka: "Liekuli, izvelc papriekšu baļķi no savas acs un tad lūko izvilkt skabargu no sava brāļa acs." Cilvēks, kas pats ir vainīgs, pirmais tur aizdomās citu šai pašā grēkā. Notiesājot otru, viņš cenšas slēpt un aizbildināt pats savas sirds ļaunumu. Šādas zināšanas cilvēks ieguva, tikai grēkojot. Tikko mūsu pirmie vecāki bija izdarījuši pirmo pārkāpumu, viņi tūlīt sāka viens otru apvainot, un tieši tā neizbēgami rīkosies cilvēcīgā daba, ja to nekontrolēs Kristus žēlastība.

Kad cilvēki nododas šim apsūdzēšanas garam, viņi neapmierinās tikai ar brālī atrastās kļūdas uzrādīšanu. Ja maigāks aizrādījums viņam neliek darīt to, kas, pēc viņu prāta, būtu jādara, tad šie cilvēki ķeras pie piespiedu līdzekļiem. Cik vien tas ir viņu spēkos, tie spiedīs cilvēku pieņemt viņu uzskatu par to, kas ir pareizi. Tieši tā Kristus dienās darīja jūdi, un tā ir rīkojusies arī baznīca kopš tā laika, kad zaudēja Kristus žēlastību. [127] Kad tā pazaudēja dievišķas mīlestības spēku, tad, lai apstiprinātu savas dogmas un piespiestu tās atzīt, viņa sniedzās pēc valsts stiprās rokas. Šeit apslēpts visu reliģisko likumu noslēpums, kādi vien jebkad ieviesti, un arī visu vajāšanu noslēpums, kādas vien pastāvējušas kopš Ābela līdz pat mūsu laikam.

Kristus nevis dzen, bet velk ļaudis pie sevis. Vienīgais piespiedu līdzeklis, ko Viņš izmanto, ir mīlestība. Ja baznīca meklē pasaulīgas varas atbalstu, tad ir skaidrs, ka tai nav Kristus spēka, nav dievišķās varas — mīlestības varas.

Tomēr kavēklis meklējams katrā atsevišķā draudzes locekļī, tāpēc arī dziedināšanas darbs jāsāk šeit. Jēzus dod padomu tiesātājiem, pirms censties labot citus — izvilkt baļķi no savas acs, atteikties no tiesāšanas gara, atzīt savus grēkus un atstāt tos. Viņš saka: "Tas nav labs koks, kas nes nelāga augļus, nedz tas ir nelāga koks, kas nes labus augļus." (Lūkas 6:43). Dvēselē piekoptais tiesāšanas gars nav nekas cits kā sliktais auglis, kas liecina, ka viss koks ir sliktis. Veidot sevi paštaisnībā ir veltīgs darbs. Viss, kas mums nepieciešams, ir sirds pārmaiņa, kura jāpiedzīvo, pirms esam derīgi citu labošanai, "jo no sirds pilnības mute runā" (Mat. 12:34).

Ja kāds savā dzīvē piedzīvo krīzi un jūs cenšaties to pamācīt vai dot padomu, tad jūsu vārda labā iedarbība būs tik liela, cik jūsu personīgais piemērs un raksturs tam atbildīs. [128] Jums jābūt labam, pirms jūs spējat darīt labu. Jūs nevarat iespaidot citus pārveidojoties, ja paša sirds nav pazemīga, maiga un Kristus žēlastībā šķīstīta. Kad jūsu sirdīs būs notikusi šī pārmaiņa, tad dzīvot citiem par svētību būs tikpat dabiski, kā rozei sniegt smaržojošus ziedus vai vīnogulājam sarkanos ķekarus.

Ja Kristus būs jūsu godības cerība, jums nebūs vēlēšanās izsekot citus un atklāt viņu kļūdas. Jūsu vēlēšanās būs palīdzēt svētīt un glābt, nevis meklēt, kur varētu apsūdzēt un notiesāt. Nodarbojoties ar tiem, kas kļūdās, jūs ņemsiet vērā vārdus: "Lūkojies pats uz sevi, ka arī tu nekrīti kārdināšanā." (Gal. 6:1). Jūs atcerēsieties, cik bieži jūs kļūdījāties un cik grūti bija atkal atrast pareizo ceļu, no kura bijāt novērsies. Jūs negrūdisiet savu brālī vēl lielākā tumsā, bet ar līdzjūtības pilnu sirdi stāstīsiet tam par viņam draudošajām briesmām.

Cilvēks, kurš bieži raugās uz Golgātas krustu, atceroties, ka viņa grēku dēļ Pestītājs tur atradās, nekad nemēģinās salīdzināt savu vainu ar līdzcilvēku vainu. Viņš nekad nevēlēsies ieņemt soģa vietu un izteikt apsūdzību pret otru. To cilvēku dzīvēs, kas staigā Golgātas krusta ēnā, nevar būt vieta tiesāšanas un pašpaaugstināšanās garam.

Tikai tad, kad sajūtīsiet, ka varat ziedot savu personīgo "es" un pat savu dzīvi maldos nokļuvušā brāļa glābšanai, tad jūs patiesi esat izvilcis baļķi no savas acs un esat gatavs palīdzēt savam tuvākam, tad jūs varat viņam tuvoties un pieskarties tā sirdij. [129] Vēl nekad neviens nav izglābts no nepareiza stāvokļa ar pārmetumu un nopelšanas palīdzību, bet gan daudzi tādā veidā ir aizdzīti prom no Kristus un aizslēguši savas sirdis pārlicināšanai. Glābt maldošo un atklāt grēku daudzumu var tikai ar iejūtīgu un maigu izturēšanos. Kristus atklāšanās mūsu raksturā atstās pārveidojošu iespaidu uz visiem, ar ko mēs saskarsimies.

Lai Kristus ik dienas dzīvo jūsu sirdīs, tad Viņš caur jums atklās sava Vārda radošo enerģiju — maigo,

pārliecinošo, bet tomēr iedarbīgo spēku, lai pārveidotu citus Kunga, mūsu Dieva, skaistumā.

„Nedodiet svētumu suņiem” (Mat. 7:6)

Šeit Jēzus runā par cilvēkiem, kuriem nav nekādas vēlēšanās atbrīvoties no grēka verdzības. Nododoties izvīrtībai un zemiskiem darbiem, viņu raksturs ir tā degradējies, ka tie pieķērušies ļaunumam un nevēlas no tā šķirties. Kristus kalpiem nevajadzētu atļaut, ka cilvēki, kam Evaņģēlijs ir tikai strīda un izsmiekla objekts, aizkavētu viņu laiku.

Tomēr Pestītājs nekad nepagāja garām dvēselei, kas bija gatava pieņemt dārgās debesu patiesības, lai cik dziļi tā arī būtu kritusi. Muitniekiem un laulības pārkāpējiem Viņa Vārds kalpoja kā jaunas dzīves sākums. Marija Magdalēna, no kuras Viņš izdzina septiņus velnus, bija pēdējā pie kapa un pirmā, kuru Viņš apsveica pēc augšāmcelšanās. [130] Sauls no Tarsas, kurš vēlāk kļuva par Pāvilu, uzticīgu Kristus kalpu, bija viens no niknākajiem Evaņģēlija ienaidniekiem. Zem degradācijas un nievāšanas maskas, pat zem nozieguma maskas var būt apslēpta dvēsele, kuru Jēzus žēlastība vēlas glābt, lai ievietotu to kā dārgakmeni Pestītāja kronī.

„Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klausieties, tad jums taps atvērts” (Mat. 7:7)

Lai izvairītos no pārpratumiem, no nepareizas šo vārdu izskaidrošanas un nedotu pamatu neticībai, Kungs trīskārtīgi atkārtoja apsolījumu. Viņš ilgojas, lai tie, kas meklē Dievu, ticētu, ka Viņš spēj darīt visas lietas. Tādēļ Viņš piebilst: "Jo ikviens, kas lūdz, dabū, un kas meklē, atrod, un tam, kas klausina, taps atvērts."

Kungs neizvirza nekādus noteikumus, izņemot to, lai jūs būtu izsalkuši pēc Viņa žēlastības, sekotu Viņa padomiem un ilgotos Viņa mīlestības. "Lūdziet." Ar lūgumu jūs parādāt, ka apzināties savu vajadzību, un, ja ticībā lūgsiet, tad arī saņemsiet. Kungs to ir apsolījis savā Vārdā, un tādēļ tas nevar nepiepildīties. Ja patiesā nožēlā nākat pie Dieva, jums nevajag domāt, ka esat pašpaļāvīgs, ja lūdzat to, ko Kungs apsolījis. Ja nākat pie Viņa dvēselē patiesi sagrauzti, jums nav jābaidās, ka lūgumu pēc solītā Viņš uzskatītu par nevietā sacītu. Ja jūs lūdzat pēc svētībām, kas nepieciešamas rakstura veidošanai, lai tas kļūtu līdzīgs Kristum, Kungs apliecina, ka jūs lūdzat saskaņā ar apsolījumu, kas piepildīsies. [131] Jūsu atziņa, ka esat grēcīgs, jau ir pietiekams pamats, lai izlūgtos dievišķo žēlastību un laipnību. Jums nav jābūt svētam, lai nāktu pie Dieva, bet gan ar vēlēšanas, lai Viņš šķīsta jūs no visiem grēkiem un vainām. Mēs Kungam vienmēr varam pienest savas vajadzības un mūsu galīgi bezcerīgo stāvokli, kas Dievu un Viņa pestījošo spēku padara par mūsu nepieciešamību.

"Meklējiet." Ilgojieties ne tikai pēc Dieva svētībām, bet pēc paša Dieva. "Iedraudzējies taču ar Dievu un saglabā mieru ar Viņu." (Ījaba 22:21). "Meklējiet, un jūs atradīsiet." Kungs meklē jūs, un jūsu vēlēšanās nākt pie Viņa ir Svētā Gara darbs. Padodieties šai vadībai! Kristus aizstāv kārdināto, maldošos un neuzticīgo cilvēku lietas. Viņš cenšas tos vest savienībā ar sevi. "Ja tu vien Viņu meklēsi, tad Viņš arī tevi atradīs." (1. Laiku 28:9).

"Klauvējiet" Mēs nākam pie Dieva pēc īpaša uzaicinājuma, un Viņš gaida, lai sastaptu mūs savā pieņemšanas istabā. Pirmie mācekļi, kas sekoja Kungam, neapmierinājās ar sasteigto sarunu, kura norisinājās ar Jēzu pa ceļam. Viņi jautāja: "Rabi (tas ir tulkots: mācītājs), kur Tu mājō? (..) Tad tie nogāja un redzēja, kur Viņš mājō, un palika to dienu pie Viņa." (Jāņa 1:38,39). Tā arī mēs varam nonākt tuvās attiecībās ar Dievu. "Kas mīt Visaugstākā patvērumā", tas "mīt Visvarenā ēnā" (Ps. 91:1). Lai tie, kam slāpst pēc Kunga žēlastības un svētības, apstājas un klauvē pie žēlastības durvīm, un pilnīgā pārliecībā saka: "Tu, Kungs, sacīji, ka ikviens, kas lūdz, dabū, un kas meklē, atrod, un tam, kas klausina, taps atvērts."

[132] Skatoties uz lielo ļaužu pulku, kas bija sapulcējušies klausīties Viņa vārdos, Jēzus karsti ilgojās, lai tie visi atzītu Dieva mīlestību un žēlastību. Kā ainojumu viņu vajadzībām un Dieva vēlmei dot Viņš tiem stāstīja par izsalkušu bērnu, kas saviem laicīgajiem vecākiem prasa maizi. "Vai ir cilvēks jūsu starpā, kas savam dēlam, kad tas maizi lūdz, dotu akmeni?" Jēzus vērsās pie vecāku maigās, dabiskās pieķeršanās savam bērnam un tad saka: "Ja tad nu jūs, ļauni būdami, protat saviem bērniem dot labas dāvanas, vai tad jūsu Tēvs debesis nedos daudz laba tiem, kas Viņu lūdz?" Neviens tēvs, kas mīl, nenovērsīsies no sava izsalkušā dēla, kas no viņa lūdz maizi. Vai gan viņš varētu aukstsirdīgi noskatīties uz sava bērna mokām un pamodināt viņā cerības, lai tikai tās pieviltu? Vai viņš varētu apsolīt tam labu, sārtīgu uzturu un tad pasniegtu akmeni? Bet kas varētu tādā gadījumā tā pazemot Dievu, domājot, ka Viņš neievēros savu bērnu lūgšanas?

"Ja nu jūs, ļauni būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz." (Lūkas 11:13). Svētais Gars, Dieva pārstāvis, ir vislielākā no visām dāvanām. Viņš sevī satur visas labās dāvanas, un pats Radītājs nevar mums dot neko vēl lielāku un labāku. Ja mēs vēšamies pie Kunga ar lūgšanu, lai Viņš žēlo mūs bēdās un vada ar Svēto Garu, tad Viņš nekad to nenoraidīs. Iespējams, ka ir vecāki, kas novēršas no saviem izsalkušajiem bērniem, bet Kungs nekad neatstās bez ievēribas skumju un baiļu nospīstās dvēseles saucienu. Ar kādu gan apbrīnojamu maigumu Viņš apraksta savu mīlestību! [133] Tiem, kas smagu pārdzīvojumu dienās jūtas Dieva atstāti, Tēva sirds saka: "Bet Ciāna žēlojas: Tas Kungs mani ir atstājis, tas Kungs mani ir aizmirsis! Vai var māte aizmirst savu zīdāini un neapžēloties par savu miesīgu bērnu? Un pat ja māte to aizmirstu, Es tevi neaizmirsīšu. Redzi, abu savu roku plaukstās Es tevi esmu iezīmējis." (Jes. 49:14-16).

Uzrādot drošo Jehovas Vārdu kā garantiju, katrs Dieva Vārdā dotais apsolījums var būt mūsu lūgšanas priekšmets. Lai arī kādas garīgās svētības mums vajadzētu, mums ir priekštiesība par to lūgt Jēzus vārdā. Bērna vienkāršībā mēs varam Dieva priekšā atklāt visu, kas mums vajadzīgs. Mēs viņam varam teikt par mūsu laicīgajām vajadzībām, lūdzot maizi un apģērbu, kā arī prasot dzīvības maizi un Kristus taisnības tērpu. Jūsu Debesu Tēvs zina, ka jums vajaga visas šīs lietas, un jūs tiekat uzaicināti lūgt, lai Viņš par tām parūpējas. Tikai Jēzus vārdā iespējams saņemt debesu svētības. Kungs pagodinās savu vārdu, apmierinot visas mūsu vajadzības pēc sava bagātā žēlastības mēra.

Tomēr neaizmirstiet, ka, tuvojoties Dievam kā savam Tēvam, jūs ar to atzīstiet sevi par Viņa bērnu. Jūs ne tikai paļaujaties uz Viņa žēlastību, bet rēķināties savos nodomos arī ar Viņa gribu, zinot, ka Dieva mīlestība ir nemainīga. Jūs nododat sevi Viņa darbam. Tiem, kurus Viņš bija uzaicinājis vispirms meklēt Dieva valstību un Viņa taisnību, Jēzus deva apsolījumu: "Lūdziet, tad jūs dabūsi" (Jāņa 16:24).

Dieva bērniem paredzētās visspēcīgā Radītāja dāvanas atrodas mantu krātuvē. [134] Visi tie, kas nāks pie Dieva kā mazi bērni, saņems un priecāsies par dārgajām dāvanām, kuras vērtējamās vienīgi ar Dieva Dēla asinīm, dāvanām, kuras apmierinās visdziļākās sirds ilgas un neizzudīs nemūžam. Pieņemiet Dieva apsolījumus par saviem, un, atsaucoties uz tiem kā uz Viņa paša vārdiem, jūs saņemsiet prieku pārpārēm!

„Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī jūs viņiem” (Mat. 7:12)

Pamatojoties uz Dieva mīlestību pret mums, Jēzus pieprasa, lai mēs mīlētu viens otru, savienojot savstarpējās cilvēcīgās attiecības zem viena vienīga vispārēja vadošā noteikuma.

Jūdi rūpējās vienīgi par to, ko viņiem vajadzētu saņemt. Viņi centās sevi apgādāt ar to, kas, pēc viņu uzskatiem, bija atbilstošs viņu spēkiem, godam un kalpošanai. Kristus mūs aicina nedomāt par to, cik daudz mēs saņemsim, bet gan, cik daudz mēs dosim. Mūsu pienākumu mēraukla attiecībā pret citiem ir tas, ko mēs uzskatām par citu pienākumu pret mums.

Saskaroties ar citiem, iejūties viņu stāvoklī. Iedomājieties viņu izjūtas, viņu grūtības, vilšanos, priekus un bēdas! Nostājieties ar viņiem uz līdzīgas pakāpes un rīkojieties tā, kā jūs vēlētos, lai izturas pret jums, ja jūs būtu viņu vietā. Šis ir īstais godīguma likums. Tas ir citiem vārdiem pateikts likums: "Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu." (Mat. 22:39). [135] Tā ir praviešu mācības būtība un arī debesu princips, kas attīstīsies visos, kuri būs derīgi svētajai savienībai.

Šis zelta likums atrodas patiesas laipnības un pieklājības pamatā, un vislabāko tā ilustrāciju atrodam Kristus dzīvē un raksturā. Ak, cik daudz skaistuma un laipnības staru izplatījās no mūsu Pestītāja Viņa dzīves laikā! Kāda labsirdība un žēlsirdība izstaroja no Viņa personības! Tam pašam garam jāatklājas Viņa bērnos; tie, kuros dzīvo Kristus, būs dievišķās atmosfēras apņemti. Viņu baltās skaidrības drēbes izplatīs ap sevi dievišķā dārza smaržu, viņu sejas atstaros Kristus gaismu un apgaismos šaubīgā un nogurušā ceļnieka teku.

Katra cilvēka dzīvē, kas apguvis patiesu pilnīgā rakstura ideālu, atklāsies Kristus labsirdība un žēlsirdība. Žēlastības iespaidam jāmiņkstina sirdis, jāšķīsta jūtas, sniedzot debesīs dzimušu smalkjūtību un jūtu pareizību.

Tomēr šim zelta likumam ir vēl daudz dziļāka nozīme. Katram, kurš kļuvis par Dieva žēlastības kopijas pārvaldnieku, ir aicinājums sniegt dvēselēm, kas atrodas tumsā un neziņā, tādu sava īpašuma daļu, kādu viņš vēlētos saņemt, ja būtu to vietā. Apustulis Pāvils saka: "Tiklab grieķiem kā negrieķiem, mācītiem kā nemācītiem esmu parādnieks." (Rom. 1:14). Tāpēc visa tā, ko jūs zināt par Dieva mīlestību, un visu bagāto žēlastības dāvanu dēļ, ko esat saņēmuši vairāk nekā citi, kas tīti

tumsā un neziņā, jūs esat parādnieki šīm dvēselēm un jums jādalās šajās dāvanās ar tām. [136]

Tāpat jārikojas ar laicīgās dzīves dāvanām un svētībām — vienalga, kas arī jums piederētu vairāk nekā jūsu līdzcilvēkiem, tas jums dara par parādnieku tādā mērā, kādā citiem tās ir mazāk. Ja mums ir nodrošināts stāvoklis vai arī ja esam apgādāti ar laicīgās dzīves ērtībām, mūsu svēts pienākums ir rūpēties par slimiem, atraisnēt un bāriņiem, mums jā rūpējas par tiem tā, kā mēs vēlētos, lai tie rūpētos par mums, ja lomas mainītos.

Zelta likums runā par patiesību, kas vienreiz jau bija paziņota kalna svētrunā: "Ar kādu mēru jūs mērojat, ar tādu jums tiks atmērots." Tas, ko mēs darām citiem, vai tas būtu labs vai ļauns, vienmēr atgriezīsies pie mums atpakaļ, — vai nu kā svētība, vai lāsts. Ko mēs dodam citiem, to paši saņemam atpakaļ. Vajadzības brīdī tas bieži atgriežas atpakaļ kā debesu valsts monēta. Bez tam Kungs katru dāvanu jau šeit zemes dzīvē atalgo, bagātīgi sniedzot savu mīlestību, bet mīlestība ir visu debesu bagātību un dārgumu šumma. Tāpat atgriežas darītais ļaunums. Katram, kas brīvi notiesā vai atņēma drosmi otram, pašam būs jāiet pa to ceļu, pa kuru viņš licis iet citiem, un būs jāizjūt tas, ko sajuta citi bez viņa līdzjūtības un mīlestības.

Tāds ir Dieva mīlestības spriedums. Kungs vēlas, lai mēs atzītu savu cietsirdību un atvērtu sirdis, lai Jēzus tur varētu dzīvot, tad no ļaunā iznāks labs un šķietamais lāsts būs svētība.

Šis zelta likuma pamats ir arī patiesais kristietības pamats. Katrs mēģinājums to mainīt ir apkrāpšana. [137] Reliģija, kas neprasa sevišķu uzmanību pret maldos nonākušām dvēselēm, kuras Kristus vērtē tik augsti, ka atdeva par tām savu dzīvību — reliģija, kas neaicina mūs uzmanīgi un noteikti ievērot cilvēku vajadzības, ciešanas un tiesības, būtībā ir viltus reliģija. Ja mēs nicinoši izturamies pret nabadzīgo, cietēju un grēcinieku tiesībām, tad esam Kristus nodevēji. Kristietībai pasaulē ir tik maz spēka tādēļ, ka cilvēki gan pieņem Kristus Vārdu, bet atraida Viņa raksturu. Tas viss zaimo Kunga Vārdu.

Par apustuļu draudzi, kuru apmirdzēja Kristus augšāmcelšanās slava, sacīts: "Neviens neko no savas mantas nesauca par savu. (..) Viņu starpā arī nebija neviena, kam kā trūktu. (..) Apustuļi ar lielu spēku apliecināja Kunga Jēzus augšāmcelšanos, un liela žēlastība bija ar viņiem visiem. (..) Viņi mēdza ik dienas vienprātīgi sanākt svētnīcā, pa mājām tie lauza maizi un baudīja barību ar gavilēm un vientiesīgām sirdīm. (..) Bet Kungs ik dienas viņiem pievienoja tos, kas tika izglābti." (Ap. d. 4:32-34; 2:46,47).

Vērojiet debesis un zemi, nekad tur neatradīsiet patiesību, kas būtu spēcīgāka par to, kura atklājas žēlastības darbos, sniedzot palīdzību un līdzjūtību tiem, kam ir vajadzības. Šī ir patiesība, kas atrodas Kristū Jēzū. Ja tie, kas nes Kristus vārdu, dzīvē parādīs šī zelta likuma pamatus, tad Evaņģēlija darbu šodien pavadīs tāds pats spēks, kāds bija apustuļu dienās. [138]

„Bet šauri ir vārti un šaurs ceļš, kas aizved uz dzīvību” (Mat. 7:14)

Kristus laikā Palestīnas iedzīvotāji mājāja ar mūri apjotās pilsētās, kas parasti atradās kalnos un augstienēs. Uz vārtiem, kurus, saulei rietot, aizslēdza, veda stāvs un klinšains ceļš. Ceļnieks, kas atgriezās pilsētā, kāpjot augstajā kalnā un tuvojoties mērķim, bieži pielika pēdējos spēkus, lai paspētu pirms saules rieta ieiet pa vārtiem. Tam, kas nokavējās, gribot negribot nakts bija jāpavada ārpus pilsētas.

Lai attēlotu kristieša ceļu, Jēzus izmantoja šauru, kalnup ejošu taku, kas ved uz mājām pie atpūtas. Viņš saka: "Ceļš, ko aprakstīju, ir šaurs, un caur vārtiem ieiet grūti, jo zelta likums izslēdz lepnumu un egoismu. Ir arī platāks ceļš, bet tā galā ir bojā eja. Ja jūs sev izvēlaties garīgās dzīvības ceļu, jums būs vienmēr jākāpj uz augšu, jo ceļš ir ļoti stāvs. Jums būs jāiet kopā ar mazākumu, jo lielākā ļaunā daļa izvēlas ceļu, kas ved uz bojā eju."

Pa nāves ceļu var iet visa cilvēce ar savu pasaulīgumu, ar egoismu un lepību, bezdievību un morālo nabadzību. Tur ir vieta katra personīgajiem uzskatiem un mācībām, tur iespējams sekot savām tieksmēm un darīt to, ko diktē patmīlība. Bojā ejas ceļu nav arī nemaz jācenšas atrast. Kājas pašas bez jebkādas piepūles virzās pa ceļu, kas ved nāvē, jo vārti ir plati un plats ir ceļš.

Ceļš, kas ved uz dzīvību, ir šaurs, un šauri ir vārti. [139] Ja jūs vēl piekopjat kādu grēku, ja jūs vēl negribat atstāt kādu nepareizu ieradumu, tad šis ceļš jums liksies pārāk šaurs, lai pa to ietu. Ja vēlaties iet pa Kunga ceļu, jums jāatsakās no saviem ceļiem, no visām personīgajām iegribām un sliktiem ieradumiem. Tie, kas vēlas kalpot Jēzum, nevar sekot pasaules uzskatiem un standartiem. Ceļš, kas ved uz debesīm, ir par šauru, lai tajā ievietotu goda titulus un bagātību, par daudz šaurs,

lai īstenotu personīgā "es" godkārīgās vēlmes, par daudz stāvs un klinšains priekš viegluma meklētājiem. Darbs, pacietība un aizliegšanās, nabadzība un grēcinieku nosodījums — lūk, tāda bija Kristus daļa, un tai jāklūst arī mūsu daļai, ja mēs kādreiz ieiesim Dieva Paradīzē.

Tomēr nedomājiet, ka augšup ejošais ceļš ir smags, bet lejup ejošais viegls. Nāves ceļā jūs visur sastopat ciešanas, sodu, bēdas un vilšanās, — tur uz katra soļa atskan brīdinājums neturpināt ceļu. Dieva mīlestība nevērīgajiem un stūrgalvīgajiem apgrūtina iešanu pa šo pašiznīcināšanās ceļu. Protams, sāšana ceļš ir veidots tā, ka tas izskatās pievilcīgs, bet tie ir maldi, — ļaunuma ceļā ir daudz rūgtas nožēlas un bēdas. Jums var likties patīkami sekot sava lepnuma un godkāres prasībām, bet galā būs bēdas un ciešanas. Savtīgi plāni var apsolīt jūsu patmīlībai glaimojošus skatus un cerības uz baudām, bet jūs pārliecināsit, ka jūsu prieks ir saindēts un cerības, kas koncentrējas uz pašā "es", dzīvi dara rūgtu. Ieeja platajā ceļā var būt ziediem izgreznota, tomēr pats tas ir ērkšķu un dzeloņu pilns. Viltīgā cerības gaisma, kas mirdz pie ieejas, pārvērtīsies par izmisuma tumsu, un dvēsele, kas iet šo ceļu, nonāks bezgalīgās naktis ēnā.

[140] "Nicinātāju un pēlēju ceļš rada sāpes", bet gudrības "ceļi ir patīkami ceļi, un visas tās tekas pauž mieru" (Sal. pam. 13:15; 3:17). Paklausība Kristus pavēlēm, katra atteikšanās Viņa dēļ, lēnprātīgi panestas bēdas un uzvara pār uzmācīgo kārdinātāju ir šolis tuvāk godības pilnai uzvarai. Kas Kristu izvēlas par savu Vadoni, var būt pārliecināts, ka ir drošībā. Pat vislielākajam grēciniekam nevajag palaist garām Viņa ceļu. Lai gan taciņa ir tik šaura un svēta, ka tajā nav vietas grēkam, tomēr tur visiem garantēta palīdzība, un nevienai bailēs drebošai dvēselei nav jāsaka: "Kungs nerūpējas par mani."

Ceļš var būt nelīdzens un krauja stāva, var būt arī lamatas vienā vai otrā pusē, varbūt mums ceļojuma laikā vajadzēs strādāt. Kad būsim piekusuši un ilgosimies pēc atpūtas, iespējams, mums vajadzēs turpināt strādāt; kad jutīsimies nespēcīgi, vajadzēs cīnīties; kad būsim mazdūšīgi, mums būs jāturpina cerēt, — tomēr ar Kristu kā Vadoni mēs beidzot aizsniegsim ilgoto patvērumu. Viņš pats gāja šo ērkšķaino ceļu un nolīdzināja to priekš mums.

Visa stāvā ceļa garumā, kas ved uz dzīvību, izvietoti prieka avoti, lai dzesētu nogurušo slāpes. Tie, kas iet pa šo ceļu, nezaudē priecīgu noskaņojumu pat bēdu un pārbaudījumu brīžos, jo Tas, kuru tik karsti mīl viņu dvēsele, neredzams tiem iet blakus. Katrs jauns solis augšup arvien skaidrāk liek izjust Viņa rokas pieskārienu; ar katru soli lielāks godības atspīdums apgaismo taku, un viņu slavas dziesmas sasniedz arvien jūsmīgākus un augstākus toņus, paceļoties uz augšu, lai savienotos ar eņģeļu dziesmām Dieva troņa priekšā. [141] "Bet taisno tekā mirdz kā rīta ausmas gaišums, kas arvienu kļūst spilgtāks, līdz pilnīgi uzaust diena." (Sal. pam. 4:18).

„Cīnieties ieiet pa šaurajiem vārtiem” (Lūkas 13:24)

Nogurušais ceļinieks, kas steidzas, lai pirms saules rieta ieietu pilsētā, nedrīkstēja nekur apstāties. Visas viņa domas bija pievērstas vienam mērķim — ieiešanai pa vārtiem. Jēzus teica, ka tāda pati cenšanās uz nosprausto mērķi nepieciešama kristiešu dzīvē. Es jums atklāju rakstura godību, kura ir manas valstības īstā godība. Tā nesola jums zemes varu, un tomēr tā ir jūsu karstāko ilgu un lielāko pūļu vērtība. Es jūs neaicinu cīņai par varu lielā pasaules valstī, bet tāpēc nedomājiet, ka jums nebūs jācīnās sadursmēs un jāsasniedz uzvaras. Es jūs aicinu cīnīties ieiet Manā garīgajā valstībā.

Kristieša dzīve ir cīņa un ceļojums. Bet uzvaras netiek iegūtas ar cilvēku spēkiem, jo kaujas lauks ir katra cilvēka sirds. Vislielākā cīņa, kāda jebkad ir bijusi, ir pašā "es" pakļaušana Dieva gribai, sirds padošanās mīlestības augstākajai varai. Vecā daba, kas dzimusi no asinīm un miesas gribas, nevar iemantot Dieva valstību. Ir jāatsakās no vecajiem ceļiem, no visām iedzimtajām ļaunajām tieksmēm un sliktajiem ieradumiem.

Tas, kas nolēmis ieiet garīgajā valstībā, ievēros, ka pret viņu vēršas visi neapvaldītās dabas spēki un grēki, kurus izmanto tumsas valstības iemītnieki. [142] Egoisms un lepnums sacelsies pret visu, kas tos atmaskos kā grēkus. Mēs paši saviem spēkiem nevarēsim pārvarēt šīs ļaunās tieksmes un iekāres, kas cenšas valdīt pār mums. Mēs arī nevaram stāvēt pretī spēcīgajam ienaidniekam, kas mūs tur savā verdzībā. Vienīgi Kungs mums spēj dāvināt uzvaru. Viņš vēlas, lai mēs paši valdītu pār sevi, pār savu gribu un tieksmēm, tomēr bez mūsu piekrišanas un līdzdalības Viņš nevar darboties pie mums. Dieva Gars darbojas ar cilvēkiem dāvāto spēku un spēju starpniecību. Mūsu gribasspēkam jādarbojas savienībā ar Dieva spēku.

Tomēr uzvara nav sasniedzama bez nopietnas lūgšanas un pazemības uz katra soļa. Mūsu personīgā griba netiek piespiesta savienoties ar debesu spēkiem, tai brīvi jāpakļaujas Dieva gribai. Pat ja būtu iespējams jums ar varu uzspiest simts reižu lielāku Dieva Gara iespaidu, tas tomēr nepadarītu jūs par

patiesu kristieti, nepadarītu jūs derīgu debesīm un nesalauztu ienaidnieka cietoksni. Personīgajai gribai jānostājas Dieva gribas pusē. Jūs paši saviem spēkiem nespējat pakļaut savus mērķus, vēlmes un ilgas Dieva gribai, bet ja jūs vēlaties to gribēt, tad Dievs padarīs šo darbu jūsu vietā, pat ja jāapgāž "prātojumi un visas augstprātīgās iedomas, kas paceļas pret Dieva atziņu, un jāuzvar visi prāti, lai tie ir Kristum paklausīgi" (2. Kōr. 10:5). Tad jūs gādāsiēt "ar bailēm un drēbēšanu, ka topat svēti. Jo Dievs ir tas, kas jums dod gribu un veiksmi pēc labpatikas" (Fil. 2:12,13). [143]

Daudzus pievelk Kristus skaistums un Debesu godība, bet viņi atkāpjas no noteikumiem, vienīgi kurus ievērojot, tie var sasniegt šo godību. Pa plato ceļu iet daudzi, kuri nav pilnībā apmierināti ar izvēlēto taku. Viņi ilgojas salauzt grēka verdzības važas un cenšas pašu spēkiem pretoties grēcīgajiem ieradumiem. Tie raugās uz šauro ceļu un vārtiem, bet viņu egoistiskās tieksmes, mīlestība uz pasauli, lepnums un neapvaldītā godkāre uzceļ starp viņiem un Pestītāju nepārvaramu barjeru. Atteikšanās no savas gribas, no visām jaunajām tieksmēm prasa lielu upuri, no kura daudzi baidās un kura priekšā atkāpjas. "Daudzi vēlēsiēs ieiet, bet nevarēs." (Lūkas 13:24). Viņi ilgojas pēc labā, pieliek pūles tā sasniegšanai, bet neizvēlas to, viņi nav nosprauduši sev mērķi iegūt to par visu lietu upurēšanas cenu.

Vienīgā cerība uz uzvaru iespējama tad, ja savu gribu pakļaujam Dieva gribai un ik stundu dienu no dienas saskaņojam savu dzīvi un darbību ar Viņa gribu. Mēs nevaram palikt tādi, kādi pašreiz esam, un tomēr ieiet Dieva valstībā. Ja kādreiz sasniegsim svētumu, tad tikai, atsakoties no personīgā "es" un pieņemot Kaistus prātu. Lepnība un iedomība mums jāsiit krustā. Vai mēs vēlamies maksāt to, ko no mums prasa? Vai vēlamies, lai mūsu griba būtu pilnīgā saskaņā ar Dieva gribu? Tikai tad, kad to vēlamies, Dieva pārveidojošā žēlastība var atklāties mūsu dzīvēs.

Cīņa, kura mums jāuzņemas, ir mūsu ticības cīņa. [144] "Par to arī es cīnos, strādādams Viņa varā, kas manī darbojas ar spēku," saka apustulis Pāvils (Kol. 1:29).

Jēkabs krīzes brīdī apstājās un lūdza Dievu. Viņam prātā bija tikai viens mērķis, — kā pārveidot savu raksturu? Laikā, kad šī mērķa sasniegšanai viņš lūdza Dieva palīdzību, šķietamais ienaidnieks to aizskāra, un viņš cīnījās ar to par savu dzīvību visu garo nakti. Tomēr, neskatoties uz dzīvībai draudošajām briesmām, viņa dvēseles nodoms nemainījās. Kad spēki sāka to atstāt, eņģelis parādīja savu dievišķīgo varu, un beidzot Jēkabs saprata, ar ko bija cīnījies. Bez palīdzības, sagrauzts viņš pieglaudās Pestītāja krūtīm un lūdza svētības. Viņš nekādā gadījumā negribēja atkāpties un atstāt šo lūgumu, un Kristus pēc sava apsollījuma paklausīja šo bezpalīdzīgo, nožēlas pilno dvēseli. Jēkabs lūdza: "Es Tevi neatlaidīšu, iekams Tu mani nesvētīsi." (1. Mozus 32:17). Šo neatlaidību lūgšanā Jēkabam bija sniedzis Tas, ar kuru viņš cīnījās. Viņš dāvināja Jēkabam uzvaru un apmainīja viņa veco vārdu pret jaunu — Izraēlu —sakit: "Jo tu ar Dievu un ar cilvēkiem esi cīnījies un esi uzvarējis." (1. Mozus 32:29). Tur, kur viņš yelti bija centies iegūt uzvaru personīgiem spēkiem, uzvarēja viņa stiprā ticība un uzticība Dievam. "Sī ir tā uzvara, kas uzvarējusi pasauli — mūsu ticība." (1. Jāna 5:4). [145]

„Sargieties no viltus praviešiem” (Mat. 7:15)

Celsies viltus pravieši, kas centīsies jūs novērst no šaurā ceļa un šaurajiem vārtiem. Sargieties no tiem! Lai gan apgērbti "avju drēbēs", tomēr tie ir plēsīgi vilki. Jēzus sniedz kādu pazīmi, pēc kuras viegli var atšķirt viltus praviešus no patiesajiem: "No viņu augļiem jums tos būs pazīt. Vai gan var lasīt vīna ogas no ērkšķiem, vai vīges no dadziem?" Viņš nesaka, ka varēsīm tos atšķirt pēc skaistām runām vai sajūsmas pilniem ticības apliecinājumiem. Tie jāpārbauda ar Dieva Vārda palīdzību. "Nē, bet stingri jāturas pie bauslības, pie norādījumiem un liecībām, pie atklāsmes! Tiešām, kas tā neteiks, būs tie, kam neatausīs vairs rīta gaisma!" (Jes. 8:20). Kādu mācību šie mācītāji nes? Vai tā tuvina jūs dievatziņai un Viņa pagodināšanai? Vai pamudina jūs izteikt mīlestību uz Dievu, noteikti un uzticīgi pildot Viņa likumus? Ja cilvēki neatzīst morāles likumu svarīgumu, ja tie vieglprātīgi izturas pret Dieva pavēlēm, ja pārkāpj vienu no vismazākajiem baušļiem un tā māca arī citus, tad Universa ācis viņiem nav nekādas cieņas. Tad mēs varam zināt, ka viņu apgalvojumiem nav nekāda pamata. Sādi cilvēki dara tieši tos darbus, kuriem pamatus licis tumsas kungs, Dieva ienaidnieks. Ne visi, kas nes Kristus vārdu un zīmi, ir kristieši. "Daudziem, kas māca Manā Vārdā", - saka Kristus, - "tomēr būs ļieli trūkumi." "(..) Daudzi uz Mani sacīs tajā dienā: "Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši, vai mēs Tavā vārdā neesam velnus izdzinuši, vai mēs Tavā vārdā neesam daudz brīnumu darijuši?" [146] Un tad Es tiem apliecināšu: "Es jūs nekad neesmu pazinis, ejat nost no Manis, jūs ļauna darītāji" (Mat. 7:22,23).

Šīs personas uzskata sevi par taisnām, lai gan dara nepareizi. Apliecinot Kristu par savu Dievu un darot Viņa vārdā lielus brīnumus, tie ir netaisnības ieroči. "Tie nāk pie Tevis kā tautas sanāksmē un klausās Tavus Vārdus, bet tos nepilda. Tie ir mīlīgi ar savu muti, bet viņu sirds dzenas pēc mantas.

Redzi, Tu esi tiem kā jauka dziesma, kā tāds, kam skaista balss, kas jauki māk spēlēt kokli. Tādēļ tie klausās Tavus Vārdus, bet tos nepilda" (Ec. 33:31,32).

Nav nekādas nozīmes, ja tikai apliecinām sevi par Kristus mācekļiem. Ticība uz Kristu, kas glābj dvēseli, nav tāda, kādu daudzi uzrāda. Tie saka: "Ticiet, ticiet, un jums nav jāievēro Dieva desmit baušļi." Tomēr ticība, kas neved pie paklausības, ir viltus ticība. Apustulis Jānis raksta: "Kas saka, ka es esmu Viņu atzinis, bet netur Viņa baušļus, ir melis un viņā nav patiesības." (1. Jāņa 2:4). Neviens lai nedomā, ka sagādīšanās jeb kāds brīnums var būt pierādījums tam, ka idejas vai darbi, ko viņi aizstāv, ir patiesi. Ja kāds izturas pret Dieva Vārdu ar nepietiekamu nopietnību un savu iespaidu, jūtas un pārdzīvojumus vērtē augstāk par dievišķiem pamatiem, tad varam uzskatīt tos par tādiem cilvēkiem, kam nav gaismas.

Paklausība ir galvenā mēraukla, ar ko varam pārbaudīt Jēzus mācekļus. Desmit baušļu ievērošana pierāda mūsu izrādītās mīlestības patiesumu. Ja mācības, kuras pieņemam, iznīcina mūsu sirdī grēku, tīra dvēseli no visiem grēku traipiem un nes svētuma augļus, tikai tad varam zināt, ka tas ir Dieva patiesības. [147] Kad mūsu dzīvē atklājas labdarība, labsirdība, maigums un līdzietība, kad sirdis mājo prieks par taisnību; kad mēs visur paaugstinām Kristu, bet ne sevi, tad varam būt droši, ka mūsu ticība ir patiesa. "No tā mēs noprotam, ka esam Viņu atzinuši, ja turam Viņa baušļus" (1. Jāņa 2:3).

„Nams tomēr nesabruka, jo tas bija celts uz klints” (Mat. 7:25)

Kristus vārdi dziļi aizkustināja ļaudis. Pamatpatiesību dievišķais skaistums saistīja klausītājus, un Jēzus svinīgie brīdinājumi skanēja kā caurstrāvojoša Dieva balss. Viņa vārdi bija skāruši klausītāju pašas apslēptākās domas un uzskatus. Sekot Viņa mācībām nozīmētu mainīt paradumus domāt un rīkoties. Tādējādi viņiem rastos nesaskaņas ar reliģiskajiem skolotājiem, jo tas nestu sev līdzī visas tās struktūras gāšanu, kuru rabīni paaudzēm ilgi bija cēlušī. Tāpēc, lai arī ļaužu sirdis atsaucās Viņa vārdiem, pavisam maz bija tādu, kuri bija gatavi pieņemt tos kā savas dzīves mērauklu.

Jēzus nobeidza kalna svētrunu ar ilustrāciju, kas apbrīnojami skaidri parādīja, cik nepieciešama ir Viņa mācību izmantošana dzīvē. Pestītāja klausītāju vidū bija daudz tādu cilvēku, kas gandrīz visu savu dzīvi bija pavadījuši Galilejas ezera apkaimē. Sēžot kalna nogāzē un klausoties Jēzus vārdus, viņiem pavērās brīnišķīgs skats; to priekšā izklājās tālie lauki un līdzenumi, kurus šķērsoja kalnu strauti. [148] Vasarā tie bieži izsīka, atstājot vienīgi sauso smilšaino gultni, bet, kad pār kalniem brāzās rudens vētras un negaisi, šie strauti pārvērtās mutuļojošās straumēs, kas dažkārt applūdināja ieleju, aizraujot līdzī visu, kas gadījās ceļā. Tad bieži arī zaļajā līdzenumā ārpus upes aizsniedzamības celtās zemnieku mājas tika aizslaucītas prom. Bet augstu kalnos atradās mājas, kas bija celtas uz klints. Dažās vietās tās bija izcirstas klintī un gadsimtiem palikušas neskartas. Šīs mājas bija būvētas ar smagu darbu un pūlēm. Tām bija grūti piekļūt, un arī apvidus nebija tik pievilcīgs kā zālainajā līdzenumā, tomēr tās bija nopamatotas uz klints, un vējš, plūdi un vētras veltīgi centās tās iznīcināt.

Jēzus sacīja, ka tas, kas pieņem Viņa vārdus par sava rakstura un dzīves pamatu, ir līdzīgs vīram, kas savu namu būvē uz klints. Pirms vairākiem gadsimtiem pravietis Jesaja rakstīja: "Mūsu Dieva Vārds paliek mūžīgi!" Apustulis Pēteris ilgi pēc kalna svētrunas, citējot šos Jesaja vārdus, piebilda: "Un tas ir tas vārds, kas jums ir tapis kā prieka vēsts sludināts" (Jes. 40:8; I. Pēt. 1:25). Dieva Vārds ir vienīgā nezūdošā vērtība pasaulē. "Debess un zeme zudīs, bet Mani Vārdi nekad nezudīs" (Mat. 24:35).

Kalna svētruna satur Dieva likuma un rakstura pamatus. Kas uz tiem būvē savu dzīvi, tas ceļ uz visu laikmetu Klinti — Kristu. [149] Pieņemot šos vārdus, mēs sevī uzņemam Kristu, un tie, kas tadā veidā Kristu pieņem, patiesi ceļ namu uz Viņu. "Jo citu pamatu neviens nevar likt kā to, kas jau ir likts, proti, Jēzus Kristus" (1. Kor. 3:11) "Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana" (Ap. d. 4:12). Kristus, Vārds, Dieva attēls, Viņa rakstura, likuma, mīlestības un Viņa dzīves atklāsmē ir vienīgais pamats, uz kuru būvētais raksturs pastāvēs.

Mēs būvējam uz Kristu, ja paklausām Viņa Vārdam. Ne jau tas ir taisns, kurš priecājas par taisnību, bet gan tas, kas to īsteno dzīvē. Svētums nav sajūsma, bet pilnīgas nodošanās Dievam rezultāts, Debesu Tēva prāta pildīšana. Kad Izraēla tauta stāvēja pie apsoltās zemes robežām, nepietika tikai ar zināšanām par šo zemi vai dziesmu dziedāšanu par Kānaānu. Tādēļ vien šis elkdievīgās zemes vīnogu un eļļas dārzi nenonāktu viņu īpašumos. Patiesībā viņi varēja iegūt zemi par savu īpašumu, tikai iekarojot, paklausot noteikumiem, vingrinoties dzīvā ticībā Dievam, pieņemot Viņa apsoliņumus un sekojot Tā norādījumiem.

Reliģija sastāv no Kristus Vārdu izpildīšanas; nevis lai nopelnītu Dieva atzinību, bet gan tādēļ, ka mēs, necienīgi būdami, esam saņēmuši Viņa mīlestības dāvanu. Kristus māca, ka pestīšana nav atkarīga tikai no grēku izsūdzēšanas, bet gan no ticības, kas atklājas taisnības darbos. Jēzus mācekļiem ir ne tikai jārunā, bet arī jādarbojas. Vienīgi, pateicoties darbībai, veidojas cilvēka raksturs. "Jo visi, ko vada Dieva Gars, ir Dieva bērni" (Rom. 8:14). [150] Ne tie ir Dieva bērni, kuru sirdis aizkustina Dieva Gars, kuri brīžam pakļaujas tā vadībai, bet tie, kurus vada Dieva Gars.

Varbūt arī tu vēlies kļūt par Kristus sekotāju, bet nezini, kā iesākt? Varbūt tu vēl esi tumsā un nezini, kā atrast gaismu? Seko tai gaismai, kas tev ir! Apņemies paklausīt Tam, cik daudz tu no Dieva Vārda jau zini! Viss Viņa spēks un dzīvība ir šajos Vārdos. Pieņem ticībā Viņa Vārdu, un tu saņemsi spēku tam paklausīt. Sekojot tev dāvātajai gaismai, tu saņemsi arvien lielāku gaismu. Būvējot uz Dieva Vārda pamata, tu veido savu raksturu līdzīgu Kristus raksturam.

Kristus, šis patiesais pamats, ir Dzīvs Akmens. Viņa dzīvība tiek piešķirta visiem, kas būvē uz Viņu. "Uzceliet no sevis pašiem kā no dzīviem akmeņiem garīgu namu. (..) Viņā visa celtne, kopā salaista, aug par svētu templi tam Kungam" (1. Pēt. 2:5; Efez. 2:21). Akmeņi un pamats kļūst par vienu veselu, jo viņos plūst kopīgā dzīvība. Celtne kļūst nesagraujama un nesatricināma, jo visi, kas dzīvē savu likteni daļa ar Dievu, līdz ar Viņu pārdzīvo visu pārejošo.

Katra celtne, kas nebalstās uz Dieva Vārda pamata, sabruks. Tie, kas līdzīgi jūdiem Kristus laikā pamatojas uz cilvēcīgām idejām un uzskatiem, uz cilvēku izdomātām dievkalpošanas formām un ceremonijām vai uz vienalga kādiem darbiem, kurus var veikt neatkarīgi no Kristus žēlastības, ceļ savu raksturu uz irdenām smiltīm. [151] Niknas kārdināšanu vētras smilšaino pamatu aizslaucīs prom, mūža krastmalā no mājas atstājot tikai gruvešus.

"Tādēļ saka Dievs tas Kungs: "Es padarīšu tiesības par lietu mērauklu un taisnīgumu par atsvaru; krusa aizraus melu aizsargu pārklāju, un ūdensplūdi aizskalos viņu paslēptuvi." (Jes. 28:16,17).

Bet šodien vēl lielā mīlestība lūdz grēcinieku: "Tik tiešām, ka Es dzīvoju, — saka Dievs tas Kungs, — Man nav prieka par bezdievja nāvi, bet gan par to, ka bezdievis atgriežas no sava ļaunā ceļa un dzīvo. Atgriezies, jel atgriezies no saviem ļauniem ceļiem! Kāpēc tu gribi mirt?" (Ec. 33:11). Tā balss, kas, skatoties uz mīlo pilsētu, dziļās sirdssāpēs izsaucās: "Jeruzaleme, Jeruzaleme, tu, kas nokauj praviešus un akmeņiem nomētā tos, kas pie tevis sūtīti, cikreiz Es esmu gribējis tavus bērnus pulcināt ap sevi, kā vista pulcina zem spārniem savus cālīšus, bet jūs negribējāt, redziet, jūsu nams būs atstāts," vēl šodien runā uz ietiepīgajiem. Jeruzalemē Jēzus saskatīja simbolu visai pasaulei (Lūkas 13:34,35), kura nicinās un atmetīs Viņa žēlastību. Viņš raudāja par tevi, cietā sirds! Pat tad, kad Jēzus kalnā lēja asaras par Jeruzalemes likteni, šī pilsēta vēl varēja nožēlot un izbēgt savam sodam. Dieva dāvana vēl arvien gaidīja, lai to pieņemtu. Jēzus ar tevi, sirds, vēl joprojām runā mīlestības pilnā valodā: "

Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kladzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani." (Atkl. 3:20). "Redzi, tagad ir vislabvēlīgākais laiks, redzi, tagad ir pestīšanas diena." (2. Kor. 6:2). [152]

Tu būvē uz smiltīm, ja cerības liec pats uz sevi. Bet vēl nav par vēlu izbēgt no briesmām, kas tuvojas. Bēdz uz droša pamata, pirms izceļas vētra! "Tā saka Dievs tas Kungs: "Redzi, Es lieku Ciānā pamatakmeni, izraudzītu akmeni, dārgu stūra akmeni, kas klintij līdzīgi pamatots; kas tic, nepaliks kaunā!" (Jes. 28:16). "Griezieties pie Manis, tad jūs būsiet glābti, visi zemes gali! Jo vienīgi Es esmu Dievs, un cita nav neviena!" (Jes. 45:22). "Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar savas taisnības labo roku!" (Jes. 41:10). "Jūs nepaliksiet kaunā, nedz arī par apsmieklu mūžīgi mūžam." (Jes. 45:17).

Svētīgi garā nabagi, jo tiem pieder Debesu valstība.

Svētīgi tie, kam bēdas, jo tie tiks iepriecināti.

Svētīgi lēnprātīgie, jo tie iemantos zemi.

Svētīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības, jo tie tiks paēdināti.

Svētīgi žēlsirdīgie, jo tie dabūs žēlastību.

Svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs.

Svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem.

Svētīgi taisnības dēļ vajātie, jo tiem pieder Debesu valstība.

Svētīgi jūs esat, ja jūs lamā un vajā Manis dēļ.

Esiet priecīgi un līksmi, jo jūsu alga ir liela debesīs, jo tā tie vajājuši praviešus, kas pirms jums bija.

(Mat. 5:3 - 12)